CĂLĂTORIA ÎNCHIPUITĂ
A TREI PRIETENI CU
TRANSSIBERIANUL
PARTEA I - SANKT PETERSBURG
MARIUS POP

CĂLĂTORIA ÎNCHIPUITĂ A TREI PRIETENI CU TRANSSIBERIANUL

Marius Pop

Partea 1 – Sankt Petersburbug

2011

© 2011 Marius Pop
Toate drepturile rezervate.

Ediţia întâi - electronică. Conţine 3 capitole bonus din partea a doua.

Cuprins

Prolog. În care se discută un proiect nou şi se încep pregătiri

Capitolul 1. Pledoarie pentru familie. CV-ul participanţilor. Apare o idee.

Capitolul 2. Aspecte mondene ale literaturii. Motoare pe revers.

Capitolul 3. Comunicaţii. Viaţa la ţară. Cine e Cosmin?

Capitolul 4. Bucureşti. Tratamentul călătorului însetat. Ce ascund barurile de striptease?

Capitolul 5. Niet. Petcu, încântat!. Alte complicaţii.

Capitolul 6. Despre bogăţie, bugete şi peştişorii lui George.

Capitolul 7. O dimineaţă obişnuită din viaţa unui căpitan de aeronavă.

Capitolul 8. Sankt Petersburg. Portretul doamnei Trabuc. Transportul public şi alte întâmplări.

Capitolul 9. De ce sunt eu un modest. Răţuşte într-o chiuvetă. Priekin.

>>Capitole bonus din partea a doua<<

Capitolul 10. O tragică întâmplare de agrement. Relaţii.

Capitolul 11. Perm. Realismul socialist în imagini.

[redacted]

Capitolul 12. Tandreţe şi vise.

Prolog. În care se discută un proiect nou şi se încep pregătiri

În august, la o cafenea de pe strada Avram Iancu am luat decizia de a începe un proiect nou. La masa înghesuită lângă un perete cu tapet întunecat tocmai terminam de îndurat cinsprezece minute de liniște întreruptă doar de înghiţiturile din cafele şi de pufăitul din ţigări. Decretasem că suntem plictisiti şi dornici de a face ceva cu totul nou, cum se întâmplă de obicei celor prea bine hrăniţi şi leneşi, cărora viaţa le-a acordat o vacanţă de la evenimente nefericite. O perioadă de calm, aşa i-am fi spus atunci. Blestemat fie acel calm, care ne-a lăsat să alegem ca nechibzuiţii prima idee vehiculată: ce-ar fi să ne îmbarcăm pe trenul transsiberian?

Aş minţi dacă aş spune acum că nu ni s-a părut din start o idee apetisantă. În afară de George, care bătuse India şi aproape toată Europa, iar acum îşi pufăia resemnat ţigara de foi, niciunul dintre noi nu călătorise la modul extensiv. Ba mai mult, simţeam dorinţa violentă de a ne pocni prietenii pe care îi vedeam mereu între excursii spre capitale care mai de care mai apetisante. Sigur,

aveam la activ câteva ieşiri din spaţiul confortabil al urbei, dar cădeau sub eticheta călătoriilor de serviciu sau de vacanţă cu familia pe litoral. Nimic adorabil, prea puţin adrenalinic.

N-a trecut mai mult de o săptămână între scânteia ideii şi prima reuniune de grup, acasă la unul dintre noi.

- Să începem prin câteva clarificări, spuse Radu didactic, potrivindu-şi ţigara în colţul gurii.

Când Radu face asemenea introduceri, se răstoarnă comod în fotoliu şi devine jovial, pătruns de importanţa profesorală a omului care ştie mai multe decât tine despre subiect.

- În primul rând, dacă discutăm de oraşele Sankt-Petersburg şi Beijing, ne vom referi la traseu la modul corect, adică TransManciurian.

Îţi vine să-l completezi: -'Nţeles, râtanilor?! -Da, şefu'.

- Apoi, va fi scump, dragilor, zice, întorcând uşurel monitorul spre noi.

Deja documentarea e făcută, site-urile accesate, traseele marcate cu albastru pe hartă. Ne holbăm ca bizonii în tarife: 1.000 de monede europene la clasa I, jumătate la clasa a doua. Asta doar trenul. Văleu.

- Apoi, vom sta considerabil de multe zile într-un tren. Sunt necesare distracţii.

- Taci băi Radu Fritea, că ne uităm pe geam, ripostăm noi.

- Uitaţi-vă voi pe geam paisprezece zile la rând. Cât despre mine, mulţumesc, nu.

- Avem vagon restaurant, zice George.

- Dar nu se fumează, retează Radu.

- Ne luăm cărţi, încerc eu.

- Excelent, de când mi-am dorit să citesc la comun cu prietenii. Nu, mersi.

- Ne luăm laptopuri.

- De alea fugim, dacă stai să te gândeşti.

- Facem poze.

- Sigur, domnişoarelor. Ba le mai punem şi pe Facebook, nu?

Radu, când e într-ale lui, nu merită osteneala unei discuţii logice. Nu-l scoţi nici cu tractorul, se ancorează în faptul că are dreptate şi te şfichiueşte cu sarcasm până

la loc comanda. Era momentul să renunţăm şi să punem altfel problema.

- Dacă te gândeşti, zice George tărăgănat după un schimb complice de priviri, probabil că nici nu ne-am putea organiza cu atâtea. E de obţinut vize, de găsit bilete, de ajuns la timp.

Asta îl impulsionează pe diavolul organizator ce zace în Radu, ce n-a mai primit de lucru de prea mult timp. Putem vedea pe faţa lui cum din adâncuri se ridică o figură monstruoasă, ce se scutură de praf, cască mulţumit şi-şi înalţă victorios planner-ul în aer.

- Mna, mare lucru! sare el. Vize pentru Mongolia luăm de lângă Baikal, pentru alea de mama Rusia mergem aicea la ambasadă. Şi ce, n-am mai prins niciodată un tren? E relativ simplu: te prezinţi la gară, te urci în el şi cam atât e tot bâlciul. Ce mare sindrofie?

- Şi la Sankt-Petersburg cum ajungem, deşteptule? zic eu, pornit.

- Floare la ureche. Începând cu secolul 18 înainte de Christos, oamenii au inventat o chestiune numită drum. Ştiu că pare incredibil, dar drumul e ceva ce leagă două

aşezări omeneşti. Nu-i greu deloc de utilizat, mai ales dacă îl cuplezi cu altă descoperire folositoare, roata.

- Bine, bine. Dar bani?

- Ne descurcăm.

- Şi ce dracu facem noi atâtea zile pe tren? se răţoieşte George.

Nici nu ne-am mai obosit să-i răspundem, am dat cu un gest superior problema la o parte, ca una minoră ce se găsea.

De felul meu, sunt o persoană la care ceilalţi s-ar referi ca la ”un aiurit clasa intâi”, atunci când sunt politicoşi şi nu s-au întâlnit de suficientă vreme cu mine. Faptul că au avut timp pe săturate să-mi uite ultimele greşeli minore cum ar fi uitatul cu desăvârşire de o întâlnire sau de aniversările lor, ar ajuta mult. Dar, se spune, greşeala recunoscută e pe jumătate iertată şi rezolvată, aşa că nu ezit în a-mi recunoaşte această hibă. Iată că m-am apucat responsabil de planificarea bagajelor. Am căutat pe Internet modalităţi inteligente de a-ţi face liste, şi am întocmit rapid un breviar al tuturor site-urilor care m-ar ajuta în această sisifică intreprindere. Două zile mai târziu am perseverat, căci perseverenţa este atributul

forte al caracterelor de fier. Aşa că am găsit şi o listă de site-uri care să-mi reamintească cu o zi înainte de îmbarcare toate amănuntele folositoare de genul ”cană de tablă şi mănuşi de golf”. Mi-am setat conştiincios alarmele cu o zi înainte de îmbarcarea pe TransSiberian apoi le-am dublat folosind alt site, că nu se ştie.

După isprava asta m-am entuziasmat atât de tare încât am considerat că un lucru bine făcut merită adus la cunoştinţa tuturor neajutoraţilor care habar nu au cât de uşoară este viaţa atunci când îţi faci temele conştiincios. Aşa că am scris un eseu pe subiect şi l-am prezentat unui public care s-a dovedit nevrednic de asemnea nestemate - prietenilor mei la întâlnirea săptămânală de miercuri seara. Probabil este de găsit şi acum pe Internet, dacă nu s-o fi epuizat ediţia.

Înainte de a trece la descrierea propriu-zisă a făcutului de bagaje, e necesar a mulţumi călduros unui om care a afirmat că a-ţi lua notiţe este cea mai eficientă formă de fixare a informaţiei. Pot spune fără a exagera că mi-a salvat vacanţa, poate chiar viaţa.

Mi-am întocmit în carneţel (un obiect pe care l-am cumpărat special în acest scop, legat în piele şi cu hârtie galbenă, o minunăţie) un strict necesar pentru

supraviețuire. Acest strict necesar l-am denumit în cele din urmă ”Rucsacul Mântuirii”, după mai multe variante respinse. În continuare, prezint lista obiectelor pe care le-am considerat esenţiale pentru excursie, o listă pe care cei mai dezordonaţi dintre dumneavoastră ar fi bine să o păstreze şi să o utilizeze, fiind rezultatul unei chibzuinţe îndelungate:

- Un briceag de supraviețuire VictorInox;

- Un baston de cauciuc cu armătură de oţel;

- Aţă de pescuit, cârlige şi un ghid de pescuit la copcă;

- Plasturi, antibiotice, antinevralgice, antihistamice, antidepresive;

- Ceai de mătase de porumb (pentru rinichi), de tei (pentru calmare), de mentă (pentru musafiri);

- Cartea ”Vieţile sfinţilor”, pentru supraviețuirea într-un spaţiu restrâns cu alte fiinţe omeneşti;

- O sticlă goală pentru mesaje, două rachete de semnalizare şi un dispozitiv de desalinizat apa;

- Telefonul mobil, sigilat într-o pungă de plastic cu pernuţe de aer, rezistentă la şocuri, umezeală şi praf;

- Un rucsac împachetat, în caz că-l pierd pe cel în care se află aceste lucruri.

Dacă unele lucruri le aveam prin casă din diversele expediţii la care luasem deja parte, altele, cum ar fi ceaiul de mătase de porumb şi tacâmurile speciale din inox s-au dovedit mai greu de procurat. Însă optimistului nu-i stă nimic în cale - în timpul care s-a scurs de la începerea acţiunii până la plecare, s-au adunat toate. Cu o saptămână înainte de îmbarcare, Rucsacul Mântuirii era împachetat şi pregătit.

Mi-am notat ”RM” pe lista de plecare şi acolo l-am găsit la întoarcerea din călătorie, fix unde îl lăsasem. Am primit însă cele 142 de avertizări automate de pe Internet, până la ultima, pe aeroportul Pulkovo din Sankt Petersburg, la un telefon public cu Internet. Tehnologia nu uită şi nu iartă.

Ceilalţi s-au descurcat mai bine, uitând mult mai puţine lucruri. George şi-a uitat numai telefonul, o pierdere minoră având în vedere că doar eu aveam roaming, însă doar roaming, căci telefonul era bine protejat în Rucsacul Mântuirii. Radu a uitat mâncarea, de care ne-am lipsit cu obişnuinţă, obişnuiţi fiind cu lipsurile. Trăgând linie, am categorizat pierderile ca fiind

”acceptabile”, lucru pe care sigur o să-l dezbatem într-o fermecătoare controversă cu consoartele şi mamele noastre la întoarcere.

Aceste drăgălaşe femei au fost motorul nostru motivaţional încă de la început. N-am cunoscut multe fiinţe atât de altruiste şi de fine cunoscătoare ale sufletului omenesc ca aceste fermecătoare amazoane. Spun altruiste pentru că de nenumărate ori şi-au oferit propria viaţă pentru cauză, dacă ar fi fost nevoie. Nu odată am auzit ”peste cadavrul meu, dacă tot trebuie”, şi culmea, nici măcar nu s-au înţeles între ele. În faţa unui asemenea devotament şi dârzenii, chiar dacă unii dintre noi mai aveam mici îndoieli sau, de ce să nu fim sinceri, strângeri de inimă, ne-am mobilizat complet.

Odată ce ne-au hotărât, ne-au ţinut neabătuţi pe cale printr-o delicată şi persuasivă manipulare psihologică. În acest context, termenul ”manipulare” nu este cel mai potrivit, având în vedere că, fiind toate trei diplomate în psihologie, ar fi mai nimerit să-i spunem ”practicarea meşteşugită a psihologiei inverse”. Ne-au repetat de fiecare dată când simţeau că ne-a scăzut motivaţia: eu zic că e o prostie şi n-ar trebui să mergeţi nicăieri, gândeşte-te la familie. Ah, ce bine ne cunosc femeile!

Spun că dacă lumea n-ar fi condusă de ele, s-ar duce toate dracului cât ai clipi.

Faptul că am uitat câteva lucruri la plecarea pe TransSiberian poate induce ideea nefericită că am fi o mână de tineri în căutare de aventură cu orice preţ. Acest lucru este eminamente fals, după cum veţi putea deduce şi din chibzuinţa cu care am abordat pregătirea călătoriei în sine.

Pentru novici într-ale aventurilor pe trenuri, linia ferată TransSiberiană traversează 2 continente şi 7 fusuri orare. Este cea mai lungă din lume, măsurând peste 9200 de kilometri. Începută ca o soluţie la subdezvoltarea Siberiei din pricina accesului îngreunat în această regiune, a evoluat până la a fi pricipala problemă a ruşilor în revoluţia japoneză, când din pricina faptului că linia e construită pe un singur fir, convoaiele armatei ce transportau trupe înspre Vladivostok erau blocate de convoaiele de răniţi ce veneau din sens invers. Abia când Rusia a înţeles că moartea unui milion e o chestiune de statistică, şi statistica nu este chiar ramura esenţială a ştiinţei militare, linia ferată a început să fie exploatată la adevăratul ei potenţial, şi anume la mutarea sistematică

a unei hoarde de turişti dintr-un loc de unde nu doreau neapărat să plece într-unul în care cu siguranţă nu doreau să ajungă. Primele încercări în acest sens s-au desfăşurat, dacă e să dăm crezare cărţilor de istorie, cu "voluntari" din elita intelectuală a ţării care se învecinează cu cine doreşte. Ruşii sunt un popor cu un caracter... impulsiv, văzând în majoritatea timplui roşu în faţa ochilor. Destulă istorie însă, să vedeţi cum am abordat noi problema.

Noi am abordat problema sistematic. O călătorie cu trenul prin Siberia are cel puţin trei componente de bază, fără să punem la socoteală şi prepoziţiile. *Primo* - călătorie. *Secundo* - trenul. *Tertio* - Siberia.

Termenul de călătorie este, veţi fi de acord, unul destul de general. De exemplu, călătoria de la terasă până acasă, pentru că şi aceasta este o călătorie în sine, dacă e să ne luăm după urarea pe care o fac prietenii când îi anunţăm că plecăm - "Călătorie sprâncenată!". Am considerat din start că suntem mai mult decât experimentaţi în această formă de petrecere a timpului liber. Nu cred că era necesar un alt antrenament, şi pe cale de consecinţă nici n-am procedat la asta. Însă a se

nota că am analizat chestiunea, chiar pe terasă, din dorința de a conferi oarecare veridicitate experienței.

Cu trenul însă, lucrurile nu stăteau așa de simplu. Orice amintire serioasă despre deplasarea cu acest mijloc bizar de transport lipsea cu desăvârșire din tărtăcuțele subsemnaților, sau era atât de bine îngropată încât n-a zis nici ”mâc” pe timpul chinului de a o scoate la lumină. Nu se făcea să purcedem la drum fără ceva antrenament proaspăt în acest domeniu. Am tras la sorți, pentru că era necesar să ne mișcăm inteligent și să economisim cât mai multe resurse. Soarta l-a preferat pe George și pe cinstea mea, restul am fost puțin invidioși. Până când a revenit.

Ne-a convocat la cafea chiar în ziua următoare unui drum Cluj-Câmpia Turzii, parcurs cu căluțul de fier, vreo 30 de kilometri. Din capul locului, ne-a declarat că lucrurile au un aspect grav. A continuat prin a împărți în mod just populația lumii în doar două categorii: cei care au fost măcar odată cu Căile Ferate Române, și cei care nu avuseseră ocazia.

Felicita în mod sincer cea de-a doua categorie, considerând că membrii ei merită să se bucure de statutul lor în societate și de încrederea de care

beneficiau, desigur, în comunităţile lor. După părerea lui, aceştia erau oamenii pe care trebuia să se conteze în a ridica societatea noastră din mizeria morală şi intelectuală de care eram înconjuraţi. I-am cerut explicaţii. N-a ezitat în a le oferi.

”A merge cu trenul de la Cluj la Câmpia Turzii este o experienţă rezervată zănaticilor, rebelilor fără cauză şi sinucigaşilor cu apetit pentru drame. Nu-mi explic cum am avut tocmai eu soarta mizerabilă de a-i însoţi şi, mai mult decât atât, cum am supravieţuit acestui test. A fost o încercare murdară din partea voastră de a mă descuraja, demoraliza şi a-mi otrăvi puţina încredere ce o mai păstrez în oameni.

Fiţi atenţi: biletul de călătorie este o chestiune de ageamii. E o taxă pusă pe fraierime, la fel ca loteria. Când m-am urcat în chestia aia instabilă de metal cu biletul în mână, ceilalţi călători s-au strâns ca la urs şi abia când mi s-au terminat ţigările mi-am dat seama cum au ştiut cui să ceară. O să-mi spuneţi de conductor, bieţi copilaşi inocenţi. Aflaţi că el a fost cel mai surprins de cartonul ăla şi era să mă amendeze când i-am spus că nu mai am ţigări de dat.

Loc?! Să găsesc loc? Unde, îngeraș? Ai văzut imaginile acelea pe Internet cu trenurile din India? Alea-s lux desfrânat pe lângă personalul de Câmpia Turzii. Șapte stele, Burj El Arab, îți spun. N-aveai loc de puradei nici să te exprimi rasist. În gând bă, în gând n-aveai loc, de cum țipau ăia. În prima stație am coborât și m-am gândit serios să merg restul pe jos, atâta doar că mă trimiseseră să-mi mai cumpăr țigări, și n-ar fi fost inteligent să-i fentez.

A! Mi s-a părut că văd un banc pe drum. Da, un banc, ăla cu *"...și melcul: Țuști!",* te-ai prins? Am ajuns la Câmpia cu întârziere de 20 de minute, ceea ce n-ar fi rău dacă n-am fi făcut în total vreo 7 ore. Pe cuvânt, cred că ne-am rătăcit și am luat-o la ceva intersecție ferată în direcția greșită. Ce dracului să vă mai explic? E groaznic."

O tăcere rece ca gheața ne-a blocat discuția aproape 5 minute după asta. În mintea noastră zugrăveam forme fantastice de monștri roșii ce scuipă fum negru, aleargă turbați foarte încet pe șine de oțel, vagoane întregi în care nu se poate fuma, nu există room service și nu îți lasă bomboane pe pernă când vii asudat de la piscină. Cum era posibilă una ca asta? Era oare real? Ne-am

împrăştiat încruntaţi pe la casele noastre, uitând de posaci ce eram să-i dăm bacşiş taximetristului.

În ceea ce priveşte viaţa şi supravieţuirea în taigaua rece siberiană, a fost rândul meu să mă documentez. Chiar m-am oferit pentru această sarcină, având în vedere că exista posibilitatea de a o îmbina fericit cu o ieşire la iarbă verde în împrejurimile Clujului, pe care o plănuiam de o vreme. Ţin foarte clar minte că mi-am luat carnetul cu mine pentru a-mi scrie impresiile, dar se pare că singura pagină folosită în acest scop, pătată de grăsime, are notat doar: *”Soarele străluceşte. E foarte cald. Am scăpat un mic pe jos.”*

Radu, rămas fără îndatoriri imediate, a primit sarcina de face ”Trans” ceva, pentru a experimenta termenul. A promis că va merge pe Transfăgărăşan sau cu transportul în comun, ceva de genul acesta. Detaliile s-au pierdut în febra pregătirii bagajelor şi a planurilor de călătorie, căci mai erau doar 18 luni până când urma să decolăm spre întinsa Rusie.

Oricum, nu ne-am stresat foarte mult cu aceste teste, pentru că eram deja greu încercaţi de convieţuirea aspră de care aveam parte în oraşul natal. Cluj-Napoca, pentru cine nu-l cunoaşte, este minunatul orăşel ce ocupă cea

mai proastă poziţie strategică din câte se numără pe faţa pământului. Este de felul lui aşezat într-o căldare perfectă printre dealuri.

Din oraş, oriunde te-ai uita vezi doar dealuri. Nu-i ca la Roma, unde oraşul călăreşte toate cele şapte coline, sau câte o avea. La Cluj e ca şi cum ai trăi într-un degetar uriaş. Îmi imaginez că eventualii atacatori medievali ai oraşului n-au avut parte de multe bombardamente cu pietre sau cu apă fiartă, cum era regula de întâmpinare conform codului de bune maniere al epocii. Orice proiectil aruncat din oraş s-ar fi rostogolit cuminte înapoi, confirmând nu numai una, ci toate legile lui Newton, fără să le fi consultat vreodată. După toate încercările acestea eşuate de a rezista măcar o zi unui atacator, au rezultat două concluzii principale: trebuia făcut un zid, măcar pentru că aşa era moda vremii, nu neapărat să ţină pe cineva la distanţă şi, neapărat, trebuia făcut ceva cu mormanul de proiectile ce se întorseseră de pe dealuri. S-a propus o dezbatere, şi sfatul bătrânilor din acea vreme a venit cu cea mai înţeleaptă decizie posibil: s-o lase dracului şi să mute aşezarea pe un deal, rezolvând totul dintr-un foc. Ca toate deciziile înţelepte, a fost prima care a fost aruncată

la coş, probabil din cauză de lene. Dacă s-ar fi adoptat, secole de chin ar fi fost îndepărtate.

E relativ uşor de ajuns la Cluj-Napoca. Urmărind drumul, se deschide dintr-o dată în faţa ta toată aşezarea de la poalele dealului de pe care priveşti. Tu, călătorule, priveşte bine această imagine; puţini au avut plăcerea de a o vedea de mai multe ori, pentru că odată coborât, nu mai ai tragerea de inimă necesară să pleci. Au păţit-o majoritatea locuitorilor: curioşi cum o fi sătucul acela din vale, au coborât doar într-o plimbare. Care plimbare a durat destul de puţin, căci nu sunt multe de văzut. Câteva catedrale, mânăstiri, muzee, clădiri frumoase, pieţe aerisite, o mână de universităţi şi case pentru trei-sute-de-mii de locuitori. Asta-i tot. După o săptămână sau aşa ceva, nu mai ai ce umbla. Poate îţi plac femeile frumoase, sau liniştea ardelenească, sau cafelele băute la terasele boeme. Fie. Dar într-un an, tot se termină. Numai cei cu sufletul veşnic tânăr mai pot găsi distracţii după aceea: bibliotecile, cluburile, cafenelele, viaţa universitară şi politică îi mai pot vrăji aproximativ un deceniu.

Însă călătorului îi stă bine cu drumul, şi mai devreme sau mai târziu plimbăreţul îşi aduce aminte de lume, şi

se pregăteşte de plecare. Stă posomorât în parcul uriaş din centru, urmărind copiii la joacă şi lumea ce se plimbă pe lac. Decizia-i luată, însă nu pare că vremea ar fi fost anunţată de voiajul plănuit. Sigur, tot timpul e soare în Cluj, însă călătorul chibzuit ştie că furtuna abia aşteaptă să te prindă pe drum. Omul nostru îşi aprinde pipa bucuros de acestă înţeleaptă cugetare şi mai amână o zi-două. Dar rămâne hotărât: cu prima ocazie, va pleca.

Şi mai trec cinci ani. Cel mic merge deja la grădiniţă şi nevasta tocmai ce a fost promovată. Dar ce trebuie făcut, trebuie făcut. Chitit s-o ia la sănătoasa la primul semn favorabil din partea sorţii, e dispus să fie nemilos. Nu-i pasă că viaţa lui e aici, că prietenii, familia, socrii, verii, verişoarele care au venit în vizită acum 10 ani ”pentru o lună doar”, serviciul, gândurile, sentimentele şi Dumnezeul lui personal sunt aici. Va pleca. Chiar dacă ezită o clipă pentru că şi stomatologul lui e din acest oraş, se îmbărbătează singur şi trece peste. E definitiv.

Şi iată-l la poarta urbei. Măsoară neîncrezător cărarea ce urcă pe deal. Socoteşte pe degetele de la mâna stângă, mormăind în barbă: unu, doi, trei, patru. Încă odată. Unu, doi, trei şi... şii patru. Patru. Nici nu ştie exact ce

numără, dar e sigur că n-o să meargă. Îl cuprinde aşa o lehamite să urce colina aceea care pare un munte ce se crede cel mai înalt din lume, of, e calvarul suprem. Nu va mai pleca. Uitaţi-vă cum se întoarce spre oraş şi-l priveşte cu dor. Nici n-a plecat şi îl apsă la lingurea de atâta amar. Totuşi, în colţul ochiului îi fuge o lacrimă de melancolie pentru drum. Ce tovarăş cuminte şi bun i-a fost drumul! Îl mai priveşte odată, curea minunată, mângâiere de praf, margine de rouă. Îşi şterge ochii şi pleacă grăbit la mall, să le ia cadouri copiilor. Aşa se întâmplă tuturor. Avertizaţi turiştii să rămână mai bine acasă decât să vină la Cluj. Suntem suficienţi prizonieri aici ca să mai dorim străini.

Suntem bine-mersi.

***

Capitolul 1. Pledoarie pentru familie. CV-ul participanţilor. Apare o idee.

Literatura de specialitate în domeniul aventurilor este presărată cu modele nevrednice de urmat. V-o spun dezinteresat şi extrem de convins, la capătul unui antrenament de ani buni, menit a-mi forma un set mental propice ieşirilor din fotoliul călduţ şi înfruntării neprevăzutului. Spre exemplu, de mic copil am fost fascinat de aventurile americane ale lui Tom Sawyer, însă nu mi-a ieşit niciodată treaba cu vopsitul gardului de către alţii în timp ce stau şi mănânc mere ca un şef. Daca mă gândesc bine, în copilărie am beneficiat atât de oportunitatea acţiunii specifice în sine (eram pus anual să reîmprospătez vopseaua de la stradă) cât şi de prietenii batjocoritori. Aceste elemente fiind găsite împreună, formând un colaj identic cu cel din cartea lui Mark Twain, te-ai aştepta ca restul să meargă de la sine. Dar niciodată. Îl bănuiesc pe Twain că după ce şi-a publicat marele succes, mânca mere la umbră distrându-

se de copiii ca şi mine ce le explicau prietenilor că e o plăcere să munceşti.

Însă Twain e american şi probabil nu merită toată încrederea noastră. Jules Verne părea că ştie ce vorbeşte, mai ales din cauza faptului că o spunea în franceză, limbă pe care nu o înţeleg pe deplin. Ei bine, prima dată când le-am pomenit părinţilor despre 2 ani de vacanţă, ghiciţi cum au reacţionat. Chiar presupunând că eram prea tânăr pentru asta şi au reacţionat înspre binele meu, teoria nu se verifică, pentru că am încercat-o şi recent, iar şeful meu s-a comportat aproximativ similar.

Din cauza acestor întâmplări şi a dorinţei mele neclinitite de a deveni un aventurier ca la carte, am fost botezat de prieteni Fraierică. Când am crescut suficient, poate şi datorită faptului că au devenit mai înţelepţi sau poate exclusiv datorită pumnilor pe care îi administram, au renunţat la mare parte din poreclă. Am rămas însă Fra-fra.

Când părinţii mi-au descoperit această înclinaţie spre trăznăi, au făcut cel mai firesc lucru din lume: s-au îngrijorat. Vă spun, nu e tocmai comod să ai un copil care caută aventura în toate aspectele mondenului. Orice

lucru nou pentru el este o provocare majoră pentru familie. Cine va trage întotdeauana oala de supă de pe aragaz peste dânsul, va încerca prima dată tăişul cuţitului pe faţa de masă, va folosi scobitorile ca nişte săgeţi sau capcane, va băga toate cuiele în priză şi va sări de la balcon pe maşinile parcate sub el? În această feerie neîntreruptă de pericole potenţiale, părinţii mei şi-au jucat admirabil rolul de eroi de desene animate. Televizorul era fixat pe Superman şi Spiderman nu atât pentru distracţia proprie, ci, bănuiesc eu, ca modalitate de documentare. Pentru că moartea nu glumeşte, iar viaţa şi mai puţin, tata a trebuit să înveţe să zboare (nu-mi explic cum altfel a ajuns la timp când m-am căţărat pe turnul de apă şi m-am prăbuşit cu el peste mine) iar mama să fie expertă în mecanisme de protecţie. Cred cu tărie că ar fi putut dezvolta o carieră secundară în acest domeniu, şi mulţi copii ar fi mai frumoşi fără toate rănile de război dobândite în copilărie.

Omul este o fiinţă socială, ce trăieşte în mijlocul semenilor şi se raportează la lume prin intermediul părerilor pe care alţii o au despre el. Aşa că salvarea odraslei din toate situaţiile pline de neprevăzut a fost doar una dintre formele de tortură pentru dragii mei părinţi. Mult mai grea bănuiesc că a fost picătura

chinezească a vecinilor, profesorilor, prietenilor de familie, a cunoscuţilor şi necunoscuţilor în general, care cu precizie de ceasornic veneau cu jalba în proţap că ”Fra-Fra aşa şi pe dincolo, şi câinele meu n-o să mai meargă niciodată.” Sau: ”Tanti Emilia, dumneavoastră aveţi pui? Că noi nu mai avem.” Sau: ”Nu vă supăraţi, copilul acesta este al dumneavoastră? Cum îndrăzniţi să-l lăsaţi nesupravegheat? A organizat un circ la bara de covoare şi i-a convins pe toţi de la bloc să chiulească de la şcoală pentru spectacol. 2 săptămâni întregi. Şi trebuia să-i facă pionieri joia trecută.” N-am ajuns niciodată să le mulţumesc pentru eforturile acelea, deşi mulţumirile nu fac nici o boabă din ce au auzit în cei 14 ani pe care i-au îndurat până când Dumnezeu le-a ascultat ruga şi m-a trimis la liceu. Unde au urmat altele mai grave, dar mult mai rare.

Mă emoţionează intens gândul la crucea pe care o poartă părinţii din lumea întreagă. Pun pariu că majoritatea nu s-au aşteptat să plătească cu lacrimi şi prea ades cu sânge luxul şi plăcerea de a deţine pui de oameni. Sărmani inocenţi, ce bucuroşi au fost ei când au aflat că aşteaptă o odraslă care să poarte stindardul familiei! Cum şi-au imaginat clipele pline de voluptate în care o să răspundă invitaţiilor în oraş cu ” Îmi pare rău, nu

putem veni, copilul…” Ce scuză ideală vor avea pentru a lipsi la toate evenimentele mondene plictisitoare! Cum vor sta în camera copilului aplecaţi deasupra pătuţului ciupind bebeluşul de funduleţ şi de obrăjori, râzând fericiţi la gângureala micuţului, iar în cameră va fi soare şi viaţa va merita trăită… Ei bine, na! Fără îndoială că funcţia de părinte trebuie să aibă nişte avantaje ascunse cu totul deosebite, probabil asigurare medicală dentală gratuită sau concedii prelungite după vârsta de 65 de ani. Nu-mi explic altfel cum perseverează reproducerea speciei.

Majoritatea adolescenţilor au vorba asta: din păcate, nu-ţi poţi alege părinţii. Ei bine, reversul medaliei e că nici bieţii de ei nu-şi pot alege copilul. În afara cazurilor în care pot. În fine.

Privind retrospectiv, pot spune că toate încercările de suicid zădărnicite de către ai mei m-au călit şi m-au învăţat multe despre înşelarea vigilenţei protectorilor. Încă de la 6 ani am învăţat cum să-mi ascund genunchii zdrobiţi în antrenamentele de căzut cu bicicleta şi cum să le evit privirea directă când eram cu ochii umflaţi. Nici nu era în totalitate vina mea: viespile erau cele care aveau ceva împotriva dorinţei mele de a le zugrăvi cuibul

cu o pensulă şi vopsea în ulei. Dar nu numai la biologie eram strălucit. Împleteam adesea chimia în experimentele mele, şi după câteva încercări aproape eşuate de a-mi cauteriza definitiv degetele topind plumb într-o cutie de conserve de aluminiu (sfatul meu: apucaţi cu mănuşi creuzetul), am dat lovitura de graţie: toate plantele din casă şi o bună parte din grădina de legume s-au ofilit într-o săptămână, fără cauză aparentă. Ha! N-au rezolvat misterul nici în zilele noastre, am să le dau un indiciu pe această cale: are de-a face cu benzina, o seringă şi un ac ruginit. M-am desconspirat doar pentru binele crescătorilor de plante din lumea întreagă, şi vă avertizez că este ultima concesie pe care o fac.

Cititorul poate ajunge la concluzia că eram curajos, şi e posibil să aibă dreptate într-o oarecare măsură dacă se referă nu la mine, ci la George. Născut şi crescut în Dej, unde dimensiunea curajului este corect apreciată pe scara valorilor de bază a societăţii, George alerga prin parc izbindu-se de copaci ca să-şi învingă frica LA MICUL DEJUN, ca o încălzire pentru restul zilei.

Înca din primele luni, pe când micuţul bebeluş care avea să se transforme în 90 de kilograme de George încă era hrănit cu lapte, părinţii aparţinători au bănuit că degetul

mijlociu ridicat de la mâna dreaptă nu e un tic nervos, fiind însoţit şi de o oarecare uitătură inteligentă. Desigur, Gestul nu era neapărat adresat lor, cum nu era neapărat adresat cuiva, fiind astfel adresat destul de în general. Dacă e să ne luăm chiar după declaraţiile lui George el este în continuare adresat tuturor, mai puţin florilor şi Cătălinei, în ordine inversă şi după bunul plac al posesorului. Sunt destul de populare în prezent anecdote cu Chuck Norris, care s-ar fi născut (Chuck, nu glumele) într-o cabană construită chiar de el. Ei bine, lumea s-a bucurat de prezenţa lui George mult înaintea apariţiei celor de mai sus (a glumelor, nu a lui Chuck. Chuck a trăit la infinit de două ori, născut fiind în cabana cu pricina, în timpuri imemoriale). Se cuvine să ne aplecăm puţin asupra istoriei zbuciumate de viaţă a lui George, pentru că la momentul potrivit aceste fapte ne vor ajuta să înţelegem neşte chestii altfel destul de enigmatice.

Să exemplificăm aparente enigme: când l-am cunoscut, George avea pe frunte un imprimeu model căciulă de iarnă. Nu, nu vreau să spun că purta acea căciulă când l-am cunoscut. O purtase cu câteva zile înainte, moment în care şi sărise cu tărtăcuţa înainte într-o grămadă mare ce părea făcută din banală zăpadă. Neaua s-a dovedit a fi

în strat superficial, ascunzând meşteşugit o grămadă de balastru îngheţat bocnă, care s-a opus violent înaintării flăcăului, inclusiv a capului, inclusiv a căciulii. În procesul de negociere a cine are căpăţâna mai tare, modelul căciuliţei s-a imprimat pe fruntea lui George. Iată. Simplu ca bună ziua. Când te gândeşti, explicaţia era evidentă, dar scapă observatorului neavertizat.

George avea părul lung şi era student pe vremea aceea, la Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei, prima chestie absolvită dintr-un şir destul de lung de studii. Ba, mi se pare că şi în prezent George e student undeva. Poate mă înşel, căci zău dacă ştiu ce ar mai putea studia şi să-i trezească interesul.

Lui George îi plac jocurile, direct proporţional cu capacitatea lui de a le câştiga, evident. Problema este că imediat ce un sport e denigrat de către el, suferă o pierdere instantanee şi iremediabilă a popularităţii. L-am auzit odată spunând despre oină că e un joc stupid, sunt sigur că în urma unei partide pierdute, şi de atunci sportul naţional românesc a intrat într-un con de umbră serios. O singură remarcă aruncată flegmatic despre golf şi Clujul n-are nici în zilele noastre un amărât de teren, ce să mai vorbim de fani. Polo? Rezolvat în anul 1 de

facultate. Cricket? Ucis în fașă la o cafea în localul Queens, 2002. Curling? Mort din 1998, când George a alunecat pe un petec de gheață. Patinaj artistic? Aceeași soartă, victimă colaterală. Așa am ajuns în Cluj să ne bucurăm doar de sporturi de gazon sau parchet de sală. Consiliul Județean a dat din umeri în 2010, aruncând planurile unui lac de canotaj și înlocuind totul cu un banală arenă de fotbal pe care a cheltuit doar jumătate din banii inițial alocați pentru sport. S-a discutat într-o ședință să-i ofere restul lui George, în scopul de a-l îmbuna, el fiind cauza principală a economiei nesperate. George i-a refuzat scurt, dându-le instrucțiuni pentru o nouă linie de tramvai, că-l deranja zgomotul celei vechi. Acum tot orașul e șanțuri și muncitori. Sper că e satisfăcut.

Felul necuviincios în care se supără pe sporturile la care nu câștigă sau nu joacă a adus națiunea asta în pragul colapsului: în toată România nu mai găsești altceva decât suporteri de fotbal, cel mult baschet sau tenis. Oameni în toată firea, sub imperiul unei ciudate vrăji aruncă un pumn de bani ca să poată striga ”Muie bă!” suporterilor altei echipe. Nu câștigă niciodată nimic, și totuși cheltuiesc sume inimaginabile pe fulare, tricouri, semințe, televiziune prin cablu, bere la PET. Nu se

învaţă niciodată minte, chiar după ce echipa pe care o ”încurajează”, vezi doamne, le arată degetul mijlociu, în grup. Din punct de vedere economic, situaţia e serioasă, s-au văzut cazuri în care capul familiei a cheltuit toată suma alocată biletelor la loto pe prostii din astea. La copiii acelor familii cine se gândeşte? Cum să iei speranţa din mâna îngeraşilor blonzi de aproape 4 ani, care ştiu deja să strige ”fut pe mă-ta, bă!” când văd pe cineva îmbrăcat în tricou de culoarea echipei ”adverse”? Sunt prea drăgălaşi, trebuie făcut ceva, naţiune.

Nemilos. Acesta e cuvântul care-l caracterizează pe George. Fie critică liderii politicii mondiale sau creatorii jocului Age of Empires, George e corect. Dă cu ei de pământ în proporţii aproximativ egale, ceea ce ne arată echidistanţă, hotărât, ceea ce semnifică dârzenie, şi absolut fără motiv, ceea ce indică imaginaţie şi un oarecare grad de cruzime. Împreună, aceste atribute ni-l înfăţişează pe George mai bine ca un test de personalitate, unde mai pui că şi mai uşor de înţeles pentru neiniţiaţi. E clar că a avut de mic o înclinaţie spre a citi firea umană şi de a o recita apoi de-andoaselea, ca să te scoată din sărite. În facultate, George a pus odată pariu că-şi va lua toate examenele cu o singură poveste, indiferent de materie. Niciodată după aceea n-am mai

subestimat capacitatea profesorilor de a-şi imagina cum explică o metaforă turnată de student absolut tot materialul predat. Nici capacitatea lui George de a convinge n-am mai contestat-o.

Apoi, n-am întâlnit comediant mai bun decât George. Are o temporizare atât de corectă, un suflu minunat, o voce de piept care l-ar scoate din pepeni pe cel mai calm academician. L-am văzut odată dând replica unui cunoscut profesor din facultatea noastră, vestit pentru retorica impecabilă şi simţul conversaţiei. Cumva, George i-a anulat pe loc vestitele calităţi, căci singura reacţie de care s-a simţit în stare profesorul a fost să se înroşească, să facă stânga-mprejur şi să spele putina. Puţine lucruri au supravieţuit desacralizării frenetice de către limba lui ascuţită. Printre ele, arta. Dar nu toată arta, să ne înţelegem.

De exemplu, pictura, muzica, desenul, artele plastice, cinematografia, fotografia, dansul, sculptura, arhitectura şi alte câteva au încasat-o din start. Ţin minte că ne-a explicat ca la proşti de ce acestea de mai sus nu merită titulatura şi la sfârşit l-am aprobat. Nu-mi sunt clare acum argumentele, dar sigur era bine fundamentat.

Că tot vorbim de fundamentare, l-aţi cunoscut pe Radu? Da, cred că despre el vorbesc, sigur, purta barbă într-o vreme. Acum a renunţat la ea, poate pentru că reuşeşte să fie serios şi fără păr facial excesiv. De cum l-a cunoscut, George s-a referit la dânsul cu sintagma ce i-a rămas scrisă-n frunte: ”Iată un tânăr care promite, să sperăm că nu degeaba”. Până în prezent, e bine. Acuma, Radu e ceea ce englezii ar numi un yuppie (young urban proffessional), un tânăr ambiţios şi orientat spre carieră. Decât că nu e nici una, nici cealaltă.

Pentru că şi-a făcut lecturile elementare, Radu are dificultăţi majore să poarte controverse cu mine sau cu George. I-au trebuit aproape 4 luni de umblat pe cărări nebătute intelectual să-şi dea seama că eu şi George nu vorbim din eventuale cunoştinţe acumulate, ci inventăm pe parcursul discuţiei tot felul de argumente care să ne servească scopul. Odată jur că am rescris istoria medicinei contemporane citând fără ruşine dintr-o operă fictivă a lui Rabelais despre propagarea undelor neuronale. Radu s-a declarat învins şi convins, dar s-a apucat George să argumenteze că în niciun caz dragul de François Rabelais nu putea scrie în engleza americană, el fiind arab. După care ne-am certat ca turcii, într-o gâlceavă de proporţii internaţionale.

Altă dată, George aproape l-a lămurit pe Radu că *Madagascar* este de fapt un lung metraj de desene animate. Pe la începutul prieteniei noastre, Radu şi-a jucat cartea inteligenţei. Ne amintim adesea cu plăcere de una din primele noastre discuţii, care s-a întâmplat să trateze un subiect critic pentru rasa umană, şi anume diferenţa dintre un permanent învins şi un ratat. Încrezător în forţele proprii şi, în apărarea sa fie spus - foarte tânăr, Radu a crezut că poate el descâlci firele mai repede decât le încâlceam eu şi George, oameni cu experienţă pe topic şi cu state vechi de plată la invenţii. S-a luptat cu un diavol şi atâta bere l-am pus să bea că aproape nu mai putea articula cu viteza cu care gândea. Când s-a îmbătat suficient, l-am lăsat în plata domnului cu problemă cu tot, George ocupându-şi imediat timpul liber cu relaxantul joc de a se da cap în cap cu o gagică precum berbecii iar eu cu statul într-un fotoliu.

În timp, Radu s-a deprins cu felul nostru zănatic de a purta controverse şi ca un rezultat imediat, a început să îşi selecteze cu atenţie întâlnirile la care participa. Vreo 2 ani nu l-am văzut decât accidental, după care a găsit modalitatea ideală de a ne bate sistematic: jocuri pe calculator. George ce-i mai ţine piept, şi uneori câştigă (Doamne-ţi mulţumesc, altfel s-ar supăra George şi pe

jocurile pe calculator şi prang! cu ele în negura istoriei), dar îl bănuiesc pe Radu de joc murdar. Adică ne lasă din când în când să facem un egal, să nu mergem acasă plânşi şi întristaţi.

În ultima vreme, participă la cafelele de grup manifestându-se exuberant printr-un zâmbet reţinut sau ocazionale chicote, renunţând la a combate sau discuta în vreun fel prostiile debitate.

Poate merită menţionat un moment destul recent, pentru a zugrăvi mai viu imaginea acestui prieten. Se dă o excursie cu barca gonflabilă pe Someş, ploaie şi vânt care te macină încet şi sigur până la punctul în care trei fantome de oameni trag ambarcaţiunea la mal şi se plimbă tremurând de la stânga la dreapta, mai dezorientaţi decât un cocoş proaspăt decapitat. Ei bine, cine credeţi că îşi păstrează calmul şi ne organizează rapid, salvându-ne de la o foarte probabilă gripă? Cine credeţi că a tras din vâsle ca un erou în fiecare excursie anuală, fără să se plângă? Cine credeţi că a omorât cu mâinile goale un urs carpatin care se apropiase de cortul a doi turişti din judeţul Prahova campaţi... staţi un pic, că asta e altă ştire. Deci, Radu. Ăsta-i el şi n-ai ce-i face.

Dar să nu-l înfăţişăm doar în culori pozitive, căci există un rac posac în fiecare om precum este şi o plătică gustoasă. O friptură suculentă precum şi o salată searbădă. O prăjitură precum şi o murătură. Un înger precum şi un drac, aţi prins firul. Să-l flagelăm deci, absolut justificat. N-am văzut om mai sincer, căci ce-i în guşa-i e şi-n căpuşa-i domnului acesta. Ca un fraier de mare clasă, şi-ar da cămaşa de pe el pentru oameni. Circulau anecdote prin facultate despre Radu, cum că l-ar fi ajutat pe bunul samaritean să se mântuiască. Eu personal n-am experimentat aceste defecte, poate şi pentru că ne vedem rar şi de obicei sunt autosuficient. Iar pentru cazurile în care n-am fost, Radu, promit, dacă citeşti asta, am să ţi-i dau pe toţi înapoi, jur, şi cu dobândă. Doar păsuieşte-mă încă o vreme. Acum, după ce am vărsat peste măsură cupa veninului peste natura umană, să ne întoarcem la lucruri practice.

Chiar Radu a fost cu ideea, care a sunat rezonabil: decât să ne trambalăm pe toate coclaurile, trei împiedicaţi care vorbesc ruseşte la fel de bine ca şi greaca veche, cu bani suficienţi pentru a încrunta până şi cutia milei, nu mai bine am inventa călătoria pe transiberian? Se prezenta mult mai incitant şi infinit mai comod. Ni s-a părut mai ales grozav că ne vom dezamăgi susţinătoarele de gen

feminin. Ce lovitură de teatru! Hai dragă că plecăm, stai, hopa! Ce, chiar ai crezut că-ți ofer 2 săptămâni de libertate? Nu în ultimul rând, urma să ne înfundăm în canapele și să depănăm molcom povești inventate.

Ah! Geniu pur.

***

Capitolul 2. Aspecte mondene ale literaturii. Motoare pe revers.

Celor care cred că a scrie o poveste frumoasă este doar o chestiune de tehnică şi talent, le recomand mereu să încerce să-şi trăiască viaţa aşa cum ar dori s-o povestească nepoţilor. Inevitabil, eşuează. Nimeni nu-şi descoperă cu adevărat aplecarea nativă spre critica literară mai repede sau mai eficient decât prin acest procedeu. Ar trebui să-l patentez, şi aş face-o dacă n-aş fi sigur că voi întâmpina o rezistenţă acerbă din partea literaţilor. Nu trece o săptămână după ce bieţii inocenţi mi-au declarat că e foarte simplu să-şi trăiască propria poveste, că se descurajează brusc. Nu le place mai place intriga, ce să mai vorbim de introducere. Găsesc felurite hibe în construcţia suspansului şi drăcuiesc de mama focului figuranţii, care nu vor să se aşeze în pagină. Cele mai neînsemnate lucruri, cum ar fi prognoza meteo, le dau peste cap capitole întregi. Subiectul se arată acum subţire şi fumat, chiar dacă părea la început o frumoasă arhitectură a intelectului. Personajele cuminţi nu-şi acceptă caracterul, slobozind înjurături tot la a doua frază. Personajele macho poartă şosete până la gleznă pe

care scrie armani. Toţi se îndrăgostesc de cine nu trebuie şi se căsătoresc între ei ca bezmeticii, ca şi cum ar fi tras la sorţi. Justiţia e oarbă doar cu cei care-i bagă degetele în ochi. Sistemul e corupt.

Felurite asemenea motive îi conving să vină spăşiţi să ceară o dispensă: n-ar fi mai bine să ne mulţumim cu o piesă de teatru? O poveste e un lucru dificil.

Eu recunosc că a trăi o poveste e unul dintre cele mai simple lucruri din lume, netrebuind a face niciun efort. Însă, subliniez apăsat acest *însă*, e valabil doar în absenţa dorinţei de a controla depănarea ei. Când vrei s-o coteşti pe unde doreşti dumneata, fuge în altă direcţie. La început pare simplu. Pariez că şi dumneavoastră aţi căzut în această capcană, nu pentru că aţi fi prostuţi sau naivi, ci pentru că e de neconceput să nu ai liber arbitru. Adică ce, nu suntem noi la cârma propriei bărci? Nu se întâmplă doar lucrurile care trebuie să se întâmple? Nu spălăm doar vasele murdare pe care vrem să le spălăm?

George a ajutat recent un prieten apropiat să-şi pună gresie pe balcon. Eu am încercat un jurnal al poveştii. Prima înregistrare este datată cu aproximativ două săptămâni înainte de începerea proiectului, vreme în care discursul lui George era aşa: ”Mă duc la Ovidiu să

punem gresia pe balcon. O are cumpărată, trebuie doar s-o tăiem şi s-o aşezăm la loc. Terminăm într-o după-amiază, nu vă băgaţi? O să fie distractiv." A doua înregistrare spune: "N-am terminat încă, abia am reuşit să tăiem jumătate în prima tură. Dar o dăm gata mâine." A treia înregistrare: "Am pus-o. Acuma, a treia oară, am aşezat-o bine, doar că puţin strâmb, că ne-am aliniat cu peretele. Ne-a rămas un spaţiu semirotund şi brâul care urcă pe perete, dar nu mai avem mult." A patra:"Cum a ieşit? Păi... proprietarul e mulţumit, şi asta e tot ce contează. Brâul? L-am pus mai înclinat, să nu ţină apă pe balcon. Da, ştiu că e puţin neobişnuit, dar a ieşit bine." A cincea: "E gata, trebuie să veniţi s-o vedeţi, să se usuce numai rosturile". Şi apoi, câteva luni mai târziu:"Merg la Ovidiu să rezolvăm cu gresia aia pe balcon. Vă băgaţi? Durează câteva ore doar."

Un alt exemplu: acum o vreme m-a sedus cântatul la pian. M-am încurajat printr-un prim pas reuşit, şi anume acela de a-mi cumpăra unul. A mers mai repede decât mă aşteptam: le-am dat cardul pentru câteva minute şi ei mi-au umplut maşina cu pianul. Cât ai zice Jakob Ludwig Felix Mendelssohn Bartholdy, eram cu el acasă, şi-am sărbătorit acest fast început cu şampanie. Lucrurile au mers... strună, ca să zic aşa, şi în cele ce au

urmat. L-am montat şi l-am conectat la energie electrică (e un pian electronic) chiar în cea de-a doua zi. Încurajat peste poate, am simţit că era momentul să supralicitez: am ieşit în oraş şi-am achiziţionat o carte cu cele mai cântate 50 de partituri de pian. Mi-a ieşit şi asta de minune.

Am luat apoi o pauză de câteva zile să răspândesc minunata veste: voi ţine un concert pe la sfârşitul săptămânii viitoare, şi culegeam impresii despre cam ce ar vrea fiecare să asculte. Cu lista gata întocmită, m-am simţit un pic depăşit de numărul şi complexitatea pieselor, şi-am tăiat precaut câteva titluri din cele 31 adunate. Rămas cu un repertoriu confortabil de aproximativ 20, mi-am mai luat o zi de vacanţă. Iar în lunea din săptămâna concertului, am ridicat în sfârşit capacul instrumentului, scăpărând de nerăbdare.

După zece minute am sunat la magazin, să mi-l înlocuiască. Pianul acesta era cu siguranţă stricat, scoţând doar zgomote nearticulate, fără pic de armonie muzicală. Am exemplificat la telefon, şi nesimţiţii nu mi-au dat dreptate. Ce mi-am ridicat vecinii în cap, dar ce explicaţii a trebuit să dau patrulei care, spunea, fusese

printr-un noroc în apropiere şi auziseră, puteau să jure, o tentativă de crimă asupra consoartei!

După ce consoarta i-a lămurit că nici vorbă, au acceptat să mă facă scăpat cu ”violenţă casnică” şi avertisment, însă acest incident m-a indispus prea tare ca să mai studiez. În tinereţe am avut sentimente calde pentru o domnişoară care era profesoară de pian, şi nu odată mi-a declarat că uneori mai cântase şi la ”prima vista” a partiturii. M-am bazat pe facultatea mea principală, şi anume adaptarea la neprevăzut, lăsând concertul sub semnul acestuia. Vă rog să vă închipuiţi urmarea, căci mâna-mi slăbeşte de necrezut când încerc să descriu acel eveniment nefericit.

Iată deci că există deosebiri între socoteala de acasă şi cea din târg nu doar în scrierea/trăirea poveştilor ci chiar în muzică sau decoraţiuni interioare. Cazul nostru, al călătoriei inventate, nu prezenta pericole, având în vedere că urma să inventăm în totalitate voiajul. Nu ne vom poticni în asemenea prostii, ne spuneam, pentru că nu urma să trăim cu adevărat povestea, ci doar s-o inventăm.

O persoană vigilentă ar fi văzut imediat greşeala de raţionament. Noi n-am observat că punctul central era

”povestea MEA e cea adevărată”, lucru ce implica faptul că a celorlalţi participanţi era bună atâta vreme cât se potrivea cu cea ”adevărată”. S-a dovedit că aveam (cum altfel?) păreri diferite despre felul în care călătoria noastră ar trebui descrisă. Sigur, eram de acord în punctele principale, cum ar fi că trebuie să existe o pregătire, o plecare, un parcurs şi o sosire la destinaţie. Dar amănuntele ce umpleau aceste vaste spaţii au fost subiectul unor controverse atât de aprinse că era să ne spargem capetele în procesul de negociere.

N-am văzut oameni mai încăpăţânaţi, nerealişti şi de nimic decât aceşti doi prieteni ai mei. Toate propunerile mele le-au desfiinţat, nelăsând niciuna, de sămânţă măcar. Şi fără argumentare, asta m-a scos cu adevărat din pepeni. De felul meu sunt o fiinţă rezonabilă, cu aplecare şi respect pentru inteligenţă şi bun simţ. Însă pare-se că mi-am selectat anturajul cum nu se poate mai prost.

Iată: ”Deci vom pleca la Sankt Petersburg cu balonul cu aer cald, un balon pe care l-am construit noi în vacanţa de vară.” Iar mizerabilii nu catadicseau să asculte până la capăt, izbucnind în chicote stupide. ”Nu râdeţi vitelor, cunosc o metodă de construcţie a baloanelor cu aer cald

bine documentată şi facilă. Va fi simplu să o descriu şi să convingem publicul.” Iar ei râdeau mai tare, acoperindu-mă de ridicul. Nu se poate lucra în asemenea condiţii, veţi fi de acord, cred. Iar această tortură continua cu expunerea ideilor lor, care de care mai plate şi neintersante: ”Vom pleca din Cluj cu maşina până în Maramureş, de unde vom lua un autobuz până la Moscova. Călătoria până acolo va avea cam trei pagini, foarte uşor de umplut cu dialoguri spumoase.”

Le-am râs în nas. Dacă ei credeau că publicul aşteaptă cu sufletul la gură să afle aventuri în autobuze, puteam să lăsăm proiectul în spanac şi s-o ştergem pe la casele noastre, ei mergând direct la azilul de bătrâni, unde le era de fapt locul. După prima întâlnire ne-am despărţit supăraţi şi neconsolaţi, eu mai ales, căci lor nu părea că le mai pasă de calda prietenie ce ne lega până mai adineaori.

În câteva zile mi-a trecut, desigur, pentru că sunt un mare admirator al caramaderiei. I-am convocat din nou la o întâlnire, ce avea să fie hotărâtoare pentru viitorul nostru. Ori vom rezolva problema calm şi într-o manieră adultă, ori vom renunţa la proiect cu totul, fără a ne

pune în primejdie bunele relaţii construite cu atâta trudă. Întâlnirea a decurs admirabil.

Aproape ne-am luat la bătaie, şi dacă nu ne-ar fi despărţit un chelner, nu răspundeam pentru eventualele mele fapte de arme. Când ne-au scos în stradă, George fiind încă în spatele meu într-o încercare fioroasă de strangulare, Radu s-a dus şi a pocnit absolut nejustificat un semn de circulaţie care locuia paşnic în vecinătatea unei treceri de pietoni. După ce l-am dat pe George cu capul de un jgheab şi-am scăpat în sfârşit de mâinile-i criminale, căzând în timpul acestei mişcări de maestru pe o jardinieră (ocazie cu care mi-am rupt blugii transversal pe posterior), după asta deci, am urlat fără adresă şi din toţi bojocii: ”Vă urăsc! Rock!”. Şi m-am dus acasă, lasându-i în plata Domnului.

Ce demenţi! Atât eram de porniţi, vă daţi seama. Era momentul să apelăm la un profesionist, iar un prieten, tot psiholog, şi-a oferit rapid serviciile. Un pic ruşinaţi de faptele noastre şi oarecum jenaţi că acest prieten era un terapeut de cuplu, i-am refuzat ajutorul cât de frumos a fost posibil: ”Fă-i terapie braţului tău drept, măi… domnule!”. Găsind în această replică, pe care am gândit-

o şi exprimat-o aproape simultan, un punct comun, lucrurile au intrat pe făgaşul necesar împăcării.

O adevărată cale presărată cu spini pe care orgoliul nostru s-a dus tot văitându-se la fiecare pas a fost ziua în care a trebuit să ne recunoaştem greşelile. În ceea ce mă priveşte, consider că e urât lucru să fii nevoit a-ţi cere scuze pentru răutăţile pe care le-au comis alţii. Dar am făcut-o şi pe asta, spunând că-mi pare rău, vezi doamne, şi n-o să se mai întâmple. La fel au făcut şi ei, dar lor le-a fost simplu, pentru că ei erau efectiv vinovaţi. Vai, martiri pe altarul prieteniei, greu mi-a fost să mă alături vouă! I-aş fi ars pe rug pe netrebnicii ăştia care zâmbeau de parcă nici usturoi nu mâncaseră, nici gura nu le mirosea.

Cum Radu încurcase lucrurile iniţial, ne-am întors înspre el pentru a-i cere insistent o rezolvare. La încercarea lui de a se spăla pe mâini ”Nu v-a ajuns de sfaturile mele? Nu vă amintiţi că eu am propus să inventăm, nu să călătorim? Eu nu-mi mai dau cu părerea.”, George a observat că ştia el că aşa o să se întâmple. În apărarea lui Radu, nu tocmai George ne predicase 7 ani de zile că ”e mai uşor să-ţi ceri scuze decât voie”? Nu el era cel care ne învăţase că mai bine

faci şi mai vezi tu după aia decât să chibzuieşti toată ziulica la lucruri, sfârşind prin a adormi obosit de atâta cuget? Nu era el omul acţiunii?

Oricum ar fi fost, trebuia s-o reparăm cumva. Şi înainte de a analiza problema, am trasat acţiunea necesară: vom considera că nici n-a existat ideea de a inventa călătoria. Prin urmare, dacă eliminam cauza problemei, problema în sine trebuia s-o urmeze. Asta însemna că...

Era stabilit să ne întoarcem la planul iniţial şi să facem călătoria; în felul acesta am fi rezolvat aspectul spinos al întâmplărilor care vor fi relatate în cronică. Nici adevărul nu va mai putea fi pus la îndoială. Nici imaginaţia noastră nu va afecta relatarea. Memoria nu ne va juca festele obişnuite şi nu vom romanţa prea mult. Un dram de spectaculos ne aşteptam totuşi să existe, fie şi numai pentru faptul universal recunoscut că viaţa bate *măr* filmul.

Este de-a dreptul spectaculos să urmăreşti o furnică aflată la vânătoare sau în căutarea hranei. La start, se odihneşte o clipă şi-şi curăţă rapid antenuţele de praf, ca să poată vedea mai bine. Porneşte apoi repede repede, hotărâtă, ca şi cum ar avea o ţintă bine stabilită. Imediat îţi poţi da seama că nu e tocmai aşa. Face explorări şi

ocolişuri, multe plimbări în jurul unei frunze, peste frunză, pe sub ea, de la dreapta la stânga şi stop, înapoi, şi după aceea de la capăt, totul pentru a ajunge exact de unde a plecat. Odată ajunsă, îşi curăţă iarăşi detectorii chimici, frecând nervos antenele, ca şi cum s-ar şterge uimită la ochi. Cum am ajuns iar aici? pare a se întreba. Eh, am greşit, nu-i nimic, de data asta o să fie mai bine, şi porneşte iarăşi grăbită în lunga buclă ce o va ateriza exact de unde a plecat. E o prostie, zău, să te învârţi atâta ca un ameţit doar pentru a reveni iarăşi şi iarăşi la punctul iniţial. Muncă de dragul muncii. Artă de dragul artei.

Noroc că nu am căzut şi noi în păcatul ăsta.

***

Capitolul 3. Comunicaţii. Viaţa la ţară. Cine e Cosmin?

Staţi aşa. Poveştile trebuie neapărat să te transporte undeva, nu să fie relatări de evenimente. Corect? Experienţa mea e oarecum limitată în acest domeniu, a transportului de persoane, zic.

Dacă se pune la socoteală, l-am dus odată pe Cosmin de la gară acasă, cu maşina proprietate personală. Mi-a mulţumit şi a doua zi, printr-un mesaj scurt pe telefon.

Pe vremuri, oamenii obişnuiau să-şi trimită nişte bucăţele de carton tipărite cu imagini pe o parte şi cu loc de scris pe cealaltă, pentru a-şi exprima sentimentele sociale. Procedeul se numea, nu sunt sigur că vă amintiţi, ”a trimite cărţi poştale”. Funcţiona aşa: la fiecare zi de sărbătoare naţională sau sărbători religioase sau sărbători personale (aniversări) sau la evenimente speciale (călătorii, venirea pe lume a unui copil, căsătorie), cei care doreau să-şi exprime starea afectivă faţă de un destinatar cumpărau o bucată de carton şi-şi scriau urarea pe ea, în văzul lumii, după care o puneau la

dispoziţia unui sistem greoi de transport a corespondenţei ce se numea poştă. Nu le păsa nici cât e negru sub unghie că textul putea fi citit de toţi cei care serveau drept curieri. În comunităţile mici, la sate sau în orăşelele sub 20.000 de locuitori, poştaşul ştia aproape la fel de multe despre fiecare locuitor ca şi centralista.

Ce e centralista, mă întrebaţi. Ei bine, oricât ar părea de stupid acum, fiecare legătură telefonică era intermediată de către o persoană umană, căreia îi cereai permisiunea de a vorbi cu o altă persoană care avea instalat telefon. Adresarea se făcea pe numere, deşi era foarte clar cine-era-cine. Centralista îţi tăia imediat macaroana, dacă era cazul: Nu e acasă 104, e plecat la fân. Sau: Îţi dau la 105, că 104 e acolo la cafea. Sau: 104 vorbeşte. Aşteaptă. Sau, dacă erau miraculos îndeplinite toate condiţiile şi avea şi cheful necesar: Aveţi legătura.

Centralista se pare că avea atât dreptul cât şi obligaţia profesională de a asculta şi interveni în toate conversaţiile telefonice; periodic, în receptor ţăcănea un comutator de linie, urmat de o voce metalică: *Vorbiţi!?*. Centralista servea drept sursa de informaţie principală dintr-o comunitate, motiv pentru care era sunată periodic la rândul ei de către Serviciul intern de

informaţii şi de către toate ţaţele care aveau chef şi timp de bârfă. Nu era chip să te ascunzi de limba lor. În plus, erau un centru ambulatoriu de mesaje, un ceas deşteptător, un psihoterapeut non-stop cu care puteai vorbi de câte ori pofteai, trebuind doar să ridici receptorul.

Şi Cosmin ştie despre ce e vorba.

În cazurile excepţionale în care era nevoie de păstrarea secretului în corespondenţă, se trimiteau obiecte complicate numite scrisori. Acestea constau din multe foi de hârtie pe care mesajul era înscris rudimentar, folosind un toc cu cerneală. Procesul de alcătuire al unei scrisori (o scrisoare, două scrisori - substantiv de genul feminin) nu era lucru uşor. În primul rând, trebuia aplicat principiul ”gândeşte de două ori şi scrie odată!”, pentru că un mesaj scris nu mai putea fi şters fără ca acest lucru să fie evident cititorului. Odată aşezat în pagină, nu era permis să revii asupra textului, să faci inserţii sau mutări de paragrafe. Din acest motiv, multă lume practica o variantă intermediară de test, care se numea ”ciornă”. Iată un exemplu al avantajelor sistemului modern:

.

În locul punctului de mai sus se găsea un paragraf întreg despre Sherman "Shay" Minton, un senator al Statelor Unite. Acum nu mai e şi nimeni nu i-ar fi simţit lipsa dacă n-aş fi făcut eu tărăboi pe subiect. Ce puteţi deduce din punctul ce-l înlocuieşte cu atâta nepăsare? Lungimea paragrafului? Sursa lui bibliografică? Numărul greşelilor de ortografie? Hai, încercaţi. Poate limba în care era exprimat? Zero. Avantaj net la expeditor. La compunerea unei scrisori această figură de stil m-ar fi costat cel puţin 2 ore, pentru a reface întreaga aranjare în pagină. Oribil lucru.

Da, erau şi nişte avantaje în toată povestea asta, pentru că sunt sigur că există o balanţă supremă ce funcţionează cam aşa: orice avantaj material câştigat va duce inevitabil la pierderea unui avantaj afectiv. Daţi-mi înapoi sentimentul de eliberare care venea cu terminarea unei scrisori, momentele dulci în care se făcea transcrierea ”pe curat”, culmea exaltării când primeai una. Chiar pentru un telefon sau pentru o carte poştală erai bucuros o zi întreagă, ce să mai vorbim de scrisori.

Când se primea o scrisoare, se pornea un ritual cu valenţe religioase: orice activitate ai fi desfăşurat, putea

să aştepte. Primul lucru: studiul plicului, al scrisului expeditorului, al numelui, al timbrelor, al datelor de pe ştampilele poştei. Desfacerea nerăbdătoare a plicului (foile scrise erau sigilate într-un plic închis, ce nu putea fi desfăcut decât de către destinatar, sub pedeapsa legii. Violarea corespondenţei cât şi statutul poştaşului erau lucruri cu care nu se glumea deloc. Neacordarea priorităţii unei maşini de poştă sau blocarea ei în trafic era pedepsită drastic şi imediat. Dacă mă gândesc bine, încă este.), despăturirea foilor şi aprecierea mărimii mesajului (mai mult înseamnă mai bine), tolănitul confortabil în fotoliu şi lectura atentă, ah, ce deliciu. Urma apoi a doua lectură, şi, spre seară, ce-a de-a treia, publică. Eveniment în toată regula.

Acum, totul este instantaneu şi sec. Plăcerea este direct proporţională doar cu conţinutul mesajului, nici vorbă de afecte pozitive privind mediul de comunicare. Însă prezintă avantajul că oamenii au mult mai mult timp liber, cu care habar n-au ce să facă până când publicitatea le uşurează sarcina, spunându-le bieţilor dezorientaţi cam cum ar trebui să facă şi să dreagă şi nu în ultimul rând, cum ar trebui să se simtă. Şi când. Şi de ce. Vai de sărmana instituţie a bisericii, care a pierdut pe nesimţite acest rol şi drept. Poate şi povestea cu cineva

care este și tatăl lui l-a creat pe Univers și ne poate face să trăim pe veci dacă în mod simbolic îi mâncăm carnea și îi bem sângele, pentru a răscumpăra greșeala unei femei cu o singură coastă ce s-a lăsat convinsă de un șarpe să mânânce un măr dintr-un pom fructifer magic începe să piardă popularitate. Poate doar interpretarea ei.

Cosmin a copilărit, ca și mine, la țară. Despre asta merită vorbit doar pe scurt.

Viaţa la ţară nu e toată un cântec de privighetoare şi săruturi pe-nserat. Florile au colorit superb, de acord, dar în livadă nu e permanent aprilie. Lanurile se unduie maiestuos sub adiere, însă doar prin luna lui Cuptor. Miroase crud a iarbă proaspăt tăiată şi levăţică – cam 10 minute per anotimp văratic.

Colinde de Crăciun, răsună tot satul de ele, din hogeacuri se torc fuioare de fum albicios, an de an. Nu, zău! Acasă la mine a plouat de sărbători în ultimii 4 ani de-a rupt. Toţi copilaşii porniţi la colindat au fost ciuciulete, nişte mogâldeţe cu nasul roşu şi papucii înecaţi în noroi, care s-au simţit ofensaţi de apetitul nostru neobişnuit pentru muzică religioasă populară. Ne-au solicitat plata după două versuri răcnite din toţi

plămânii, lăsându-ne să continuăm conversaţia cu televizorul. Crăciunul idilic de provincie e pentru mine fie o licenţă poetică de-a lui Coşbuc, fie o aminitire falsă, construită la mult timp după ce n-am mai fost copil.

Dar ce ziceţi de un pahar la crâşmă, unde se deapănă legende şi se adună bătrânii satului? Vax albina. Am văzut un poliţist înjurat şi bătut, nopţi de poker, beţii interminabile care nu au nimic admirabil. La sfârşitul zilei, hangiţa cea frumoasă mai curăţă şi creierii întinşi pe podea, nu doar cofe din care se bea vin răcoros, credeţi-mă. Şi nu mă compătimiţi, dacă aveţi altă părere. Am cărţi de basme cu duiumul în bibliotecă.

Care sunt avantajele incontestabile ale vieţii la ţară? Lipsa de contaminare cu idei periculoase, pentru început. De pildă, nimeni nu va crede că Universul are mai mult de zece mii de ani şi alte asemenea inepţii. Mnu.

Legătura strânsă cu natura, apoi. Cei care depind de roadele pământului ştiu să-l respecte şi să-l protejeze, nu? Numai cine are nevoie de lemne de foc poate înţelege cât e de important e să ai pădurea aproape şi o înţelegere cu pădurarul. Şi ce sursă minunată de avere e exploatarea lemnoasă ilegală. Oh, da.

Comunitatea. Oamenii se cunosc mai bine, poţi conta pe sfaturile lor, se ajută în permanenţă. Siguur. Să te ferească Dumnezeu de atâţia oameni bine intenţionaţi, fiecare preocupat să fii mai bun ca el, să fii mai bogat material şi spiritual, să fii fericit.

Dacă munciţi în vreo companie şi sunteţi foarte foarte atenţi, veţi observa că singurul lucru care nu prea se mişcă este timpul. Personal, îmi consult ceasul de câteva zeci de ori pe zi. Ticăieşte regulamentar, dragul de el. Cum îmi iau ochii de pe cadran, încremeneşte, jur. La fel este la ţară, unde timpul curge cel puţin de câteva ori mai încet comparativ cu oraşele. O după-amiază la ţară poate dura câteva zile bune, poate chiar un anotimp. Unii rămân într-o după-amiază toată viaţa lor.

Ascultaţi:

Am vorbit într-o sală de aşteptare cu un bărbat ce stătea pe un scaun vecin. I-am zis: Ştii că tu eşti singurul om din lumea asta care are amprenta irisului aşa? Da, mi-a răspuns el privind în altă parte, sunt unic, la fel ca toată lumea.

Am vorbit şi unei femei ce stătea pe un scaun vecin: Ştii că eşti unică, la fel ca toată lumea? Nu ştiam, mi-a

răspuns privindu-mă drept în ochi. Mersi de informaţie, eşti un măgar.

Vorbitul degeaba. Prietenul credincios al oamenilor care vor să lase o urmă în ceilalţi şi se trezesc ei înşişi plini de amprente necunoscute, doar vag familiare.

Cosmin este un prieten de-al nostru, ca să închidem acest capitol fără discuţii.

***

Capitolul 4. Bucureşti. Tratamentul călătorului însetat. Ce ascund barurile de striptease?

Anual, prin aeroportul Pulkovo din Sankt Petersburg trec vreo 7 milioane de călători. Din aceştia, cinci milioane sunt bărbaţi, 4 milioane au între 25 şi 40 de ani. Din 4 milioane, anul trecut, 482.683 din ei au coborât în aeroport şi au dat fuga la gară, să prindă trenul. Dintre aceştia, 156.216 s-au urcat în Transiberian. 124 de călători au fost prinşi fără bilet valabil de călătorie. În tren, anul trecut au fost înregistrate în total patru incidente, două de natură casnică şi două furturi. Doar pe unul din aceste incidente l-am raportat eu.

Fix cu 8 luni înainte, la Cluj era vreme bună. De pe dealul Feleacului se vedea tot oraşul scăldat în lumina blândă a dimineţii. Mergeam toată trupa spre Bucureşti, capitala României. În Bucureşti se află ambasada Rusiei, necesară nouă pentru o anumită ştampilă ce-ţi permite să te deplasezi în spaţiu spre nord, fără grija supărătoare

că vei fi împuşcat ca un câine la graniţă. După viză pornisem.

Ar fi trebuit să fie o formalitate. Ar fi trebuit să meargă repede. Totul era în regulă, aveam toate actele. Eram programaţi la ambasadă şi asiguraţi de către toţi prietenii că mecanismul rusesc funcţionează ca uns. Of.

Eram cu totul entuziaşti. Căzusem de acord să facem drumul prin pitorescul peisaj din grădina carpatică a ţării noastre folosind un automobil proprietate a unei companii la care unul dintre noi se uita la ceas de la 8 dimineaţa la 5 după-masa.

Automobilul era pus la dispoziţie de către firmă în cazul în care muncitorul ar fi avut nevoie de transport în chestiuni de serviciu. Muncitorul era pus la dispoziţia companiei pentru că aşa e lumea, nedreaptă.

Maşina era tinerică şi funcţiona pe motorină, un combustibil destul de apreciat pentru calitatea lui de a propulsa 2 tone de metal cu o viteză nebunească cale de 100 de kilometri, doar cu câţiva litri cheltuială. Ce înseamnă progresul, domnule.

N-a fost deloc o călătorie sprâncenată, orice o fi însemnând expresia asta. În doar 10 ore căluţii putere

adăpați din rezervor ne-au dus în trap săltat în capitală. Pe la 6 seara păşeam ţanţoş pe bulevardul Magheru, cu expresia vagă a vărului de la ţară pe care l-a înţărcat soarta drept în mijlocul urbei. Ca nişte începători, ne-am grăbit să vedem Ateneul Român, pierzând o grămadă de cafenele şi timp. Ne-am dus la Casa Poporului, uitând să trecem pe la mall. Am intrat la librărie, fără să ne pese de cluburi. Şi tot aşa, până ne-am întâlnit cu un ghid milostiv, în persoana unui cerşetor din piaţa Unirii ce ne-a îndreptat calea urgent: *Sunteţi turişti? Nu-i de văzut clădiri în oraşul ăsta, eu m-aş uita după femei în locul vostru.*

Oamenii din Bucureşti au un fel de-a fi destul de direct. Ne-am uitat deci după femei tot restul serii, mulţumind providenţei că ne-a scos din penibil.

Am văzut o droaie şi n-am înţeles încă de ce ar fi trebuit să le studiem. Gospodine cu sacoşe, profesoare de limba română, bunicuţe simpatice. Soţii respectabile, mame cu copilaşii la plimbare, doamne ce lăsau în urmă dâre de parfum, chelneriţe la fast-food. Vă garantez că femeile din Bucureşti se pierd în peisaj la fel ca şi cele din Cluj. Nicio deosebire. După câteva zeci de minute entuziasmul pentru aceste studii de natură

antropologică ni s-a domolit, transformându-se într-o oboseală dublată cu dureri de genunchi şi de cap. Atâta lumină, trafic şi agitaţie nu erau bune pentru felul nostru liniştit de a fi. Ne-am retras la hotelul care ne găzduia pentru o noapte, atraşi de promisiunea unei cine copioase şi a unui somn bun.

Pe la 4 dimineaţa m-am trezit din cauza unui zgomot de glasuri pe coridor. Am luat o gură de apă din paharul de pe noptieră, special pregătit în acest scop, am oftat regulamentar de plăcere şi-am adormit la loc. O jumătate de oră mai târziu am ţâşnit drept în picioare şi-am făcut lucrul pe care orice fiinţă umană l-ar fi făcut în locul meu: am intrat în panică.

Lumini galbene intermitente îmi măturau camera, prelingându-se rapid pe tavan înainte de a sări pe geam, dispărând pentru un moment, după care o luau de la capăt. Un ţiuit groaznic tiiiiiiiiiii tuuuuuuu tiiiiiiiii tuuuuu îmi agresa creirii încă adormiţi. Pocnituri înfundate pe hol, ce sunau în capul meu ca nişte veritabile focuri de armă. Apoi, bufnituri hotărâte în uşa de la intrare, care părea că va ceda dintr-un moment în altul. Vedeam cum se zguduie scaunul pe care îl proptisem în clanţă, pentru a rezolva faptul că

încuietoarea nu funcţiona pe interior. Înlemnit de groază, priveam de la uşă la geam, într-o încercare de a găsi cel mai scurt drum spre afară.

Încă un asalt asupra uşii. Instalaţia rezistă. Clanţa se mişcă spasmodic. Brusc, scaunul sare spre mine într-un asalt ucigaş. Îl parez cu stomacul, care se împotriveşte prompt. Uşa sare în perete lăsând drumul liber unui picior încălţat cu şlap de plajă. Iată-l pe George. Zâmbeşte un moment, înainte de a urla peste scaun: DORMI, BĂ? E alarmă de incendiu, zice, şi se pune pe un râs fără adresă.

Extrem de amuzant, urlu eu drept răspuns, clănţănind. Sunetul alarmei se opreşte ca la comandă, luminile dispar, totul rămâne în penumbră şi expectativă. Apoi, ca într-o scenă de film, plouă. Plouă din stropitorile instalate în tavan. Ştiţi cum? Ca într-o amaiază de iulie, doar că fără tunete şi trăsnete. Total inspirat, mă deplasez la noptieră şi-mi termin de băut apa. Vremea asta îmi face întotdeauna sete.

Nu l-am găsit pe Fritea, zice George. Uşa e deschisă, cred că a tulit-o înainte să ne trezim noi. O fi jos deja, zic. Unde arde? Habar n-am. La mine nu, zice George, căscând.

Încruntaţi ca două murături proaspăt scoase din butoi, aşteptăm în pijamale la o sută de metri de hotel. Radu e de negăsit. Doi nemţi discută aprins în spatele nostru. Mai încolo, un echipaj de pompieri stau adunaţi în cerc lângă o maşină de poliţie cu girofarurile în funcţiune. Clădirea hotelului e scufundată în întuneric, o insulă tăcută în oceanul de lumină al oraşului. Îl sunăm pe Radu tot la minut, când eu, când George. Telefonul sună, însă nu răspunde nimeni. Suspans.

Bucureștiul, mai ales în centru, beneficiază de modalităţi diverse de petrecere a timpului liber, fie că e zi, fie că nu. Turistul găseşte aici o multitudine de locuri în care poate lua postura comodă de sprijin pe şezut, în timp ce localnici binevoitori îl servesc cu diferite bunătăţi lichide, solide şi gazoase. Spre bucuria spiritului, muzici felurite îţi desfată urechile. În unele locuri aglomerate, din cauza căldurii, oamenii poartă puţine haine şi inventează jocuri cu reguli simple: periodic, dau jos câte o haină, spre exaltarea şi admiraţia celorlalţi, care îi încurajează cu strigăte, fluerături şi chiar bani, cei mai cu dare de mână. În general fetele joacă bine acest joc, iar competiţiile pentru aprobul publicului sunt câteodată feroce.

Ca să nu batem la ochi prin costumaţia noastră sumară, ne-am refugiat şi noi de răcoarea nopţii într-unul dintre aceste localuri. Fără îndoială că suntem mult mai chipeşi decât credeam, sau ceva din aerul nostru provincial s-a dovedit a fi un puternic afrodisiac, sau o fi obiceiurile altfel în capitală. Nu mai puţin de patru fete ne-au întrebat dacă bem ceva imediat după ce-am luat loc la o masă retrasă. Poate au luat buimăceala noastră drept înţelepciune supremă, căci ne-au întrebat inclusiv dacă *ele* beau ceva. Măguliţi, cum e oricine când o altă persoană îşi pune viitorul în mâinile lui, le-am amintit că alcoolul nu e bun pentru sănătate şi-am sugerat să se hidrateze cu obişnuitul H2O care, chiar dacă nu o să facă minuni pe termen scurt, n-are ce strica mare lucru.

După primele înghiţituri din cafelele cu lapte pe care le ordonasem, ne-am mai venit în fire. Am aprins ţigări şi am continuat să-l sunăm pe Radu, de-a dreptul îngrijoraţi de soarta lui. George a subliniat cât se poate de just două lucruri: că Radu e băiat mare şi se descurcă, şi că alarma de incendiu fusese falsă, aşa că n-ar trebui să ne facem probleme. Iar pe când ne încurajam reciproc că lucrurile nu sunt aşa de negre cum par, din difuzoare ne-a izbit un timbru cunoscut pe o melodie foarte la modă. Ne-am întors la pupitrul disc-jokey-ului ca

fulgeraţi: agăţat de un microfon, Radu părea ocupat cu a face harcea-parcea cântecul *Don't worry, be happy*. Am rămas. Ca. La. Dentist.

În viaţă, temporizarea e totul.

Cel mai aprig susţinător al solistului nostru era un bărbat într-o jachetă de piele, ce stătea cu spatele la noi şi care îşi juca admirabil rolul de sufleur, răcnind versurile către Radu, care le repeta conştiincios în microfon. Nimeni altcineva nu părea deosebit de impresionat de reprezentaţie, ba chiar plutea o uşoară nemulţumire în aer. Nu-i puteam condamna, oricât de binevoitori am fi fost faţă de calităţile vocale ale Radului. Acesta era un bar serios, în care se jucau jocuri de cu totul altă natură. Jocul de-a cântatul se practica în alte stabilimente, mai necuviincioase, numite şi baruri de *Karaoke*. Acolo era acceptabil să-ţi spargă cineva urechile cu o interpretare mediocră a şlagărelor de-altădat', aşteptând resemnat să-ţi vină rândul la microfon. Puteai face la fel, la urma urmei, şi de cele mai multe ori reuşeai.

Nici jumătate de minut mai târziu, o matahală de bodyguard a tranşat problema cântăreţului inoportun, culegându-l autoritar de la pupitru şi restabilind ordinea

firească a lucrurilor. Toţi s-au întors la admiratul fetelor de pe scena amenajată special în acest scop de parcă n-ar fi părăsit niciodată ocupaţia. Cu Radu într-o mână şi cu bărbatul în geaca de piele în cealaltă, păstrătorul ordinii se îndrepta spre ieşire. I-am interceptat pe la mijlocul drumului, explicând domnului că-l ştim vag pe inculpat şi ne descurcăm noi cu el. L-a predat bucuros, la pachet cu perechea lui. Iar în faţa noastră au rămas clătinându-se jovial Radu şi Cosmin, beţi ca două lumânări parfumate.

I-am cazat la masa noastră şi-am cerut explicaţii. Radu s-a exprimat în engleză: Somebody came and took your bed… don't worry. Cosmin în limba natală: fiţi atenţi, vreau ca ultimele mele cuvinte, pe patul de moarte, să fie "Am lăsat un milion de euro în…" şi-apoi să mor.

N-aveam cu cine.

***

Capitolul 5. Niet. Petcu, încântat!. Alte complicaţii.

În aproximativ această stare de fapt ne-am prezentat trei ore mai târziu la adresa Ambasadei. Chestiunea s-a tratat în afara spaţiului rusesc propriu-zis, printr-o ciorovăială cu paza armată. Spiritul nostru de convingere n-a funcţionat, ostaşul rămânând neclintit în părerea lui cum că pijamalele şi persoanele în stare de ebrietate nu cadrează cu instituţia respectabilă a detaşatului diplomatic rus la Bucureşti. N-a vrut să cumpere povestea noastră, înşirată cu lux de amănunte, despre un incediu care de fapt nu avusese loc, despre interdicţia de a intra în hotel să ne schimbăm şi degeaba i-am fluturat buletinele şi-am ameninţat cu invadarea imediată a Rusiei de către armata a IV-a Transilvania.

Drăcuind de mama focului, ne-am întors la hotel, cu acelaşi taximetrist amuzat care ne servise şi la venire. Bănuia el ceva, din moment ce nu plecase din faţa ambasadei. Cosmin era în continuare cu noi, mormăind în semn de compasiune înjurături la adresa poporului frate şi prieten: “Auzi la ei... beţi. Cine-i beat măi? Păi ei

se spală cu vodcă pe dinți înainte de micul dejun și ne fac pe noi... De parcă nu știm noi că la ora asta tocmai vin de la ceva bairam diplomatic, cântând prin limuzine Katiușa... nu, stai, că aia e ceva baterie de rachete... în fine. Ce țărani! Și de ce mă rog frumos nu putem reveni la altă oră? Dacă ne rupeam picioarele și nu puteam ajunge fix la 9, ce, nu mai primeam viză în veci?"

Radu aţipise, rezemat în centura de siguranţă. George îl aproba din când în când pe Cosmin. Eu stăteam în faţă, fixând absent ceasul de taxat.

- Mă gândeam eu că nu o să meargă, domnule, intervine şoferul, amabil. Nu-i posibil să intri în ambasadă fără ţinută corespunzătoare, atât în privinţa hainelor cât şi a... mă rog, mă înțelegi dumneata. Odată a venit cumnatul la nevastă-sa un pic abțiguit, un coniac domnule, nimic major, pricepi? Și n-a trecut de poartă. De atunci o sună, să iasă ea, deşi-l cunosc toţi pufuleţii ăştia de la intrare.

-Mda, da, replic eu, privind în continuare prin cifrele aparatului de taxat.

El o ia ca pe o încurajare: Orşicât, e instituţie de stat. De stat rusesc, mă refer. Nu merge aşa cu una cu două. Uite, acuma facem la dreapta, ştiu eu pe unde să vă duc, altfel

stăm toată ziua pe Victoriei. Dă-te bă, fleaşcă, unde ai învăţat să conduci, morţii şi răniţii... Deci cum ziceam, a, da, nu merge cu una cu două. Ăştia-s stricţi domnule. Ieri am dus tot la ambasadă pe nişte tineri ca dumneata. Cică la Moscova mergeau... Până n-am sunat pe cumnată-mea, n-au pus piciorul nici în sala de aşteptare...

-Al dreacu' ruşi, zic eu cu năduf. Asta e. Asta este, domnule.

-Stricţi, punctează taximetristul.

-Stricţi, mama lor, mă resemnez eu.

E mare lucru să ai cu tine un cap aşezat şi o minte limpede, orientată. N-am ajuns să apreciez cu adevărat aceste calităţi ale lui Cosmin ani de zile iar de când ne cunoaştem şi suntem prieteni au trecut câteva primăveri. E relativ simplu să-l placi pe Cosmin, cu modul lui liniştit, ardelenesc de a fi, cu metodismul lui netulburat şi cu dragostea neţărmurită pe care o nutreşte faţă de natură şi pasiunea aproape obsesivă pentru frumoasele animale care sunt caii. Atât de mult iubeşte Cosmin cabalinele încât revenind din Statele unite prin 2003, şi-a cumpărat un căluţ tărcat pe care l-a ţinut ca pe un bibelou, icoană de-nchinat, nu alta. Îl

vizita foarte frecvent, uneori zilnic. Uitase cu totul de şcoală, prieteni şi alte probleme presante în acea perioadă şi pot spune cu mâna pe inimă că rar l-am mai văzut atât de fericit şi mulţumit. Ba poate când am făcut împreună o mică afacere cu mobilă, în care el era sufletul atelierului, cântând toată ziulica din bormaşină. În orice caz, Cosmin iubeşte munca, poate mai mult decât toţi noi ceilalţi la un loc, şi e un om liniştit, respectabil şi chibzuit. De unde şi surpriza de a-l găsi în Bucureşti într-un loc al diavolului, la ore mici, impregnat substanţial cu licori bahice. Până acum, investigaţiile noastre le alungase cu un gest al mâinii care spunea destul de clar că nu avea cheful necesar pentru justificări. Mai târziu, parcă spunea, răbdare şi totul se va lămuri la momentul potrivit.

Iar la momentul actual al discuţiei, îmi făcea semne disperate din ochi. Mă bătea pe umăr, mă trăgea de epoleţii pijamalei, parcă înebunise, zău. L-am ignorat o vreme, până n-am mai rezistat şi m-am întors la el, cu toată ruşinea faţă de omul acesta străin care conducea maşina: *Ce ai mă? Ţi-e rău?! Lasă-mă-n pace!* Iar el se strâmba în continuare, scălâmbăindu-şi buzele şi şoptind ca un apucat: *şoferul, şoferul.* Il contaminase şi pe George, care se luminase dintr-o dată la faţă şi-mi

arăta cu degetul taximetristul, care înşira netulburat poveşti plictisitoare cu sora nevestei.

-A! îmi pică mie fisa, în sfârşit. Mă întorc ameninţător spre ăsta căruia nu-i mai tăcea gura: Auzi domnule, te rog frumos să nu-ţi baţi joc de noi. Dacă suntem din provincie, nu înseamnă că suntem proştii tăi, să ne porţi aiurea prin tot Bucureştiul ca să-ţi faci dumitale bani. Suntem şi noi oameni, ai frică de Dumnezeu, că cel de sus nu bate cu bota.

Eu, când mă enervez şi sunt nedormit, mai amestec pronumele de politeţe cu jargonul amical, de aceea i-am zis drept în faţă ”tu”. Nu mă pot abţine când sunt aşa, turbat de indignare. Măcar de-ar fi prima dată când am problema asta în Bucureşti!

-Nu măi, izbucneşte Cosmin, bine a luat-o domnul, e de treabă, vă mulţumim frumos! Iertaţi-l pe colegul, are probleme psihice. Ia spuneţi-ne, continuă el mieros, nu cumva ne-ar putea rezolva cumnata dumneavoastră cu ambasada? Ziceaţi că lucrează acolo, parcă?

-Bineînţeles că lucrează acolo! sare indignat şoferul Păi cum! E secretara ambasadorului, mă, aşa să ştii. Acolo nu se joacă, acolo sunt stricţi.

-Stricți, punctez eu spășit.

-Păi da, stricți, scuipă taximetristul.

-Cine-i strict? se trezește Radu, pleoscăind satisfăcut ca după un somn de frumusețe într-o după-amiază de toamnă.

-Taci mă, îl admonestează George. Și ăsta are probleme, se scuză și el spre șofer.

-Păi uite cum devine chestiunea zice taximetristul, zâmbind pe sub mustață, eu aș putea să vorbesc cu cumnată-mea dar... mă-nțelegi. Adică, mie, ce folos! Trebuie să ungem un pic treaba, pricepi mătăluță? Ei fir-ar al dracului, da-te bă zdreanță cu Logan-ul tău cu tot! Și deschide geamul, scoțând nici mai mult nici mai puțin decât toată limba spre retrovizoarea nefericitului dintr-o Dacia Logan încadrată cam prea corespunzător la semafor.

Profităm de întrerupere să schimbăm priviri. George își întoarce evocator buzunarul pijamalei pe dos. Cosmin își freacă semnificativ arătătorul de degetul mare, într-un gest recunoscut internațional drept verzișori, mărunței, mălai, cocoluște, valută, parfumieră de sărăcie, praf de

fericire, porcuşor îngrăşat, saftea, confetti de Saint-Tropez.

Ăştia mă luau drept idiot, adică ce, nu înţelesesem eu unde bate vântul? Radu se mulţumeşte să pleoscăie şi să se întoarcă pe cealaltă parte.

-...că-ţi iau botu-n praştie imediat, mai ameninţă şoferul, închizând geamul. Investighez rapid bordul maşinii. Conţine o cantitate apreciabilă de praf, un ceas de taxat pe care-l cunosc deja, o foaie lipită cu scotch pe care tronează tarifele de călătorie şi o legitimaţie plasticată ce ne dezvăluie generos identitatea acestui domn distins care ne conduce: Petcu Vasile. Îmi dreg glasul.

-Nea Vasile, încep eu şovăielnic, să ştiţi că... adică... mna, cum îi zice...

-Vasile-i frate-mio, zice domnul sec, schimbând viteza.

Incredibil, cât ghinion aveam azi. Să greşeşti numele unei persoane atunci când i te adresezi mi se pare insulta supremă. De acum sigur că n-o să fiu iertat în vecii vecilor, mă hotărăsc să aplic ultimul as din mânecă, strategia mea infailibilă care m-a dus la şcoală, m-a salvat în relaţiile cu mătuşile mele, m-a scos basma

curată în aventurile amoroase, mi-a adus promovări la serviciu şi multe momente frumoase petrecute în compania prietenilor: să tac. Te face să pari uşor idiot, însă poate trece şi drept înţelepciune sau extravaganţă. Mă rog, funcţionează, şi asta nu era situaţia în care să mai poţi salva ceva din demnitatea personală.

Deci tac. Tac ca un mormoloc, ca şi bonzai-ul din bucătărie (a, ce bine că mi-am amintit, să-l ud când ajung acasă), ca şi o ultimă ţigară uitată într-un colţ de etajeră. Mormânt. Pssst.

-Nea Petcu, reia Cosmin, deci cum am putea rezolva? Ca să vă întreb frumos: CÂT?

-Bă băiatule, mă confunzi, se răţoieşte Petcu. Mie nu-mi trebuie bani. Eu ajut dacă pot, răsplata-i în cer, v-am cerut eu bani?!

Aoleu, mă gândesc, ăsta-i schizofrenic. Le întoarce ca la Verdun, tot la minut. Sfinte Cristofor, patron al călătorilor de pretutindeni, ce oare ţi-am greşit? Înalţă o rugă fierbinte pentru nişte bieţi amărâţi care vor un simplu voiaj de plăcere prin taiga. Scapă-ne de urgia asta neîntreruptă. Rezolvă tu cu viza, trebuie să ai relaţii.

-Da' voi... sunteţi din Ardeal, nu? se mai îmbunează şoferul. Io-s Adrian, Adi pe numele meu. Am auzit că aveţi ţuică bună p-acolo. N-ar strica la casa omului, ştii cum zic? Vreo câţiva litri, acolo...

Scotocim după telefoane ca la semnal. Căutăm prin agende, sunăm prieteni din Bucureşti, mame, bunici, cunoştinţe din liceu, colegi de grupă la grădiniţă. Ceva minute mai târziu, stăm bosumflaţi. Picur de alcool de dat. Tragedie.

Petcu trage maşina în faţa hotelului, hurducăim peste o bordură şi ne oprim în centuri, lucru care-l supără pe Radu, trezindu-l niţel. *Ah, aţipisem o secundă, am ajuns?* cască el, întânzându-şi braţele amorţite. Ne uităm urât.

George îl pune la curent cu întâmplările recente. Cosmin plăteşte cursa şi-i lasă lui Petcu bacşiş, că nu se ştie.

-Ţuică? Am adus eu cu noi un bidon, zice Radu deodată. E în portbagaj.

Cristofoare, sfinte! Funcţionezi! Tăcerea mea a dat roade. Declar fericit: Acuma, nea PELEA, chiar că am rezolvat!

Facem schimbul, trecem prin camere, fuga înapoi la ambasadă, bagă viteză nea Petcu, gonetă, ce mama dracului, o viaţă avem şi p-aia s-o dormim!? De la poartă ne întâmpină o doamnă extrem de frumoasă, blondă, îmbrăcată de birou. Ne măsoară neîncrezătoare: voi sunteţi ăia beţi?

-Evident, răspundem în cor.

Ne-am schimbat între timp şi Radu a băut o cafea pe taxi. Suntem proaspăt parfumaţi, traşi la cravată, cu freze cuminţi de corporatişti. Doar ochii roşii ce ne mai trădează în legătură cu evenimentele nopţii. În afară de Radu, căruia puiul de somn legănat din taxi îi priise. Străluce tot şi e foarte bine dispus.

-Haideţi cu mine, zice doamna, şi ne conduce până în sala de aşteptare. Nu vă mişcaţi de aici până nu vin după voi. Săăruumâna! zicem noi ca la şcoală. Ne aşezăm într-un colţ al camerei, lângă o fereastră cu vedere în curte. Afară e splendid, ambasada pare pustie. Din când în când se mai aud zgomote de uşi sau paşi pe coridoare, iar pe laturile curţii se plimbă câte un soldat plictisit. Trec vreo 30 de minute. Atmosfera devine înăbuşitoare. Deschidem geamul, lăsând aerul amiezii să umfle perdelele.

-Ştii la ce mă gândesc? zice George. Ar fi interesant să tragem alarma de incendiu când plecăm. Să vadă şi ei cum e.

-Sau să vorbim doar în germană, că tot suntem traşi la patru ace, supralicitează Radu.

-That'll be very Bond, zic.

-...James Bond, completează Cosmin.

Da, Cosmin e cu noi. Se vede treaba că fiind într-o deplasare de serviciu la Bucureşti, se întâlnise cu Radu în foaierul hotelului. Luaseră împreună o cafea decofeinizată, fiind seară, şi aflase detaliile planului Transiberian. Lui Cosmin trebuie să-i vinzi serios o idee, nu se entuziasmează aşa uşor. Continuaseră discuţiile la o bere, se făcuse târziu, barul hotelului se închidea, hai să mai luăm una în apropiere şi tot aşa până îi culesesem noi. După episodul de dimineaţă, se hotărâse definitiv şi fugise la bancă până ne schimbam noi, plătindu-şi taxa de amabasadă. Venea cu noi, clar. Patru fac numai bine un întreg compartiment, şi Cosmin e adorabil de avut în călătorii. O să vă povestesc odată cum doarme, dacă nu aveţi probleme cu inima.

Tic-tac, tic tac, se face imediat o oră de când aşteptăm.

Pe când intram la idei, uşa se deschide şi doamna Petcu ne face semn. Sărim în picioare şi ne bulucim după dânsa pe coridoare. Oprim cortegiul lângă o uşă înaltă de lemn, vopsită în alb şi purtând o plăcuţă aurie cu caractere chirilice. *Paşapoarte!*, ordonă doamna. Le predăm cu mâini tremurânde. *Nu vă mişcaţi de aici*, zice ea, deschizând uşa şi strecurându-se înăuntru. Aşteptăm.

Uşa se deschide, doamna Petcu ne invită înăuntru: haideţi la interviu.

Interiorul e decorat frumos. Un birou masiv din lemn de nuc tronează într-o parte, cu două fotolii albe din piele în faţă. În spatele biroului stă un domn grizonat, aplecat asupra unor hârtii. Ne face semn din ochi să ocupăm loc. Radu avansează şi ia fotoliul din stânga. George pe cel din dreapta. Eu şi Cosmin rămânem în picioare, având preocuparea bruscă de a ne ascunde mâinile. Doamna iese.

-Bună ziua, încerc eu o formulă de salut, prinzându-mi încheietura mâinii drepte cu stânga la spate, ceea ce mă face să arăt ca un revizor în inspecţie. Domnul nu mă bagă în seamă, nu pare că m-a auzit. Oare n-o înţelege limba română?

-Nous sommes touristes etrangers (suntem turişti străini - *franceză)*, silabiseşte Cosmin, aplecându-se uşor în faţă cu mâinile în buzunare, ceea ce îl face să arate ca un adult ce vorbeşte cu un copilaş retardat. Fără rezultat.

-Şpik ingliş? încearcă şi George.

-Bună ziua, zice deodată domnul, privindu-ne pe sub sprâncene, încruntat. Sunteţi de la AJICA?

-Ah, nu, trebuie să fie o greşeală, îl corectez eu zâmbitor. Noi suntem ăia beţi.

-Poftim?!

-Ăăă... întârziaţii, rectific eu. Nu de la AJICA, în orice caz. Radu şi George se întorc spre mine, privirea lor mi-e deajuns - se cere asul din mânecă. Mă opresc în sfârşit din vorbit şi-mi ridic sprâncenele. Asta îmi dă întotdeauana un aer interesa(n)t, a la Salvador Dali.

-Noi mergem în Rusia, clarifică Radu bonom. Dumneavoastră sunteţi din Rusia?

-Eu sunt din Popeşti-Leordeni, dar contează prea puţin de unde sunt, zice domnul. Sunteţi siguri că nu sunteţi de la AJICA? Arătaţi ca şi cum aţi fi de la AJICA, zice el suspicios, ca pentru sine.

Doamne, alt schizofrenic. Cristofoare, dormi?

-Doamna probabil că v-a explicat, dorim să plecăm într-o călătorie în Transiberian, zice Cosmin. Mai avem nişte ţuică în portbagaj, dacă e nevoie. E mai tare ca vodka, să ştiţi. Te face pleaznă urgent. Trebuie să aveţi grijă cu alcoolul din Ardeal, nici nu ştii cum te ia la vale. Dumneavoastră beţi des? Nu e bine pentru ficat, fratele meu e doctor, aşa zice.

-Ce fel de doctor? se interesează domnul.

-Veterinar, dar lucrează în Anglia acum. Aveţi nevoie? Domnul se încruntă. Adică nu dumneavoastră, pentru soţie. Adicăăă... la căţeluş sau pisic, ce aveţi acasă dumneavoastră... Ştiţi, doamnelor le plac doctorii... adică animalele, mă scuzaţi.

Radu şi George se întorc iar. Cosmin tace smerit. Merge brici, nu credeţi?

-Uitaţi care e treaba, zice domnul, vizibil amuzat. Eu am programaţi patru domni de la AJICA pentru vize diplomatice. Sunteţi sau nu sunteţi de la AJICA?

-De la AJICA suntem, sigur, izbucneşte Radu. Păi nu v-aţi dat seama?

-Ah, în sfârşit, bine, uitaţi paşapoartele. Treceţi pe la ofiţer, la camera 3, să vă pună viza. Sun eu până ajungeţi.

Tot mulţumind şi făcând uşoare plecăciuni, ne retragem cu spatele spre uşă. Odată ajunşi pe coridor, sărim de bucurie. Avem vize!

Ce dracu' o fi AJICA, de ne-a tot frecat cu ea?

Țang, Țang, Țang-Țang! Patru vize se odihnesc pe foile rozalii ale pașapoartelor. În drum spre ieșire, salutăm milităreşte soldaţii din postul de gardă. Ne arată degetul mijlociu. Păşim în stradă, Petcu ne aşteaptă fumând la umbra unui castan: Aţi rezolvat băieţi? Da? Foarte bine. Cumnată-mea, Ajica, întotdeauna rezolvă. Ia, luaţi numărul meu de telefon dacă mai aveţi prieteni... nu se ştie. Ăştia-s stricţi la ambasadă, mă-nţelegi?

Îţi vine să-l îmbrăţişezi.

***

Capitolul 6. Despre bogăţie, bugete şi peştişorii lui George.

Când am mers la Viena, în anul 2007, am cumpărat de pe drum nişte batonaşe delicioase din aluat care aveau în centru un cârnăcior afumat. Bifi parcă se numeau. Aceste snack-uri m-au obsedat o vreme după reîntoarcerea în ţară şi le-am căutat cu speranţă prin rafturile hipermarket-urilor aproape 4 ani înainte de a gusta iarăşi unul original. Sunt ca un hotdog copt şi au un ambalaj cu mult portocaliu. Am fost atât de supărat că n-am găsit prin România, că m-am apucat la un moment dat să le produc în bucătăria proprie, prilej cu care am învăţat şi să fac pâine de casă. Au ieşit aşa ş-aşa, dar n-au rămas nemâncate niciodată. Ba chiar mi-am stresat cunoştinţele cu această idee de afaceri, prevăzând un viitor financiar luminos pentru antreprenorul care s-ar fi încumetat să parieze pe acest gen de patiserie.

Recent, am avut ocazia de a vedea ideea realizată chiar în România, de către lanţul de simigerii Petru. Nu se compară cu originalul, totuşi, pentru că aluatul pe care-l

folosesc ei în producţie este unul de covrigi, ceea ce cu toţii ştim că e o greşeală. Nu? Desigur.

Mi-am cumpărat totuşi trei, de la simigerii diferite din oraş, pentru a face o analiză competentă. Dezamăgitor, au fost toate la fel, cu aluat corcant la exterior şi moale la interior, cu cârnăciorul mult prea suculent (originalul este crocant cu totul, chiar şi umplutura este uscată). Încercaţi, dacă nu mă credeţi.

Dar s-a ivit o altă ocazie de a-mi potoli aleanul. Radu a avut o deplasare în Germania, ţara cu majoritatea populaţiei formată din nemţi, motiv pentru care Radu le-a făcut cadou pe o perioadă determinată soţia dânsului, în persoana doamnei Fritea, care să studieze sau să predea la o universitate din Munchen. În fine, nu interesează. Cititorul trebuie să ştie doar că pe lângă peripeţiile de aşteptat în asemenea condiţii (care n-au fost nici deloc, nici puţine), Radu a găsit la întoarcere timpul necesar să-mi facă mie pofta: mi-a cumpărat O GRĂMADĂ de Bifi originali. Să vă explic cât de bogat m-am simţit.

Odată m-am certat cu un om care susţinea din toate puterile că a fi bogat este un blestem mai mare decât a fi bolnav. Nu-mi amintesc cum argumenta, de fapt cred că

n-am folosit niciunul dintre noi argumente adevărate în discuţie. Am stat şi am strigat unul la altul timp de un ceas într-o cafenea aglomerată din mijlocul oraşului, până când ni s-a atras atenţia că ne ciondănim ca la uşa cortului. Atunci ne-am supărat grav unul pe celălalt şi n-am mai vorbit pâna la sfârşitul zilei, când ne-am întâlnit la aniversarea unui prieten comun.

A fi bogat e totuşi o povară, aveam să aflu eu, atunci când am cunoscut şi oameni bogaţi. Nu i-am dat dreptate şi n-am să-i dau în continuare amicului ce susţine că e un adevărat blestem. Dar o povară este, fie şi numai prin prisma refuzurilor pe care trebuie să le serveşti diverşilor oameni care cer bani de la tine. Nu-ţi pasă prea mult de mulţi dintre ei, însă periodic se întâmplă ca unul dintre ei să aibă cu adevărat nevoie de banii pe care tu îi deţii. Cum nu banul este rădăcina tuturor relelor, ci lipsa lui, întâlneşti ocazional situaţii în care un pachet de bancnote ar putea schimba radical viaţa cuiva, şi, chiar mai important, toată această schimbare ar fi văzută ca o minune, un dar trimis din ceruri. Despre cum înţeleg oamenii bogăţia s-a scris mult în fond, şi puţin în prim plan. S-a afirmat că bogăţia e relativă, că depinde doar de cum fiecare dintre noi doreşte lucruri sau întâmplări. Pentru un copil, o

ladă întreagă de napolitante înseamnă bogăţie. Pentru tatăl lui, e nevoie de câteva vagoane din acelaşi produs, pe care să le poată vinde şi să-şi procure în sfârşit un fotoliu în noul birou pe care-l va construi în garaj. Pentru şeful tatălui, înseamnă un copil căruia să-i poată dărui ceva care să-l facă fericit - o ladă întreagă de napolitane de exemplu. Pare a se verifica această relativitate a bogăţiei, aşa că nu ne vom mira prea tare că

Pe la 20 şi ceva de ani am avut în sfârşit prima experienţă de bogăţie relativă. Mi-am cumpărat din tot salariul de pe ultima lună o pereche de pantofi dintr-un magazin scump din centru. De cum am ajuns acasă m-am descălţat de pantofii vechi şi mi-am permis un mic gest teatral: am deschis geamul chichineţei în care locuiam şi i-am suspendat în gol, aşteptând un moment, cât să-mi mai bată inima odată, apoi le-am dat drumul. Două etaje mai jos pantofii au protestat moale, căzând direct în bena de gunoi printre saci menajeri şi cartoane. Îşi vor găsi stăpân înainte de dimineaţă, când se ridică gunoiul. Inspecţia de noapte, cum îi zicea vecina de mai jos, era concursul incitant dintre oameni şi şobolani în a răscoli şi valorifica gunoaiele. Începea imediat după ora 9 seara, când se lăsa întunericul şi adesea se lăsa cu

victime în cele două tabere. Dimineața gunoierii găseau șobolani răniți sau sânge pe lângă tomberoane.

Dar mie nu-mi păsa atunci nici de gunoaie, nici de șobolani, nici de lumea întreagă. Mi-am smuls pantalonii și i-am aruncat pe pat, dorind probabil să mă schimb în haine de casă. M-am răzgândit brusc și m-am apucat să desfca cutia de pantofi imprimată laser cu logo-ul firmei. Am pipăit flâmând cartonul texturat și-am notat mental cum ar merge mai bine imprimarea la presă și un timbru sec, dacă tot se vindeau pantofi scumpi. Când am reușit să desfac de tot capacul, mintea mi-a explodat de senzații. Un efluviu de mirosuri de piele adevărată, tăbăcită și prelucrată manual îmi linse nările. Talpa avea în lateral striații minuscule de la tăiere, pe care degetele mi se opriră și apoi cântară o sonată, ca pe dinții unui pieptene fin. Cusătura era în pași inegali, făcută cu ață de culoarea tălpii dar cu un fir strălucitor, ce-i sublinia prețiozitatea atunci când o priveai de aproape. Iar șireturile, doamne! - un șnur de culoarea mierii de albine atunci când e zaharisită sănătos, n-aș fi avut obiecții să fiu chiar spânzurat cu o funie din același material. Am trântit un pantof pe masă și l-am studiat ca un profesionist. Când am terminat, am căutat perechea din cutie ca și cum aș fi servit doar supa

dintr-o masă copioasă şi acum urma felul al doilea. După ce i-am mirosit, privit, atins şi gustat aproape o oră, am inventat tot felul de teste proprii ale calităţii: am înţepat căptuşeala din piele moale cu un ac de cusut, am pus o picătură de alcool pe călcâiul pantofului stâng şi am frecat-o uşurel cu degetul ca să văd dacă lăsa urme şi dacă rezistă la purtare, i-am încălţat în mâini si m-am plimbat cu ei toc-toc-toc de la un capăt la altul al mesei, mi-am lipit talpa de frunte şi alte trăznăi din aceeaşi gamă. Într-un sfârşit, i-am încălţat şi m-am plimbat ţanţoş prin tot apartamentul, doar în chiloţi, atent la cum stăteau degetele strânse şi la cum se îndoia pielea în fiecare pas. Eram în vârful lumii şi păşeam pe înălţimi. Pricepeţi?

Fixaţi-vă mintea o secundă pe acel sentiment. Duceţi-vă în memorie şi căutaţi o experienţă de bogăţie totală, acea plinătate a sufletului posibilă doar când îngerul spiritual şi diavolul material beau nectar cot la cot într-un colţ răcoros al minţii. Hai, vă aştept. Gata? Perfect.

Acum, înmulţiţi cu patru. Aşa ne simţeam noi când, proaspăt reveniţi de la Bucureşti, ne-am întâlnit acasă cu o veste nesperată: aveam un potenţial sponsor al călătoriei. Radu a aflat primul, prin telefon, şi mâna

începuse să-i tremure încă înainte de a încheia convorbirea. S-a înroşit tot, a semnalizat dreapta şi a pus o deosebită frână.

- Nu vă entuziasmaţi prea tare, însă cred că tocmai avem bani pentru călătorie, ne-a spus, cu ochii bulbucaţi.

Prea tare nu ne-am entuziasmat, într-adevăr, dacă e să socoteşti doar cele 10 minute de dans tribal prin mijlocul şoselei, acompaniaţi de claxoane, sirene de TIR, încurajări entuziaste urlate pe geam de şoferi şi două gâşte. Gâştele doar se găseau prin preajmă, păscând liniştit la urcarea dealului Feleac. După ce s-a lăsat praful şi-am hâşâit gâştele înapoi la ocupaţia lor, ne-am urcat în autovehicul să ne calmăm. L-am sunat pe Cosmin, l-am lăsat 10 minute să proceseze informaţia şi să se bucure şi l-am apelat din nou. Frânase şi el (ne întorceam pe rute diferite), oprise la un Peco şi cumpărase de bucurie 3 pachete de ţigări la promoţie, de la o domnişoară ce stătea lângă tejghea şi aborda toţi clienţii. Câştigase şi o brichetă inscripţionată cu marca de ţigări - era un semn că totul se rezolva ca prin minune. Sau cel puţin aşa părea, la momentul respectiv, pentru că bricheta a rămas fără gaz o săptămână mai târziu.

Bugetul nostru dolofan începea să prindă contur. George a avut nişte cursuri de economie când îşi făcea doctoratul în management. Într-unul dintre aceste cursuri, susţinut de către un distins profesor de la University of Delaware, SUA, a învăţat că un buget este ca un suflet suspendat între două existenţe materiale. Îmi amintesc perfect momentul când ne-a împărtăşit generos cunoştinţele tocmai dobândite, pentru că noi am crezut că era la doctorat in Parapsihologie, când ne spunea chestii de astea de la cursuri. Ne-a lămurit imediat că era doar o metaforă, ce credeaţi? Bugetul, dragii mei, ca să nu existe confuzii, este un ”bilanţ al veniturilor şi cheltuielilor unui stat, ale unei întreprinderi etc. pe o perioadă determinată”. Metafora cu spiritul funcţiona pentru că, atâta vreme cât un buget este doar un bilanţ al cheltuielilor (că venituri... greu), fără a avea şi un cont ataşat şi garnisit cu cifre dodoloaţe, este doar un suflet aflat în căutarea unui corp. Un vis.

Dar dacă vorbim de duh, apăi acesta nu-i singur în această misiune de a găsi un corp pe care să-l îmbrace, locuiască şi arunce la primul accident fatal. Nu. Îl secondează o entitate supremă, ce ţine cont de ce note a luat sufletul în existenţa anterioară, dacă a spălat vasele

şi avut pasiuni moderate, dacă simţul civic i-a guvernat călătoria şi alte criterii obiective de apreciere a performanţei sufletului la locul de muncă. Dacă ne aflăm în faţa unui suflet cuminte şi respectuos, aflat în ”primele 10 procente din clasa lui”, sigur va fi răsplătit pe măsură cu un corp de copac sau piatră. Pentru sufletele neregulamentare, scandalagii, infractori şi staruri rock există destule corpuri umane la dispoziţie, pentru reabilitare şi ispăşire pedepse.

Entitatea aceasta, care decide în ce formă se încorporează sufletele ăăă... adică bugetele, este sponsorul. Vezi bine de ce eram bucuroşi. Bugetul nostru căpătase cont. Trebuie că fusese un buget exemplar.

Contează oare în viaţă de unde vin bucuriile, atâta timp cât vin? Există oameni nemulţumiţi de faptul că mătuşa bogată a trebuit să moară pentru a le lăsa o avere, acesta fiind preţul pe care trebuiau să-l plătească pentru o viaţă întreagă în Bermude? Atunci când clientul anterior a plătit şi pentru produsul nostru, pentru a face unui necunoscut un dar frumos care să-i schimbe ziua, ne pasă oare de buzunarul lui? Nu cred.

De ce ar fi trebuit atunci să ne simţim vinovaţi că sponsorul nostru era un celebru abator? Oamenii trebuie să mănânce, nu? Burţile nu ştiu de drepturile animalelor. Ce, animalele nu ucid pentru supravieţuire? Ba chiar am avut un prieten care şi-a cumpărat o căţeluşă drăgălaşă de rasă Huski. Cum avea ea ochişorii în două culori! Ce blăniţă pufoasă! Şi ascultătoare, pentru că prietenul locuia la ţară, la curte, unde avea multe găini.

O vreme a ţinut-o într-un ţarc, separată de ispita zburătoarelor, însă l-am convins că o să se ofilească în ritmul ăsta. La insistenţele noastre, a lăsat-o liberă, sub supravegherea lui strictă. Două ceasuri a stat pe treptele casei fumând şi observând animalul care se plimba prin ogradă, dând politicos prioritate găinilor la intersecţii. Se ferea ostentativ de ele, privind pieziş când vreuna mai curioasă venea în inspecţia acestui ghem inofensiv de blană arctică. Fii pe pace, părea a spune căţelul, găinile acestea sunt o rasă superioară înzestrată cu capacităţi uimitoare, cărora mă închin supus. Când omul nostru a intrat în sfârşit până la toaletă, revenind trei minute mai târziu, căţelul era acolo unde îl lăsase, doar gâfâind puţin. 24 de găini fuseseră executate într-un masacru care ne-a uimit prin eficacitate şi cruzime, pentru că

absolut niciuna nu prezenta urme de sânge. La prima vedere, era o curte plină de galine leşinate sau moţăind leneşe la umbră cu picioarele în sus. Notă pentru protecţia animalelor: niciun animal nu a fost rănit în cursul acestei istorisiri. Căţelușa a trăit fericită la o fermă din Kansas, până în zilele noastre, de n-o fi murit între timp de bătrâneţe liniştită.

Deci, dacă animalele ucid şi de plăcere, oamenii de ce n-ar face-o? Oamenii în general, şi în speţă **noi**, trebuia să avem bani ca să ne plimbăm. Cu toate acestea, simţeam un dram de vinovăţie, totul fiind legat de celebra afacere cu peștișorii lui George.

Am dat zilele trecute peste o fotografie pe Internet, cu un peștișor colorat aflat într-un bol decorativ. În bol se afla şi o plantă cunoscută drept iarbă de mare, o tufă bogată ce era plantată drept în mijloc. Sub fotografie, era titrat jurnalul peștișorului. Iată spicuiri:

08.00 AM: O! Ce iarbă de mare minunată!

08.01 AM: O! Ce iarbă de mare minunată!

.....

09.11 PM: O! Ce iarbă de mare minunată!

09.14 PM: O! Ce iarbă de mare minunată!

Antrenantă viață! Cam așa trăiesc toți peștișorii ornamentali. Așa trăiau și a lui George, care avea în liceu un acvariu. Povestea despre cum nu au mai trăit e dureroasă și de durată, vom scuti persoanele sensibile de amănunte. Să spunem doar că unii au fost fierți, alții pierduți prin canapea, alții trași cu apa la toaletă, alții au supraviețuit o vreme în chiuvetă. Ah, soartă nemiloasă! De ce oare am insistat să aflăm povestea asta de la George? Atunci când ne-a spus-o, printre lacrimi ce ne șiroiau pe obrajii contorsionați de atâta râs, ne-a marcat pe toți pe viață, și ne făcea acum să ne simțim ușor incomodați de sponsorizarea de la abator.

Dar Scopul era mai presus de noi.

***

Capitolul 7. O dimineaţă obişnuită din viaţa unui căpitan de aeronavă.

În cameră e umbră şi penlinişte (sau *penumbră* şi *linişte*, dacă sunteţi tipul conservator). Undeva ticăie mărunt un ceas, afară plouă cu bulbuci. Pe noptieră se află un pachet de ţigări şi o brichetă imensă de culoare galbenă, de fabricaţie chinezească. Lângă ele, un telefon mobil începe să prindă viaţă. Întâi leneş, luminând alternativ ecranul mare şi strălucitor, apoi rămâne definitiv aprins afişând o un ceas cu sonerii ce se zbate spasmodic.

Camera rămâne total indiferentă, lăsând impresia că a mai vazut o grămadă de telefoane de acest gen, care cel mult latră, dar nu muşcă. Aparatul insistă: începe să se zbenguie pe noptieră ca apucat de streche, vibrând din toate puterile. În cele din urmă, scoate strigăte ascuţite intermitente, deplasându-se din cauza vibraţiilor înspre marginea noptierei. Brusc îngrijorată pentru parchetul ei drag, camera flutură impacientată din draperii. O rază de lumină gri luminează un moment patul acoperit de o păturică albastră cu imprimeu auriu, sub care în sfârşit

se mişcă ceva. Aş vrea să faceţi cunoştinţă cu Klaus, pilotul ce ocupă acest pat de hotel în centru, însă dimineaţa devreme este prea puţin comunicativ. Să-i acordăm un răgaz.

Mâna-i dreaptă se strecoară de sub învelitoare şi opreşte telefonul sinucigaş. Din aparatul de aer condiţionat aproape răzbate un suflu de uşurare. Parchetul e salvat. O claie de păr blond în dezordine răsare morocănoasă de sub perne, urmată imediat de nişte ochi tumefiaţi de somn. Klaus pleoscăie nemulţumit privind pe geam. Plouă netulburat peste Praga, e 4 dimineaţa.

Infectă vreme! În 49 de zile de când ocupa această cameră nu prinsese nicio zi cu soare, ceea ce îl făcea să-şi roadă unghiile mai mult decat normal. După asta ştia că urmează să-şi smulgă din ce în ce mai mult păr, în joacă la început, până când ticul devenea manie şi mania devenea deranjantă şi mănuşile de box ce-i stăteau atârnate în dulap vor trebui sa treacă la muncă şi să-i îmbrace degetele lipsite de stare. Infernalele mănuşi de box, le ura şi le ascunsese în cel mai îndepărtat colţ al dulapului pentru că în adâncul lui ştia ca nu poate să le arunce. Îşi imagina uneori seara că stau şi aşteaptă

rânjind din şireturile galbene, cloncănind moale una la alta cu fălcile lor din piele de porc.

Pe când era copil şi paltoanele fetiţelor de şcoală se făceau din urzici uscate, ţesute şi colorate cu vopseluri de ceapă, soarele era un duşman de neînchipuit. Făcea coloritul să piară, ardea nemilos toate rufele lăsate la uscat, nimicea cu ultraviolete orice fiinţă vie ce se aventură la suprafaţa atmosferei. Acum, în sinea lui creştea dorul după o lumină galbenă, aseptică, în stare să omoare toate vietăţile uluitoare ce se dezvoltau în apa care îneca lumea, luă totul la vale, umplea jgheaburi şi jardiniere, dădea pe afară din căzile de baie, trosnea în streşini şi bubuia pe acoperişurile fragile din tablă galvanizată zi şi noapte, timp de cel puţin 49 de zile, zile ce aveau prostul obicei de a conţine o grămadă de ore, descompuse într-un infinit de secunde şi clipe de infern.

Oare ura ploaia? Era preferabilă unei linişti întrerupte prea puţin de mişcări ale aerului însă liniştea aceea măcar era monotonă, uneori puteai să uiţi de ea pentru că era omniprezentă, spre deosebire de groaznicele schimbări de ritm ce caracterizau curgerea nesfârşită de apă. De unde plouă atâta, Doamne? Şi norii trebuie să se termine odată şi odată, mai ales că ei se formează doar

din evaporarea apei, pentru care e nevoie de soare, ba nu, nu e neparat necesar - iată că o luă de la capăt cu raţionamentul inutil al ciclului apei în natură, ce se încheia invariabil cu concluzia că ploaia va trebui să se oprească până la urmă. Iar afară turna glorios zi după zi, în bătaie de joc, şi unghiile lui se topeau văzând cu ochii, cam ca şi pofta de mâncare.

Ştii ce-ar fi bun? Ceva crocant, să simţi că ţi se cojeşte gâtul de-atât uscăciune. Ar bea un pahar de sete, dacă setea s-ar putea îmbutelia şi vinde la sticlă. La dracu, ar fi golit o ladă de sete singur, până s-ar fi îmbătat lemn şi apoi ar fi dormit răsturnat într-o parte, visând la deşerturi şi trezindu-se periodic doar pentru a se bucura că nimic nu-i poate alina buzele crăpate, adomind la loc legănat de corul disperat al citoplasmei din toate celulele sale ce urlau după H2O. Visul său ar fi alunecat minunat într-un coşmar în care toată apa din lume ar fi băută de dinozauri, care apoi ar fi murit, s-ar fi îngropat şi transformat prin magie în petrol. Acesta ar izbucni din adâncuri bolborosind şi s-ar prelinge insidios peste dealuri, curgând în şuvoaie albăstrui peste stânci, adunându-se în adevărate oceane de păcură iar el, stând în genunchi pe o plajă neagră şi vâscoasă ar porni scânteia doar pocnind din degete. Ar ajuta flăcăruia

plăpândă cu mâna, cât să-şi ia avânt. Apoi ar fi trăit trănznetul inimaginabil al focului ce va purifica totul, scăldând în fumul negru şi înnecăcios tot ce poate fi rău.

Klaus ieşi din duş chiar mai scârbit de apă decât intrase. După ce se şterse cu două prosoape, înroşindu-se ca un rac de la frecuşul viguros cu bumbacul uscat, îşi aprinse o ţigară cu bricheta galbenă. Fixă o vreme flacăra înainte de a lăsa piedica să întrerupă gazul. Apoi verifică automat nivelul butanului din recipient, jucând bricheta între arătător şi degetul mare. Era suficient.

Deschise dulapul cu cele trei umeraşe standard în hoteluri. Primul era liber. Al doilea conţinea uniforma, ce venise de la curăţătorie în seara anterioară. De ultimul atârna o pereche de pantaloni albaştri, 90% bumbac, restul elastan. Pe raftul de sus e un deodorant şi chipiul cu aripi galbene din metal. Pe raftul de jos geanta neagră din piele, închisă doar prin clips, cu curelușele desfăcute, o cremă de pantofi şi o pereche de ghete. După ele, într-o cutie de pantofi, mănuşile de box Everlast. Împreună cu pijamalele de pe pat, în atâta constau efectele lui personale.

Eşti un pilot exemplar Klaus, se felicită el în gând. Mai ai un an până la pensie şi iată că ajungi la finalul carierei la

fel de pregătit de plecare ca și în prima zi. Fluierând, scoase trusa de bărbierit, înșfăcă deodorantul și intră din nou în baie.

20 de minute mai târziu, păşea elegant prin hol. Trecând de uşile automate, un val de aer umed aproape îi smulse chipiul. Ținându-l cu mâna stângă, grăbi pasul înspre naveta ce-l aştepta la capătul treptelor. Se strecură repede în microbuz, cu geanta în mâna dreaptă, ferindu-se de stropii ce curgeau monoton din cer.

-Dobrý den! spuse în cehă, să-i facă şoferului o plăcere.

-Guten Morgen, Herr Kapitän Schmidt! replică acesta milităros, ridicând în glumă două degete la frunte.

Cam astea au fost toate cuvintele schimbate până la aeroport.

Prague (PRG - Ruzyne) - Budapest (BUD - Ferihegy) - St. Petersburg (LED - Pulkovo) nu era o cursă pe care s-o iubească în mod deosebit. Returul era întotdeauna monoton, iar azi îl avea copilot pe Damek, un tânăr ceh cam prea vorbăreț din fire. Nici aparatul, un Boeing 737-800, nu era preferatul lui. Și nici ploaia asta nu-i convenea deloc. Din cabină clopoțeau glasurile însoțitorilor de zbor, salutând pasagerii. Instalat în

cockpitul aeronavei, Klaus avu brusc sentimentul unui păianjen care i se strecura pe sub cămaşa albă scrobită. Se scutură involuntar înjurând în gând serviciul de spălătorie al hotelului în timp ce urma procedura standard de verificare înaintea decolării.

-Set Power.

-Power is set, Herr Klaus. Airspeed alive both sides. 80 knots, cross check.

-80 knots, check, thank you Damek.

-V1, rotate, V2.

Damek iubea să strecoare uneori amănunte personale în checklist-ul dinaintea decolării. Glumea macabru despre asta, spunând că dacă asta ar fi ultima lui călătorie, prefera să-şi lase amprenta personală pe cutiile negre ale avionului. Lui Klaus îi displăcea în mod deosebit orice încălcare a procedurilor standard şi era uşurat că azi Damek părea mahmur şi obosit. Măcăr o să tacă dracului din gură pe zbor.

În timp ce se deplasau spre capătul pistei, căpitanul nu-şi putea scoate din cap nivelul gazului din bricheta chinezească.

La Budapesta avură parte tot de cer înorat. Aterizarea decurse fără probleme, zborul fără incidente. Aveau 2 ore pauză. Piloţii părăsiră avionul pentru dejun şi o cafea în lounge-ul aeroportului.

Călătorii frecvenţi pe liniile imaginare ale văzduhului trebuie să fi trăit măcar odată un *anumit* sentiment de umilinţă. În afară de supuşii Majestăţii sale Elisabeta, care sunt oarecum obişnuiţi cu diferenţele de clasă socială, toţi navetiştii aerieni s-au uitat pentru câteva momente cu jind la uşile automate, de tip oglindă, ce fac necruţător deosebirea dintre două lumi: a celor cu bilete la clasa Economy, şi a celor cu bilete ce le permit intrarea în ceea ce e o adevărată plagă a lumii moderne: Private Lounge. Pentru noi toţi osândiţii să bem cafele neruşinat de scumpe în sala normală de aşteptare, e un paradis la care putem doar visa cu ochii deschişi. Întrezărim la deschiderea temporară a porţilor câteva fotolii de culoare închisă, un bar ce se ghiceşte după lămpile crem, o mânecă de costum scump ce are la capăt un pahar umplut cu un deget de wisky Blue Label. Fumul subţire de provenienţă cubaneză se strecoară afară doar cât să-ţi aţâţe dorinţa paroxistică de a fuma. Poate nici nu se fumează înăuntru şi mintea ne joacă de fapt feste. Nu contează. Pentru un moment această lume

rămâne deschisă privirilor noastre flămânde, suficient pentru un aristocrat să intre sau să iasă. Dacă aş dori vreodată să iniţiez o luptă de clasă, aş face un documentar despre balele ce curg în sala de aşteptare când oglinzile spre acea minunată lume se dau la o parte. Ar scoate pătura de mijloc din sărite în doi timpi şi trei mişcări.

Prin acest portal trecu Klaus la ora opt treizecişidouă de minute dimineaţa, pentru a-şi lua cafeaua. Interiorul lounge-ului era aproape gol. O singură masă, cea mai luminată şi apropiată de bar, era ocupată. Barmanul ştergea un pahar de coniac, cu picior şi fundul bombat. Turnă în el 4 centilitri dintr-o licoare aurie încălzită în prealabil, îl acoperi grijuliu cu un şervețel şi-l aşeză pe tavă, alături de alte două pahare pline cu băuturi răcoritoare. Trecând pe lângă pilot în drum spre masa ocupată, îl salută printr-o aplecare uşoară a capului. Klaus îi răspunse la fel, luând loc cu spatele la ceilalţi ocupanţi. Îl străpunse iarăşi un fior neplăcut şi senzaţia de furnici pe sub haine. Pe geamul care separa aeroportul de pistă, văzu o picătură dolofană de apă. Începea să plouă şi la Budapesta, obsesie, obsesie.

Sorbind din cafeaua lungă cu lapte, se forţă să-şi amintească flacăra aurie şi catifelată a brichetei, dansând ca o fântână arteziană minusculă din foc. Ce bine ar fi dacă ar avea-o cu el! Pe zbor nu risca niciodată să o ia. Scoase din buzunarul interior a hainei o cutiuţă de sidef, cu capac încrustat. Apasă butonul mecanismului şi capacul sări în lături cu un clinchet vesel, lăsând să se vadă 3 pastile de culoare albastră. Luă una şi o înghiţi cu cafea. La masa vecină conversaţia prinse viaţă. Barmanul îi zâmbi. Încet, se calmă.

-Motherfucking IDIOT!(Idiot nenorocit! - *eng*.) urlă brusc, sărind în picioare, şiroind de apă. Pe mâneca stângă se scurgea un mic râuleţ, săltând peste cele trei dungi albe ale uniformei. Sub guler simţea un şuvoi fierbinte ce-i lingea pielea spatelui, coborând rapid înspre talie. Se scutură ca un apucat, simţind un corp străin arzător ce aluneca pe şira spinării. INSECTE! îi urlă cineva în cap, insecte arzătoare, care o să devoreze totul, o doamne!

-Oh, excuse me Sir (Vă rog să mă scuzaţi, domnule – *eng*.), veni o voce de la masa vecină, it seems I have spilled… (Se pare că am vărsat… – *eng.)*

-IDIOT! strigă iarăşi Klaus, dansând panicat înspre baie.

-No, parc-am vărsat acid pe el. Hey, another round please, spuse omul întorcându-se spre barman. And a cloth. (Încă un rând. Şi o cârpă – *eng*.). Ceilalţi doi ocupanţi ai mesei râdeau pe înfundate.

La toaletă, Klaus îşi smulse vestonul şi cămaşa, identificând în sfârşit corpul fierbinte ce-l bântuia: o bucată de gheaţă. Mein got, mein got, repeta în şoaptă în timp ce trăgea şerveţel după şerveţel din caseta cu prosoape de hârtie. Ok, ok, calm the fuck down, trecu el pe engleză, ştergându-se. E doar Schweps, îşi spuse, identificând mirosul ascuţit de ghimbir.

-Doar Schweps. E în ordine. Ne calmăm. Ne uscăm.

-O să rămânem lipicioşi, totuşi.

-Nu contează, să fim uscaţi.

-Dar mai avem doar o oră.

-Avem uscător de mâini cu aer cald. Oh nu! E defect!

-Nu, slavă domnului, funcţionează!

Şi aşa a rămas Klaus Schmidt în toaleta lounge-ului de clasa business din aeroportul Ferihegy până la 10 minute înainte de îmbarcarea pe cursa de Sankt Petersburg. Când îşi făcu în sfârşit apariţia, era

congestionat la faţă şi neliniştit. Uscătorul de mâini suflase continuu 40 de minute, până se stricase. Îi rămăsese de uscat o parte din mâneca stângă. O suflecase, întocând materialul spre exterior, ca să nu simtă atingerea umedă a ţesăturii din stofă şi lână.

-Are you all right, captain? (Totul e în regulă, domnule căpitan? – *eng*.) îl întrebă şeful însoţitorilor de bord, un băiat înalt şi sovietic.

-Of course, all good, răspunse Klaus. Let's go. (Desigur. Să mergem! – *eng*.)

Când Boeing-ul îşi înălţă nasul de pe pistă, pilotul se mai scutură odată, ca pentru a lăsa în urmă amintirea paharului care-l udase de sus până jos. În timp ce în cabină pasagerii încercau primul sentiment de imponderabilitate neplăcută specifică decolării, o cataramă de centură clănţăni şi un bărbat cam la 30 de ani se ridică în picioare. Stewardesa din faţă îl văzu şi-i strigă să se aşeze şi să-şi cupleze centura. Pasagerul fu tras imediat la loc de ceilalţi doi ocupanţi ai banchetei cu trei scaune şi apostrofat. Aşezându-se, protestă certăreţ: vreau să mă duc la baie, sucul ăla îşi spune cuvântul. E prima dată când am fost şi eu la Private Lounge şi cred că am exagerat.

Pasagerul era român, se numea Cosmin şi se făcea vinovat de faptul că la Sankt Petersburg, avionul celor trei prieteni care mergeau pe Transiberian a aterizat pilotat de un ceh tânăr ce avea un căpitan leşinat pe scaunul vecin. În afară de turnul de control şi de echipajul de bord, nimeni n-a ştiut. Pentru a evita panica nu s-a anunţat nimic pasagerilor, iar Radu a rămas cu impresia că la ruşi, toate avioanele sunt întâmpinate la aterizare cu 3 ambulanţe, maşini de pompieri şi echipaje de intervenţie. Întrebaţi-l.

***

Capitolul 8. Sankt Petersburg. Portretul doamnei Trabuc. Transportul public şi alte întâmplări.

Să zicem că într-o după-amiază de duminică vi se pune pata: neapărat vreţi să vizitaţi unul din cele mai mari oraşe ale Europei. În primul aţi fost deja, în al doilea nu vreţi în ruptul capului. Vă gândiţi să alegeţi între cel de-al treilea şi al patrulea, însă vă amintiţi că amanta este plecată la cumpărături într-unul, aşa că Londra dispare de pe listă.

Rămâne oraşul celor 300 de poduri, Sankt Petersburg. Denumit o vreme Leningrad din motive evidente pentru cei care au promovat la materia Istorie în liceu, oraşul de pe râul Neva are o istorie ciudăţică şi uneori ironică. De fapt, toate podurile sale au fost construite după 1850, înainte de asta orice pod permanent fiind strict interzis în interiorul oraşului. Are legătură cu dorinţa ţarului de a face un oraş inspirat de Veneţia, în care transportul să fie asigurat exclusiv cu bărci şi luntre pescăreşti. Tot la capitolul interdicţii, de data asta în afara oraşului, se numără faptul că pe tot curpinsul Imperiului rusesc a

fost interzisă o vreme construcţia clădirilor din piatră. Singurul oraş în care un meşter pietrar putea găsi ceva de lucru în această perioadă era Sankt Petersburg. De unde şi multitudinea de construcţii ce au la bază granitul, lucru ce se spune că îi dă metropolei nord-europene o semnătură aparte şi inconfundabilă.

Astăzi, este înfrăţit cu Los Angeles, capitala mondială a filmului şi a starurilor de cinema. Pe vremuri, a fost locul unde s-au născut sau au umblat alte feluri de celebrităţi. Posibil să fi auzit de Rasputin, înecat în râul Neva după ce fusese otrăvit, împuşcat de două ori şi legat fedeleş. Cât ghinion, să ţi se întâmple toate în aceeaşi seară! Sau de marele Alexandr Nevski, celebru pentru stăvilirea năvălitorilor de toate culorile. Sau de Fiodor Dostoevski şi Vladimir Nabokov. Nu v-am convins? Iată: compozitorii Mussorgski, Ceaikovski, Stravinski, Şostakovici, pictorii James Whistler şi Kazimir Malevici, oamenii de ştiinţă Euler, Lomonosov şi Alfred Nobel. Vladimir Putin în ultimă instanţă, căci şi politica este o ştiinţă.

Plimbarea pe cheiul Nevei are cu siguranţă ceva parizian sau londonez. Dacă la Paris păşeşti pe malul Senei pe partea cu Musee d'orsay, se prezintă peste fluviu

priveliştea palatului Louvru. Dacă pe Tamisa preferi plimbarea pe malul cu spitalul Sfântul Thomas, vezi Palatul Parlamentului cu al său Big Ben cam din aceeaşi perspectivă. La Sankt Petersburg obţii acelaşi lucru de pe malul Nevei diametral opus Palatului de iarnă. Pasiunea coducătorilor de a avea privelişte la apă nu mi-o explic decât prin faptul că reprezintă şi o modalitate bună de fugă, în caz de primejdie.

La urma urmei, n-ar trebui să surprindă major asemănarea cu Parisul sau Londra. Inovaţiile arhitectonice s-au născut în Franţa şi Anglia, nemţii doar desăvârşind realizările epocii prin geniul ingineresc de necontestat. Tot ingineri germani le-au proiectat şi ruşilor bulevardele largi şi drepte, clădirile cu faţade asemănătoare, pieţele aglomerate. Din punct de vedere al turistului, cam aici se opresc asemănările cu capitalele vest-eurpoene. Dacă la Londra, Paris, Amsterdam sau Roma îţi ia cam 20 de minute să te simţi acasă, Sankt Petersburg-ul păstrează încă o atmosferă conservatoare şi uşor paranoică. Asediul de doi ani şi jumătate din timpul celui de-al doilea război mondial, în care oraşul a rezistat în ciuda celui aproape un milion de morţi de foame şi frig nu e uitat definitiv şi oraşu-ţi

şopteşte parcă de la colţuri să vezi repede ce ai de văzut şi s-o ştergi, căci nu eşti bine-venit.

Se spune că statuia călăreţului de aramă din Sankt Petersburg învie şi galopează pe străzi în momente de cumpănă. Acesta era un moment de cumpănă, chiar dacă oraşul n-o realiza încă pe deplin, indus într-o regretabilă eroare de înfăţişarea bonomă a celor trei tineri cu rucsace pe umăr, ce păşeau prin centru la orele serii. Doar alţi turişti care mă calcă în picioare, spuse bulevardul Neva, scăldat în amurgul etern ce caracterizează nopţile de iunie pe Cercul Polar.

”*Potretul doamnei Trabuc*” este expus la muzeul Ermitaj. Vincent van Gogh l-a pictat având ca model pe nevasta proprietarului din clădirea ce o locuia. Înfăţişează o femeie uscăţivă cu nasul mare pe un fundal neutru de galben şi verde. Din câte mă pricep eu la pictură, e o lucrare bună, expresivă. Îmi place mai ales conturul figurii centrale, foarte proeminent pe fundal. Deşi liniile ce formează acest contur sunt în majoritate curbe, când privesc tabloul văd o figură colţuroasă, de personalitate mare. Iluzia mi-o completează coafura personajului, un coc lunguieţ ce strânge părul altfel

buclat deasupra urechilor, ţintind oblic spre orice tavan al încăperilor în care doamna Trabuc avea treabă.

Doamna nu poartă nicio bijuterie. Singura galanterie, şi aceea fascinant de cuminte, este un bucheţel prins în primul nasture al rochiei. Florile îi asortează tenul în nuanţe de galben păstos şi roşu timid, cumva specifice lui van Gogh. Ochii cu arcade înalte şi proeminente sunt larg deschişi, privind în stânga pictorului la un obiect aflat în plan îndepărtat. Deşi pictura nu are în cadru nicio dovadă că modelul ar sta altfel decât în picioare, este inexplicabil evident că femeia e aşezată şi-şi ţine palmele împreunate în poală. Expresia generală este una de suspiciune amestecată cu o bunătate resemnată. Din câte ne putem noi da seama, doamna Trabuc poate să fi fost scorpia pământului, însă pictura ne-o înfăţişează ca pe-o matroană uşor gârbovită de vârstă şi viaţă, plină de bunătate. Cred că ajută acel năsuc supradimensionat - întotdeauna am avut încredere în oamenii cu nasul proeminent.

[Vă deschid cortina înspre culisele textului, pentru un moment. Am lucrat la această descriere de câteva cuvinte cam un ceas. Apreciaţi, sper, că am tăiat nouăzeci de procente din ce-am scris iniţial şi m-am

chinuit aproape zece minunte să găsesc cuvinte ascuțite ca ”lunguieț”, ”țintind”, ”oblic” pentru a vă picta colțuri în cortexul vizual. Săracul ”risc”, deși un prototip al ascuțimii, n-a avut nicio șansă de a promova în text, așa că am renunțat la el cu o strângere de inimă, căci e greu să-ți arunci munca în tasta backspace. În fine. Veți vedea că a meritat să consumați descrierea **adevăratei** picturi a lui van Gogh când veți afla cam ce descriere avea opera în mintea protagoniștilor noștri ce se plimbau pe bulevardul Neva. Ei n-o văzuseră niciodată, și singura imagine era cea pe care și-o construieseră după puterile lor, din poveștile lui George.]

Pe lângă faptul că George desacralizează lucruri cu viteza unui tocător de fructe ultimul tip, are și fantastica deprindere de a deveni uimitor de repede expert în domenii felurite, dacă se întâmplă ca acestea să-i suscite interesul. Nu mai știu cu ce ocazie George căuta o stradă din urbe. Ceva legat de o instituție publică, parcă. O lună mai târziu, știa pe de rost nu doar denumirile actuale ale străzilor din Cluj-Napoca, ci și pe cele istorice, evoluția orașului de la începuturile cetății medievale, albiile intermediare ale râului Someș, canalele de irigații și de morărit, stilurile arhitectonice și evoluția acestora. Ne-a făcut praf și pulbere la istoria transportului public și

privat, citând fără greşeală numerele tramvaielor, liniile RATUC, zonele deservite şi orarul planificat, precum şi tipurile de pavaj folosite de-a lungul timpului în pieţele publice. Nu s-a mulţumit să citeze, ci a împletit maiestuos în expunerea-i doctă elemente din cinematografia contemporană, sfârşind printr-o minunată paralelă cu arta pop, în speţă lucrările lui Roy Schneider. Când s-a oprit discursul, noi făcusem ochii mari şi eram obosiţi ca după o zi de coasă. Adversar zdrobit pe toate fronturile.

Mersul pe Transiberian era o ocazie minunată de a vizita muzeul Ermitaj din Sankt-Petersburg. La câteva zile după ce ne-am pus de acord asupra itinerariului George ne-a făcut duşul obligatoriu de cultură cu apă rusească niţel rece.

Cred că a răscolit în efortul lui documentaristic toate paginile de Internet despre muzeu. Sigur ştiu că a editat o pagină de pe Wikipedia, o enciclopedie online, care făcea referire la operele recent descoperite în arhivă, despre care nu se ştia că mai există. Dublată cu o după-amiază în biblioteca centrală universitară, la care îşi reînoieşte conştiincios abonamentul an de an, mai cu seamă pentru a avea acces la arhiva publicaţiilor

interbelice, munca i-a fost roditoare. Prin descrierile lui despre coridoarele largi şi despre minunatele opere ce puteau fi admirate acolo a reuşit să ne trezească interesul pentru arta adăpostită în Sankt Petersburg, să ne convingă că trebuie neapărat vizitat muzeul.

De portretul doamnei Trabuc nu s-a atins în căutările lui pe Internet. Bănuiesc că într-un joc pervers cu natura proprie, George a lăsat această pictură nevăzută, însă a forţat o descriere atât de realistă încât ne-a făcut să salivăm ca în faţa unui volum enciclopedic cu toate mantrele folosite de alchimiştii spirituali. Aşa ceva nu există cu adevărat, să ne înţelegem, iar ediţia publicată de subsemnatul, dacă se întâmplă să aveţi cunoştinţă de ea, este un fals grosolan.

Portretul nu era de fapt un portret, ne-a spus George, ci o multitudine de scene colate într-un tablou gigantic, de 10 pe 6 metri. Erau înfăţişate creaturi fantastice, cu cap de oposum şi gheare de hienă, cu trunchi de rechin a cărui înotătoare dorsală era pictată ca o aripă de arhanghel. Aceste creaturi dansau o horă în mijlocul căreia trona un obelisc cilindric maro din foi de tutun rulate, cu capătul netăiat. La baza obeliscului sunt pahare mari din sticlă pline cu un lichid gălbui

(cromatica a nimerit-o, pare-se), stând pe patru tipsii din argint. Cerul - un curcubeu circular imposibil, ce înconjoară scena ca şi în hărţile antice ale globului pământesc. Presărate prin văzduh sunt o mulţime de perechi păsăreşti, aflate în diferite ipostaze din viaţa cotidiană. La stânga, zicea George, e botezul: un vultur cu picioare încopitate de bou îmbrăţişează o bufniţă speriată. Sub ei, doi porumbei fără cioc - simbolul dublat al neagresiunii - ţin săbii miniaturale deasupra capului, ameninţând un duşman nevăzut. Acesta este mariajul. La dreapta jos, o pasăre Phoenix cu gâtul de struţ şi o singură aripă duce în cioc o creangă uscată înspre un foc roşiatic. Flăcăruile de la vârf se aranjează într-o aripă ce seamănă bine cu cea a Phoenixului. Aceasta este strădania. Şi tot aşa, până vibram din toate bietele noastre structuri arhetipale. Nu ştiu exact din ce s-a inspirat George, dar o asemnea pictură, dacă nu există, trebuie pictată.

Asta căutau Radu, George şi Cosmin în Ermitaj, a doua zi după aterizarea la Sankt Petersburg. Eu ratasem plecarea iniţială din pricina unui angajament de ultim moment, urmând să mă alătur grupului o zi mai târziu. Ei se ţineau de programul iniţial, onorând rezervările la hotel şi biletele pentru vizitarea muzeului, cumpărate

din vreme de pe Internet. La ora la care ei îşi serveau cafeaua de dimineaţă, eu trăgeam de un troller prin terminalul de plecări internaţionale din aeroportul britanic Luton, bucurându-mă intens de faptul că reuşeam, iată, să ”travel light” (călătoresc cu bagaje puţine, *eng*.), ceea ce mă scutea de proceduri ciudate la ghişee.

Încă nu realizam că uitasem un rucsac acasă, nu orice rucsac, ci tocmai cel mai important, pentru că în el se găsea telefonul mobil. Acel obiect micuţ m-ar fi scutit probabil de câteva salturi fără plasă de siguranţă prin nordul continentului European.

Un sentiment neplăcut de lipsă mă însoţea totuşi, ca atunci când mergi pe stradă vorbind la telefonul mobil, şi faci o verificare de rutină a buzunarelor pentru lucrurile de valoare. Atingi buzunarul interior al vestonului, e confortabil umflat de portmoneu. O lovitură uşoară peste bzunarul din faţă-stânga te asigură că mai ai cheile. Schimbi mâna cu care ţii telefonul la ureche şi controlezi buzunarul din dreapta faţă. Hopa - e gol. Te opreşti năuc şi te uiţi automat înapoi, ca şi cum ar exista o şansă ca un obiect neînsufleţit din buzunarul din faţă al jeanşilor să se fi căţărat afară profitând de un

moment de neatenţie şi acum o tuleşte ca un gândac speriat înspre un loc cu întuneric unde să se ascundă de tine. Rogi persoana cu care conversezi telefonic să aştepte un moment, pentru că tocmai ţi-ai pierdut ceva. Faci câţiva paşi înapoi, cercetând temeinic trotuarul şi priveşti suspicios trecătorii. În cele din urmă, disperat, strigi în receptor - Ai de capu' meu, cred că mi-am pierdut telefonul. Şi te superi pe partenerul de conversaţie care în loc să te compătimească, râde isteric.

-La cât trebuie să ne sune Marius? întrebă George, în timp ce treceau de intrarea de la Ermitaj.

-La 5 ora noastră aterizează, deci pe la 5 jumate.

-Bun, să-mi pornesc telefonul de pe acuma, să nu uit, zise George, verificându-şi buzunarele. După un minut:

-Ai de capu'meu, cred că mi-am pierdut telefonul!!!

Cei trei prieteni ai mei se întoarseră automat, verificând trotuarul şi feţele turiştilor ce se înghesuiau în spatele lor.

Dacă **eu** aş fi avut telefonul mobil, aş fi putut apela numărul lui George, aş fi putut afla că telefonul sună fără să răspundă nimeni, iar în cele din urmă soţia lui mi-ar fi răspuns:

-Marius, salut, telefonul e acasă, George l-a uitat pe noptieră când a plecat la aeroport. Spune-i să nu-şi facă probleme, nu şi l-a pierdut.

Însă eu nu aveam telefonul mobil. Ştiţi cine nu avea telefoane mobile, de asemenea? Radu şi Cosmin. ”N-are rost să le luăm cu noi. Probabil că au ruşii nişte tarife de roaming...”

Zborul meu, operat de British Airways, a aterizat nemţeşte fix la ora programată. Am trecut fluierând pe lângă rotonda de recuperare a bagajelor de cală, compătimind superior călătorii ce se aliniau în aşteptarea preţioaselor valize. Am zburat prin verificarea paşapoartelor, având o viză diplomatică (eram de la AJICA, domnule, oricât de stricţi ar fi ăştia) şi-am luat un loc sub marea cupolă a aeroportului Pulkovo, pregătit să-mi contactez tovarăşii.

După ce-am controlat buzunarele şi-am rostit în barbă de acum obişnuitul ”Ai de capu’ meu...”, m-am orientat spre un telefon public. Aveau, slavă domnului, încă din cele cu ecran sensibil la atingere şi acces la Internet. O cartelă de acces m-a costat 20 de ruble, şi mi s-au perindat prin faţa ochilor trei porcine sacrificate în abatorul ce ne sponsoriza, atunci când am plătit.

Odată instalat, am ridicat optimist receptorul doar ca să-l aşez la loc o secundă mai târziu. Explicaţia acestui gest stă în faptul că oamenii, odată având la dispoziţie tehnologie, devin nişte idioţi inocenţi. Nu credeţi? Împărţiţi 100 la 33,13 - fără un calculator. Ei?

Următorul exerciţiu: spuneţi-mi numerele de telefon ale prietenilor, pe de rost. Nu le ştiţi, pentru că le aveţi în memoria telefonului mobil? Da, la fel şi eu.

Buuun. Situaţia nu era roză, recunosc, însă nu m-am descurajat, în ciuda unei cozi ce se forma ameninţător în spatele meu. Se pare că foarte mulţi turişti îşi uită telefoanele mobile când călătoresc în Rusia. O doamnă între două vârste a reacţionat prompt la mutra mea descurajată:

-Kann ich Ihnen helfen? (pot să vă ajut? - *germ.*)

-Canci doamnă, canci telefon mobil. Ich liebe, ich liebe. (iubesc, iubesc - *germ.*) Mă descurc, numai o secundă aşteptaţi, zic eu, nepricepând o boabă de rusă.

Era momentul să pornesc Internetul. Poate aveam prin email numărul lui George. Căsuţa mea de mesaje avea 142 de mesaje noi, toate cu referire la lucrurile pe care nu trebuia să le uit acasă. În rest, nici urmă de numere

de telefon. Pocnindu-mi repetat fruntea, încerc să accesez un program de mesagerie instantă, dar fără succes. Coada din spatele meu se impacientează pe moment ce trece. Doamna mă atinge uşor pe umăr. Mă întorc nervos:

-Doamnă dragă, aşteaptă-ţi rândul! Iisuse, ce dracu!

-A! zice doamna, lămurită. Jesus! Nicht das richtige Handy fur Jesus. (Nu cred că e telefonul potrivit pentru Iisus - *germ.*)

-Bine că eşti tu deşteaptă, explodez. Habar n-am ce vorbeşti. Eu trebuie să comunic cu George, mergem pe trasnsiberian, capiş? Îi fac semnul cu locomotiva:-Tuu tuu!

Nu pricepe. Renunţ, exasperat. Tot lovindu-mi fruntea lată, mă îndrept spre ieşire.

În 19 iunie parlamentul rusesc a votat adoptarea a 4 acte normative. Primul se referea la regimul naţional al livezilor, al doilea la majorarea accizelor pe combustibilii fosili, al treilea la tarifele maxime adoptate de taximetriştii care au licenţă pentru aeroporturi, iar al patrulea dracu ştie, că nu interesează. Căutaţi, dacă nu vă puteţi stăvili curiozitatea, maniaci bolnavi ce sunteţi.

Al treilea a declanşat a doua zi o grevă spontană a şoferilor de taximetre de pe tot cuprinsul Rusiei. Sunt fără îndoială o persoană specială, pentru că am avut norocul de a surprinde exact acelaşi fenomen la Madrid, în noaptea de 12 decembrie 2010.

M-am trezit atunci înţărcat în faţa uriaşului aeroport Barajas, la ora 11.49 PM, fără mijloc de transport spre hotel. A trebuit să închiriez o navetă specială, condusă de un român emigrat, de loc din Râmnicu Vâlcea. M-a jefuit, evident, fiind singurul pasager într-o dubă de transport persoane. Ah, ce amintire plăcută, în comparaţie cu ce-a trebuit să îndur la Sankt Petersburg. De data asta am fost jefuit fără a avea măcar privilegiul de a avea toate membrele în interiorul vehiculului.

Într-un autobuz Tatra încap în Rusia de trei ori mai mulţi călători decât e specificat în fişa tehnică a autovehicului. ”Încap” este desigur un fel de-a spune, pentru cu jumătate dintre noi aveau ceva pe-afară. Unii mai norocoşi (sau mai experimentaţi) genţile sau pardesiele. Novicii, printre care cu mândrie mă număram, au făcut cunoştinţă cu clima văratică din Rusia prin intermediul mâinilor, picioarelor, capetelor sau a tuturor celor menţionate la un loc. Nu-i nostim să

atârni dintr-o conservă la 60 de kilometri pe oră, pe autostradă, mai ales pe partea cu parapetul. Ca prin minune, de îndată ce am intrat în oraş, toţi ne-am găsit o poziţie mai confortabilă, cu totul în interior, deşi uşile au rămas în continuare deschise. Un gentleman englez îşi fuma netulburat pipa pe umărul meu, ceea ce mi-a sporit admiraţia pentru prietenia între popoare şi mi-a rezolvat ultimele rezerve pe care le aveam împotriva invadării Albionului. La ieşire (am coborât în prima staţie doar pentru a face loc celor care vroiau să iasă) a trebuit să-mi smulg insistent trollerul de sub o doamnă corpolentă ce-i redusese periculos volumul prin aşezarea pe dânsul. Imediat ce trollerul a părăsit autobuzul, uşile s-au închis şi dus a fost autobuzul, pornind ca din puşcă. L-am lăsat să se ducă, cu privirea unui căţeluş abandonat la uşa unei toalete publice. Halal ospitalitate, să laşi turistul diplomatic dezamăgit pe marginea drumului.

Dezamăgirea mea era în perfectul asentiment a prietenilor care priveau acum potretul doamnei Trabuc. Radu interoga nervos un ghid nefericit care o rupea pe englezeşte:

-Are you sure this is the painting? There's no Trabuc in this one! (Sunteți sigur că asta e pictura? N-are nici un trabuc în dânsa! - *eng.)*

-I'm pretty sure this is it, sir. (Precis asta este, domnule - *eng.)*

George ofta angelic, clătinând din cap - rușii ăștia dom'le, nu poți avea încredere în ei.

Când se întâmplă să te pierzi de pereche printr-un supermarket, se spune că cea mai eficientă cale de regăsire este ca unul să rămână pe loc, în timp ce este căutat de către celălalt. La voi a funcţionat vreodată această metodă? Eu încerc mereu s-o aplic şi mereu eşuez. Ba stăm amândoi aşteptând să fim descoperiţi, ba umlăm ca bezmeticii simultan prin magazin, prin raioane diferite. Poate că şi această aplicare a metodei ar funcţiona în cele din urmă, dacă n-ar exista stimuli la tot pasul. Magazinele au dezastruosul obicei de a deţine lucruri strălucitoare şi relevante pentru stomacul sau sufletul propriu, ceea ce îngreunează concentrarea atenţiei. Câteodată, stau încremenit minute bune fără să-mi pot dezlipi privirea de pe nişte cauciucuri de iarnă şi un fierbător electric. Mintea mea devine atât de ocupată în a găsi o legătură plauzibilă între cele două

obiecte, ba chiar o modalitate de împerechere fericită (cauciucuri de iarnă încălzite - trebuie să existe o piaţă pentru asta), încât uit definitiv ce căutam şi mă bucur intens de ce am descoperit. Se produce un fel de înlocuire a cauzei cu efectul, dacă vreţi, ceea ce precis are înfluenţe dezastruoase asupra Universului. Cum discutam cu Radu, odată:

-Hai la o cafea, am nişte timp disponibil.

-Ce bine, că eu am nişte spaţiu. Poate facem un continuum.

La Sankt Petersburg, dacă ei s-ar fi oprit să mă aştepte la hotel, i-aş fi găsit. Dar s-au îngrijorat, mizerabilii, şi-au plecat să mă descopere. Nu m-au găsit în aeroport, au cheltuit 200 de ruble pe autobuze şi taxiuri prin oraş, iar în cele din urmă s-au întors la Ermitaj, hotărâţi să nu se mişte de acolo până nu ajung şi eu.

Eu am dat dracului portretul doamnei Trabuc şi m-am dus la gară, în speranţa că ne vom întâlni fericit în compartimentul ce ne aparţinea. La ora 20 şi 14 minute, cu un fluierat victorios al locomotivei, plecam singur pe Transiberian.

***

Capitolul 9. De ce sunt eu un modest. Răţuşte într-o chiuvetă. Priekin.

-Vai, sărman neştiutor al căilor omeneşti. Dobitoc credul şi inocent. Eşti mai naiv decât praful de pe tălpile Maicăi Theresa. Stiu ce eşti, eşti pofta trupească a lui Ghandi, când dormea gol în pat cu verişoară-sa. Istoric vorbind, eşti credinţa unui faraon tâmpit în monoteism. Ai avea de învăţat o grămadă de la un neanderthalian. Când Decebal şi-a îngropat comoara sub albia unui râu şi s-a crezut deştept, a fost trei clase peste tine. Of.

Mă plimb de la dreapta la stânga prin compartimentul pustiu, bodogănind. Pe geam intră lumina cenuşie a suburbiilor ruseşti. Blocuri de apartamente se strâmbă din cearşafuri puse la uscat pe balcoane şi-mi rânjesc din ferestrele termopan.

-Coca-Cola a fost genială când şi-a schimbat gustul, pe lângă tine. Pepsi a dat sute de milioane pe un nou logo în 2008, şi tu ai râs superior, din colţul gurii, că în ce lume nebună trăim. Paulo Coehlo scrie o carte despre Transiberian, şi te-ai grăbit să-l faci plagiator. Dar

spune-mi Marius, spune-mi sincer, vezi tu vreo băutură răcoritoare părăsită de prieteni în compartimentul acesta? Vezi vreun scriitor celebru supracotat, plimbându-se de-a moaca prin compartimente goale? Spune drept, magare, suntem doar noi aicea. Ironic, nu? Doar noi suntem aici, noi Singuri.

Trenul merge ca uns, nici nu simţi că ai fi în mişcare. Prin faţa geamului defilează acum câmpii nesfârşite. Mă aşez pe caloriferul de sub geam, cu capul în palme.

-Viţică simpatică ce eşti. Gâscă îndopată în faţa televizorului. Oposum. Şarpele pe bicicletă. Milioane de ani de evoluţie a plantelor monocotiledonate, ca tu s-o dai în bară ca un prostovan clasa întâi. Eşti ca o caracatiţă suculentă-n deşert. Ca o albină prin recif. Măgarul la poarta nouă. O nucă-n perete eşti. Zece mii de linguri când ai nevoie de un cuţit. Eşti la fel de bine primit ca un junghi în coaste, luni dimineaţa.

Caloriferul îmi frige necuviincios posteriorul, trebuie să mă ridic. Aflat în picioare, respir adânc, îmi iau o poziţie de luptă şi plasez un croşeu de dreapta unui adversar imaginar. Fentez şi mai trimit unul, drept în obraz. Cedez un pas, să-l ademenesc, şi execut un frumos upercut ce-l face KO. Îi mai trag un picior în stomac,

acum că e la pământ, gest echivalent cu a bate pensionari în după-amiezile de duminică, din plictis. Satisfăcut de cruzimea operaţiunii, îmi ridic braţele şi fac un tur în faţa publicului aflat în delir. Ca un aprob, trenul se zguduie peste un macaz. Oţelul STAS 10081 din roţi ţăcăne acut. Perdelele flutură maro în căldura cabinei de călători. Mai trag un şut nervos în trollerul nevinovat pe care l-am lăsat lângă uşă, hotărât să aplic pedepse drastice lucrurilor care nu se pot răzbuna direct. Mi-aş trage şi două palme, dacă n-aş avea oroare de violenţă.

Sunt foarte supărat pe mine. Mă comport ca un copil răzgâiat, ce se aşteaptă ca lucrurile să iasă exact cum vrea el, în orice situaţie, bazând-se doar pe faptul că îşi planifică meticulos strategia. Prevede rezultatul acţiunilor sale şi reacţiile celorlalţi. Eu am ţinut cont de toate aspectele, şi-am eşuat. Cum e posibil?

Nu mi-ar fi ciudă deloc să văd pe altcineva păţind acestea. Poate chiar aş fi indiferent, dacă nu de-a dreptul bucuros. (Nu vă prefaceţi ultragiaţi. Suntem oameni, şi ne plac infinit mai mult eşecurile altora decât succesele.) Am o capacitate fenomenală de a lua evenimentele mai

puţin fericite ale altora şi a le transforma într-o adevărată supă de pui pentru sufleţel.

Ştiu cum această regulă se aplică şi în funcţie de cât de apropiată îmi este persoana respectivă. Spre exemplu, dacă face parte din cercul restrâns de prieteni apropiaţi, sufăr ca un câine cot la cot cu nefericitul căruia i se întâmplă ceva dezastruos. Doar un pic mai încolo de această graniţă, totul se întoarce pe dos. Cunoştinţele ocazionale sau ceea ce definim în general prin categoria ”amici” sunt o sursă bună şi constantă de balsam pentru diavolul egoist ce zace în labirintul persoanei mele. Cumva, cred că îl ajută să se simtă el mai bun şi superior.

Când îi zic diavol, nu-i cu intenţia ascunsă de a-l pune în antiteză cu ceva arhanghel, ce ar trebui să desfăşoare lupte sângeroase zi de zi cu impieliţatul ăsta egoist. Nu, arhangheli nu există la mine-n labirint, doar diavoli, cât vezi cu ochii. Dar nu vă grăbiţi să sunaţi la serviciul de exorcizări. Nu mă bântuie. Nu mă chinuie, nu mă posedă. Aici nu-i nicio luptă de câştigat sau de pierdut. Aici e o dictatură molcomă, unde cele 7 ofense capitale şi-au câştigat drept constituţional. Justiţie există, şi e la fel cu ceea ce-am învăţat că este justiţia - pedepsele se

aplică doar după interpretarea legilor. Și pe cinstea mea, diavolii pot fi avocați foarte buni, mai ales dacă sunt avocați ai diavolului.

Nu-i întuneric fără lumină și acru fără dulce. Lipsa aceasta de îngeri care să conviețuiască cu drăcușori duce la un echilibru social nesperat ce-l numesc pace internă. Totul se strică doar dacă, povățuit de hoarda asta diavolească și aplicând întocmai sfaturile, o dau în bară. Cum? Păi simplu. Periodic, câte o persoană trece granița pe nesimțite, devenind din amic sau cunoștință, prieten apropiat. Să vedeți atunci masacru. Toate farsele pe care le-am jucat respectivei persoane într-un trecut mai apropiat sau îndepărtat, întorc armele. Din prilejuri de distracție crudă și izvor nesecat de râsete interioare malefice, devin grave păcate ce trebuie spălate. E imposibil de schimbat trecutul, așa că-mi rămân două arme de care se poate să fi auzit: reinterpretarea faptelor și penitența. Cu penitența nu-mi iese, vă mărturisesc. E pentru mine un mecanism mai complicat decât raționamentul unei femei însărcinate sau al unui adolescent îndrăgostit. N-am reușit să-i înțeleg funcționarea sau să-i dau vreodată de capăt, în ciuda unor încercări timide. Penitența e pentru oameni slabi, cărora le este ușor să se învingă. Căci ce altceva e acest

proces decât lupta cu sine şi înfrângerea a ceea ce natura pune de obicei în reţeta succesului: orgoliu, ambiţie, vanitate?

Cu reinterpretarea faptelor, în schimb, sunt infinit mai familiarizat. Fac exerciţiul ăsta din fragedă pruncie. Chiar pot identifica exact momentul revelaţiei: tata, în pijamale, pune un pachet învelit în hârtie colorată sub bradul împodobit de Crăciun, decembrie 1985. Ahaaaa, e clar, nu există Moş Crăciun! Sunt recunoscător vieţii că în 1985 nu existau în România reviste porno sau tabloide – altfel iniţierea mea în reinterpretarea faptelor ar fi fost incomparabil mai dură, deşi la fel de clişeistică. Nu-i vorba că atunci nu mi s-ar fi părut sfârşitul lumii, cred c-am suspinat o săptămână după această şocantă descoperire, realizând puţin câte puţin că sunt victima unei minciuni organizate.

Să facem acum o recapitulare, pentru cei ce nu-şi notează niciodată nimic. În 23 august, trei prieteni hotărăsc să înceapă un proiect nou: călătoria pe Transiberian. Cei trei sunt George, Radu si Marius. Se ceartă pe plan, se-mpacă. Se hotărăsc să plece, ezită. N-au resurse, şi fac rost. Apar probleme, rezolvă. Cosmin, prieten cu fiecare în parte şi cu toţi la grămadă, se

alătură. Pleacă separat spre Sankt-Petersburg. În 20 iunie pleacă separat de la Sankt Petersburg. Fade to black.

Următoarele mele cuvinte:

Răţuşte într-o chiuvetă plină cu apă.

Îmi aranjez cravata în dungi, ce s-a deplasat într-o parte atunci când m-am aşezat în scaun. Au scaune inconfortabile aici, la televiziune. Nici nu-i de mirare că toţi invitaţii în acest talk-show răspund cam înţepat. 4500 de wati de lumina albă îmi bronzează sacoul închis la culoare, ce s-a încins mai ceva cu un cuptor. Pe piept, sub cămaşă, îmi defilează în sens gravitaţional picături de apă plată foarte-puţin-sărată.

-Spuneţi-ne domnule Pop, v-aţi fi aşteptat vreodată să găsiţi într-un tren, şi încă unul internaţional - nu-i aşa - răţuşte într-o chiuvetă?

Întrebarea gazdei mă sperie. Hotărât lucru, eu voi fi victima acestei emisiuni. Toate emisiunile au o victimă, un nefericit care este făcut praf spre deliciul audienţei. Scenariul este acelaşi, invariabil şi implacabil: se

adresează întrebări cu răspuns evident. Omul răspunde relaxat la primele, bucuros că nu-i nevoie de efort intelectual. Pe când începe să-şi bănuiască legătura de rudenie cu obiectele neînsufleţite din platou (decorul, iubiţilor, decorul - la el mă refer), emisiunea e trecută de jumătate şi el a dat deja patru răspunsuri demne de inteligenţa unui desfăcător de bere.

I-aţi văzut pe nefericiţii ăştia? Când pricep, în sfârşit, de unde bate vântul, sar ca fripţi din scaun şi-ncep să transpire sub machiaj. Se foiesc în scaun vreo 2 minute, orbiţi de reflectoare, încercând să gândească repede şi eficient. Sunt ignoraţi în continuare. Pe ultimele 5 minute, se agaţă de orice pot: întrerup gazda, de obicei printr-un strigăt: Daţi-mi voie, nu sunt de acord! sau se iau necuviincios de alt invitat, fac atacuri la persoană, orice cred ei că ar întoarce camerele şi le-ar permite să-şi expună o strălucire ‘ntelectuală sau o poantă, un scandal, ceva. Victime. Iar ei vor să mă transforme în asta?

-Domnule Pop? A fost neaşteptat, nu-i aşa?

Îmi vine s-o înjur pe vaca asta. S-o înjur în public, în direct, şi după aceea s-o dau în judecată pentru calomnie. Eu. O victimă.

-Deloc, domnişoară.

Stupoare.

-Absolut de-loc.

Uşoară ilaritate a cameramanilor.

-Ba chiar pot spune că eram sigur că se va întâmpla.

Prin geamul ce separă regia de emisie de platou, văd producătorul cu mâna la gură, într-un gest de maică surprinsă la toaleta mânăstirii. În dreapta mea se foieşte neliniştit un invitat. Îl privesc adânc în ochi. E speriat. În creierul lui mic, obişnuit cu invitaţii la TV, apare o bănuială, ce creşte mare. Îl fixez în continuare, într-un moment de suspans. Pupila i se dilată şi clipeşte brusc. Deschide gura, ca şi cum ar vrea să strige, dar îşi controlează în ultimul moment tonul:

-Daţi-mi voie! Cum aşa?

Te-ai prins, amice. Ţi-am pasat rolul. Ai picat de fraier. TU, prietene, vei fi astăzi o victimă.

Îl ignor suveran, întorcându-mă spre prezentatoare, care zâmbeşte larg. Rânjeşte ca şi pisica din Alice în Ţara Minunilor. Cunosc acest zâmbet. Se numeşte ”Zâmbetul Am Un Dezaxat În Studio Care Va Pune O Rachetă În

Graficul De Audienţă Şi Care Mă Va Trimite-N Bali De Crăciunul Ăsta”. E un termen tehnic, specific presei. Încă mă gândesc dacă să i-l ofer.

-Ne puteţi explica? întreabă domnişoara, lingându-şi aproape imperceptibil buza de jos, ca după un atac la borcanul cu miere din debara.

-Desigur.

Trag de timp, mai am 18 de secunde până la momentul oportun. Tac 5 dintre ele, îmi schimb poziţia în scaun. Mai am 10.

-Vedeţi dumneavoastră...

7. 6. 5... Îmi dreg vocea.

Ce caut aici? Ce fac eu într-un studio local de televiziune naţională? De ce mă întreabă domnişoara asta întrebări?

După revenirea noastră din călătorie, în România un cetăţean a muşcat un câine. Exact aşa se şi prununţă, cum se scrie. UN OM A MUŞCAT UN CÂINE.

Omul nu era turbat, dar asta nu i-a împiedicat pe veterinari să tragă un antirabic în bietul căţelandru, de parcă nu suferise deja destul.

Se pune întrebarea: de ce a muşcat un om un câine?

Omul a spus că este forma lui de a lupta împotriva eutanasierii câinilor comunitari.

Presa i-a făcut jocul, mediatizând cazul până la saturaţie.

Eu am un prieten care lucrează în televiziune.

Lui i-am spus întâmplarea mea cu răţuştele, de pe Transiberian.

La televiziune aveau nevoie încă de un invitat în platou, la o discuţie despre animale. Restul e istorie.

...Trei. Doi. Unu. Acum.

-Eu tocmai mă pierdusem de prietenii mei, care mă aşteptau în Sankt Petersburg. Mă plimbam prin compartimentul gol, gândindu-mă serios cum să iau legătura cu ei. La un moment dat m-am dus la toaletă. Acolo, să înţepenesc: 4 boboci de raţă pluteau în chiuvetă, legănaţi de tren. Măcăiau fericiţi, de parcă erau în mediul lor natural. Din când în când se bălăceau, cum fac raţele când caută hrană pe sub apă. Erau gălbiori, cu pete maro, foarte drăgălaşi. M-am uitat în dreapta şi în

stânga toaletei, nu era nimeni. Cineva îi abandonase, precis. Erau nişte răţuşte comunitare, dacă-mi permiteţi.

Pauză de respiraţie. Toţi ceilalţi îşi ţin răsuflarea, de parcă sunt Jack Spintecătorul dând o declaraţie completă. Este exact decorul potrivit pentru o întrebare retorică. Plescăi uşor, nemaipomenit de satisfăcut de evoluţia situaţiei.

-Ce-aţi fi făcut în locul meu...? Exact, stimată doamnă. I-am adoptat. I-am şi botezat pe loc. Cel din faţă era Marius. Cel din stânga Cosmin. În dreapta Radu. Cel întreprinzător, ce făcea ture, George. Mi-era dor de prietenii mei şi mă simţeam părăsit. Cred că e de înţeles.

-Desigur, dar...

-Daţi-mi voie, sare colegul de platou, daţi-mi voie!

-Imediat.

Îl înfund cu un gest la loc, pe scaunul lui incomod.

-Şi m-am dus să le aduc de mâncare. Cine ştie de când erau răţuştele-n chiuvetă, căutând zadarnic ceva de-ale gurii prin piscina aceea minusculă de ceramică. Cred că erau late de foame, doamnă. Cam cum sunt şi maidanezii noştrii, dacă-mi permiteţi. Am luat un sandviş din bagaj, era un sandviş cu catraveciori muraţi,

minunaţi, şi m-am întors la toaletă. De felul meu sunt un precaut, domnişoară. M-am gândit pe drum ce voi face dacă pe când mă întorc răţuştele nu mai sunt acolo. Poate mi se păruse. La urma urmei, dumneavoastră v-aţi fi aşteptat vreodată să găsiţi într-un tren, şi încă unul internaţional - nu-i aşa - răţuşte într-o chiuvetă?

-Da, sigur că nu, zice domnişoara.

-Ar fi fost neaşteptat, nu-i aşa, domnule? mă întorc eu spre colegul din dreapta.

-Complet neaşteptat, zice victima, cu-n zâmbet strâmb.

-Eh vedeţi! Dar eu m-am aşteptat la asta. M-am aşteptat şi să-i găsesc acolo în prima fază, şi să nu-i mai găsesc acolo pe când veneam cu sandvişul, din care gustasem un pic.

-Extraordinar! izbucneşte admirativ gazda.

-Cu totul palpitant! se pronunţă şi colegul.

Mă încrunt resemnat şi modest, ca un om care a suferit mult, şi ştie mai bine.

-Ca să nu vă plictisesc cu detalii, nu mai erau acolo. Dispăruseră de parcă i-ar fi înghiţit pământul. În chiuveta udă se mai putea vedea o urmă de puf gălbui,

singura rămăşiţă a noilor mei prieteni. Abia îi cunoscusem, ştiu, dar sentimentele cresc repede şi ne prind pe neaşteptate. Aveam deja o afinitate faţă de bobocii aceia, deci şi o responsabilitate. Trebuia să-i găsesc.

-Doamnelor şi domnilor, vom reveni în studio după o scurtă pauză de publicitate.

În boxele monitor din platou sună genericul, m-au tăiat. După pauză va trebui să-mi refac suspansul şi e mult de lucru. Fac o rememorare a evenimentelor, ca să am armele gata pregătite.

Am trântit uşa toaletei şi-am plecat prin tren să caut raţele. Pe coridoare se simţea un curent rece, din cauza uşilor neînchise perfect, şi m-am gândit din nou la puful bieţilor boboci. Trebuiau ocrotiţi la vârsta asta, vor afla că nu există Moş Crăciun abia mai târziu. Trenul părea pustiu, sau cel puţin vagoanele de dormit aveau coridoarele goale. Tot trecând din vagon în vagon, am ajuns aporape de locomotiv, unde, în ultimul compartiment al primului vagon moţăia un rus dolofan, îmbrăcat ca un general de armată. Chipiul i-era împodobit cu panglică roşie, iar în piept purta un şnur albastru. Uniforma cu dungi albe pe vipuşca

pantalonului si pe braţe părea ca scoasă din cutie. Am bătut în uşă, trezind personajul. Mi-a deschis. Surescitat, am trecut direct la subiect, în limba română: Sunteţi poliţist? Vreau să raportez un furt.

-Eu sunt conductorul, mi-a răspuns omul într-o limbă românească dulce, cum vorbesc moldovenii de peste Prut.

-Bună ziua domnule conductor, atunci, îmi pare bine de cunoştinţă, eu sunt Marius şi vreau să raportez un furt. Cineva mi-a furat prietenii.

-Valeri Prekin, cu respect. Bineînţeles că a furat. Asta facem noi, e datoria nostru.

***

Sfârşitul primei părţi

Partea a doua

Capitolul 10. O tragică întâmplare de agrement. Relaţii.

Omul aleargă spre casă. E-n capul gol, cu şuviţe de păr pline de sudoare lipite de frunte. E frig.

Traversează curtea împrejmuită de un gard gros de beton, trecând de-a dreptul peste rondurile de flori ce dorm sub un strat generos de zăpadă. Caserole de plastic îngropate troznesc sub cizmele cu carâmbul strâns în cureluşe de piele. Doi dintre trandafirii doamnei Mirtici sunt iremediabil compromişi.

Urcă gâfâind treptele şi se opreşte să tropăie de câteva ori pe grătarul din faţa uşii. Oricât de mare ar fi urgenţa, nu poate da buzna în hol cu încălţările pline de zăpadă.

Casa-i neobişnuit de mare. În peisajul mărginit de pădure ar fi uşor de confundat cu un deluşor, de n-ar fi ferestrele cu draperii portocalii după care strălucesc luminile salonului. Dinăuntru răzbesc muzici de petrecere şi chiote de oameni aprinşi de alcool.

Omul trage aer în piept şi apasă clanţa. O adiere caldă îi deschide pulpanele canadianei, în timp ce păşeşte înăuntru. Pe covorul din hol stau aliniaţi şoşoni de

cauciuc, din cei care îmbracă încălţările delicate când e de mers prin noroaie. O fată îmbrăcată în cămaşă albă şi şorţuleţ negru stă la picioarele scării de stejar ce duce spre etaj. Îl vede. El îi face semn să se apropie şi-i vobeşte repede, în şoaptă, zugrumat de spaimă.

-Ileană, îi de rău. Spune-i doamnei că s-a întâmplat o nenorocire. Domnişorul musafir a tras cu arcul într-un angajat de la firma de aventuri. Ăla-i cu săgeata-n spate, sângerează ca un porc. Eu mă duc să chem salvarea.

Fata se face toată palidă şi se sprijină de braţul lui un moment, apoi o zbughește în salon strecurându-se printre invitaţii ce bat din palme ritmul unei muzici.

În curte ajunge un convoi grăbit de bărbaţi cu căciuli de blană. Doi dintre ei sprijină victima, ce păşeşte împleticit. Omul e palid şi transpiră rece. Sub omoplatul drept are înfiptă o săgeată de un metru, din fibră de sticlă colorată strident. La capătul liber flutură două pene roşii din plastic şi la fiecare pas vergeaua tremură ca o undiţă. Se opresc la foişorul din lemn de lângă poartă. Grătarul din mijloc, acum stins, e înconjurat de bănci din scândură de brad. Săgetatul se întinde pe-o parte pe una din ele, cu ceilalţi roată pe lângă el. Un copilaş cu ochii mari, tot trăgându-şi nasul înroşit de

ger, caută să prindă un loc în faţă la tragedia asta, care-i evenimentul plenar al vacanţei de vară deocamdată.

Din casă se revarsă o serie de doamne impacientate, ce dovedesc puţină curtoazie pentru trandafirii din ronduri. Patru alte caserole îşi pocnesc sufletul sub picioarele alaiului. Toate ţipă întrebări şi n-aşteaptă răspunsuri, într-o larmă generală.

-Vai de mine, ce s-a întâmplat, dar cum şi de ce azi şi de ce nouă, lasă, că nu-i nimc, nu-i grav sper, o doamne ai văzut ce palid e... ei, exagerezi, doar arcurile astea nu-s decât de jucărie, eu le-am spus că asta nu-i treabă, ai văzut ce se poate întâmpla într-un moment de neatenţie, dar cum s-a întâmplat de fapt, a tras în el, aşa-i, s-a anunţat ambulanţa, să trimitem imediat după doctor...

Bărbaţi-s încruntaţi şi stau în linişte pe lângă rănit, frământându-şi nervos mâinile. Unul dintre ei, înăltuţ şi slab, purtând nişte pantaloni negri de stofă raiată uzi în genunchi, stă aplecat peste banca de brad, vorbind cu omul. Vrea apă, zice întorcându-se spre ceilalţi. Doi se întorc ca arşi spre casă şi o zbughesc la fugă. Doamnele comentează:

-Vrea apă, aşa a zis, cred că a pierdut mult sânge, atunci îţi e sete, aşa am păţit şi eu când am donat sânge, şi mi s-

a făcut rău – frecați-l cu un pic de zăpadă pe frunte dacă leșină, stai dragă că nu-i mort, poate că nu-i mort da n-are ce să-i strice, s-a trimis după doctor?

În curte mai intră niște oameni, cărând cu ei arcuri de tir sportiv, ținte colorate din hârtie și o tolbă cu săgeți. Se alătură mulțimii care numără deja peste douăzeci de persoane.

Ileana apare din casă aducând paltoane. Doamnele ce tremură deja o primesc cu bucurie. Pe drumul ce duce în vale, se vede o sirenă luminoasă ce urcă încet spre casă. E prea departe să se audă motorul încă, dar e salutată cu strigăte ce-o imploră să se grăbească. Cineva cu prezență de spirit aprinde neonul din foișor. Un domn nu mai rezistă presiunii și se depărtează de grup aprinzându-și o țigară.

Cauciucurile ambulanței scrâșnesc în sfârșit pe podeț. Calm ca un mecanic ce tocmai ajunge la locul de muncă, un medic tinerel coboară din dreapta șoferului.

-Care-i urgența dumneavoastră, întreabă el deschizând ușa culisantă din lateralul ambulanței.

-Repede domnule doctor, repede, aici!

-Deci care-i urgența. Să știu ce să iau, zice el, ridicând o sprânceană și arătând spre interiorul mașinii.

-O plagă împușcată prin săgetare, deci cum să vă spun, musafirul nostru a tras cu arcul, dar n-a vrut, și l-a nimerit din greșeală pe cineva, e aici în foișor, repede, vă rog, răspunde mulțimea într-un glas format din mai multe voci.

-Aha.

Domnul doctor alege o cutie de plastic ce arată ca o trusă de pescuit mai dolofană și pășește alert spre foișor.

-Vă rog să vă dați la o parte, anunță el cu glas autoritar.

Lumea face un pas înapoi, lăsând băiatul cu nasul roșu singur lângă bancă.

-Și tu.

Șovăind, copilul se retrage c-o mutră dezamăgită. Își trage nasul și pleacă să studieze ambulanța, păzită doar de șoferul ce-a coborât în zăpadă și fumează.

Seara își intră repede în drepturi. Pe strada mărginită de case cu un singur etaj se aprinde iluminatul public și peste sat coboară o ceață gălbuie. Becul de la capătul

străzii, aflat la câteva sute de metri, arată deja ca un glob imens de lumină difuză.

În spatele ambulanţei frânează o maşină cu marcaje albastre, din care coboară tot fără grabă două uniforme pline de poliţişti.

-Bună seara, sunt locotenent Bikal. Ce s-a întâmplat aici?

-Habar n-am, eu sunt şoferul de pe salvare. Vedeţi în curte.

În foişor se aude un freamăt de uşurare. Pesemne doctorul cel tinerel e priceput, şi rana nu-i atât de gravă:

-Vedeţi, a intrat doar vreun centimetru, explică el ţinând vergeaua între degetele mâinii drepte, ca şi cum ar fi la un seminar. Vă ducem la spital, totuşi, dar până mâine, dacă nu sunt complicaţii, mergeţi acasă, se adresează el bolnavului, ce-l priveşte cu ochii umeziţi. Puteţi umbla? Haideţi să vă sprijin.

Doi bărbaţi sar în ajutor şi-l petrec pe rănit până la ambulanţă. Doctorul îşi strânge trusa şi scoate formularele de parcurs, solicitând o semnătură şi datele unui martor. Ambulanţa porneşte, întoarce şi se retrage. Lumea intră în salonul care e puternic luminat şi cu

masa pusă de petrecere, în afară de poliţişti şi de domnul Mirtici , care se retrag în biblioteca ce serveşte şi ca biroul domnului avocat. Urmează explicaţii.

-E ginerele meu, şi-i cetăţean român. Au făcut căsătoria în România săptămâna trecută şi acuma i-am adus la noi, să facem petrecerea şi aici. Sâmbătă la Ambasador se ţine. Până la nuntă am plănuit distracţii. Am angajat o firmă din asta de evenimente în aer liber şi azi am mers să tragem cu arcul. Dobitocul ăla a fost de vină, că s-a băgat exact când ginerele meu trăgea.

-Cine-i dobitocul, întreabă poliţistul, scoţând un carneţel şi-un pix.

-Eu ştiu? Un angajat de la ei, declară Mirtici, deplasându-se spre o servantă cu băuturi. Beţi o tărie?

Adjunctul lui Bikal, un omuleţ blond cu mustaţă, aprobă. Locotenentul refuză cu un gest enervat:

-Nu se poate.

Adjunctul înghite-n sec.

-Treaba voastră, zice Mirtici.

Poartă încă o căciulă din blană albă de iepure, cu urechile desfăcute. De pe cizme i se scurge o fleaşcă

maronie, ce lasă urme pe parchetul lustruit. Camera e mică şi rafturile ticsite de cărţi de specialitatea dreptului ocupă trei pereţi. Mirtici transpiră, de data asta de cald. Smulge cuşma şi-o aruncă pe-un cuier de lângă uşă ca un profesionist. Căciula ratează agăţătoarea de sus, căzând pe nişte umbrele cu mânere de lemn.

-Asta-i toată povestea. O întâmplare, şi pe deasupra fără consecinţe. Doctorul a zis că-i bine.

-Vom vedea, zice locotenentul, scriind în carneţel.

Mirtici oftează şi ia o înghiţitură de alcool. De când se ştie, poliţia-i la fel. Îţi caută nod în papură pentru toate nimicurile, în timp ce pe sub nas le trec camioane de arme şi droguri. În 25 de ani de când profesează, a văzut multe. Ştie că n-o să-i meargă aşa simplu cu întâmplarea asta, mai ales că ginerică-i cetăţean străin. Ca la comandă, gândurile-i-s confirmate:

-Fiica dumneavoastră are cetăţenie română?

-Nu încă. Abia s-au căsătorit.

-Locuieşte în România?

-Da.

-Unde dracu-i România? întreabă adjunctul.

-Taci mă. De când locuieşte acolo?

-De un an şi ceva. A plecat la studii în Finlanda şi s-a cunoscut cu băiatul acolo.

-Fain, fain. Deci în Finlanda... mormăie Bikal, scriind pe carneţel.

Avocatul se aşează în spatele biroului, lăsând paharul pe colţul mesei.

-Da. În Finlanda.

-Trebuie să vorbim cu băiatul.

-Nu ştie rusește.

-Trebuie să dea o declaraţie.

-O dau eu.

-Nu. El.

Avocatul mai oftează odată. Se ridică încet şi merge spre uşă, pe care-o deschide şi strigă:

-Ileană! Trimite-o pe nevastă-mea încoace.

-Şi pe ginere, zice locotenentul.

-Şi pe Mihai, adaugă fără chef domnul Mirtici.

Primul sosește Mihai care-i încă palid de spaimă.

-*No worry, no worry,* (fără griji, fără griji – eng.) îi spune domnul avocat, făcându-i semn să intre.

Tânărul păşeşte înăuntru şi rămâne stânjenit în picioare, în spatele domnilor poliţişti care au ocupat singurele două scaune din încăpere aflate pe partea corectă a biroului. Bikal notează în continuare în carneţel. Adjunctul stă întors pe jumătate în scaun şi-l analizează pe Mihai.

Mirtici închide uşa, se duce şi se trânteşte în fotoliul din spatele biroului.

-Mna, vorbiţi cu el.

-Nu vorbiţi chiar deloc ruseşte? întreabă adjunctul pe Mihai.

-Vă rog să mă scuzaţi, dar nu vorbesc deloc ruseşte, zice tânărul în ruseşte, zâmbind strâmb şi uitându-se disperat spre Mirtici.

-No worry, repetă avocatul, liniştindu-l.

Uşa se deschide şi intră doamna, cu o privire încruntată.

-Ce s-a mai întâmplat?

-Domnii de la poliţie insistă să ia o declaraţie de la Mihai.

-Dar Mihai nu vorbeşte ruseşte, zice doamna, uitându-se la Mihai.

-Vă rog să mă scuzaţi, dar nu vorbesc deloc ruseşte, repetă tânărul, recunoscând ceva cuvinte.

-Am înţeles, zice Bikal. Dar o declaraţie tot trebuie să daţi.

-Cum să dea declaraţie dacă nu cunoaşte limba? se enervează doamna. Ei fir-ar să fie de treabă, miroase cumva a abuz aici?

-Calmaţi-vă doamnă. Procedura e procedură.

-Procedură pe naiba. Nu-mi spune mie care e procedura. În casa asta nu-i cu proceduri. Cum te numeşti? îl interpelează ea rapid pe locotenent care se înroşeşte şi răspunde automat:

-Locotenent Bikal!

-Stai să vezi cum dai tu de dracu' acuma, locotenent Bikal. Sună-l pe tata, zice ea spre avocat care urmăreşte scena cu zâmbet malefic.

-Nu cred că-i nevoie, răspunde Mirtici. Domnii precis înţeleg situaţia noastră şi voi da eu declaraţia dacă tot e nevoie.

-Nimic. Sună-l şi spune-i că doi domni importanţi din Poliţie vor să urmeze procedura, pufneşte ea.

-Doamnă, staţi o secundă.

-Nu stau nicio secundă. Sună-l, zice doamna bătând din picior.

Mirtici pleoscăie uşor din buze, ca pentru a-i compătimi pe poliţişti. Pune mâna pe un telefon fără fir ce stă plantat pe birou. Formează. Poliţiştii se uită încruntaţi de la Mihai la doamnă şi de la doamnă la avocat.

-Mirtici sunt. Da, aştept, zice avocatul, după ce la celălalt capăt răspunde cineva.

-Tată socru, bună seara. Da, ştiu că a vorbit mai devreme cu tine. Da, e în legătură cu accidentul. Stai că ţi-o dau la telefon.

Doamna ia telefonul:

-Tată, ia explică-i locotenentului.... şi se întoarce spre poliţist care se ridică pe jumătate din scaun repetând ”Locotenent Bikal” ...ăstuia ce procedură are el de urmat. Vrea ca Mihai să dea declaraţie. Da, dar nu înţelege că băiatul nu ştie.

-Vă rog să mă scuzaţi dar nu vorbesc deloc rusește, zice stins Mihai.

-Telefonul trece la Bikal, care-și repetă numele și apoi ascultă atent.

-Am înţeles să trăiţi, zice, un moment mai târziu.

Mirtici se întinde și preia telefonul de la locotenent, care sare în picioare.

-Doamnă, domnule, o seară bună.

-Nu beţi o tărie?

-Nu, mulţumim. Ne retragem. O seară plăcută vă doresc.

-La revedere, zice doamna, luându-l de braţ pe Mihai, care stă buimac în lateral. *Don't worry dear, just some stupid policemen playing the power game. My father talked to them and everything's allright. Let's have a drink.* (Nu te îngrijora dragă, sunt doar nişte poliţişti stupizi care joacă jocul puterii. A vorbit tata cu ei și totul e în regulă. Hai să bem ceva. – eng.).

Poliţiştii ies în curte.

Doamna îi supraveghează din hol:

-Aveți grijă la rondurile de flori, că-mi distrugeți trandafirii.

După atâtea evenimente, Mihai e obosit. Merge să-şi sărute soţia şi se aşează lângă ea pe braţul canapelei din salon. Toţi dezbat întâmplarea cu arcul, într-o limbă pe care n-o înţelege. Din curtoazie, din când în când cineva răspunde în engleză, dar grupul refuză să treacă la această limbă. În sfârşit, îi sună telefonul mobil. Număr de Rusia.

-Alo!

-Mihai, daţi-ar Dumnezău noroc. Salut! Cosmin sunt. Cosmin Molnar.

-Ah, salut Cosmin.

-Mă, am auzit că te-ai însurat. Casă de piatră!

-Mulţumesc.

-...cu ceva fată de mare mahăr în Rusia.

-Poţi să ştii. Tocmai m-a scos din una groasă! se făleşte proaspătul ginerică.

-Da' ce-ai făcut?

-Am tras într-unul cu arcul.

-Ce?!

-Am tras c-o săgeată-n unu'.

-Tu eşti beat?

-Nu mă. Pe bune.

-L-ai omorât?

-Aproape.

-Ta-re. Auzi, de ce te sun.

-Aşa.

-Io's cu nişte prieteni în Sankt Petersburg, la un telefon public.

-Nu pot veni. Îs la socri, la ţară, vreo 800 de kilometri mai spre nord-est.

-Stai mă, că nu te scoatem la băut. Avem o problemă. Am pierdut un prieten cu care trebuia să mergem pe TransSiberian.

-Cum adică l-aţi pierdut?

-Poveste lungă. Da' trebuie neapărat să dăm de el.

-E în pericol?

-Posibil.

-Cum îl cheamă?

-Marius Pop.

-Când l-aţi pierdut?

-Ieri.

-Unde?

-Trebuia să ajungă la Sankt Petersburg şi să ne sunăm. Noi ne-am pierdut mobilul în prima fază, după aia am făcut rost de număr şi-am tot sunat dar telefonu-i închis.

-Să văd ce pot face.

-Mulţumesc. Te sun în jumate de oră.

Cosmin închide telefonul şi se întoarce spre Radu: Îl caută KGB-ul imediat. În 10 minute îl avem servit pe tavă, cu cartofi prăjiţi.

Cei doi se întorc la o masă plină de pui fripţi în stil KFC. George înfulecă nişte aripioare picante.

-No, l-aţi găsit?

-Fii pe pace. Nu durează.

-Cu cine-aţi vorbit?

-Păi întâi acasă, să vedem dacă-a plecat. A plecat. Apoi, să găsim un număr de-a unui prieten din Rusia.

-Aveţi prieteni în Rusia. Voi! Mereţi măi.

-Vezi tu cât ai clipi.

-George ronţăie netulburat.

-Şi?

-Îl găsim, asta-i sigur.

-Bine. Voi mai vreţi ceva? Mă duc să-mi iau un desert.

Peste 20 de minute, telefonul lui Mihai suna din nou.

-Salut Cosmin, fii atent. Marius V. Pop, intrat în ţară la 20 iunie ora 15.30 prin aeroport Sankt Petersburg, îmbarcat seara pe TransSiberian, a raportat azi dimineaţă un furt din tren a unor prieteni... Radu, Cosmin şi George. Voi sunteţi ăia?

-Daaa!

-Aicea cred că n-a tradus bine soacră-mea - cică sunteţi nişte răţoi...

-Mă rog, nici el nu-i mai breaz. Şi-acuma unde-i?

-În Perm.

***

Capitolul 11. Perm. Realismul socialist în imagini. [redacted]

Perm trebuie să fie oraşul cu cele mai multe posturi de poliție pe cap de locuitor din întreaga emisferă nordică. Știu precis asta pentru că am vizitat o treime din ele şi-am auzit poveşti despre celelalte.

Am zis ”pe cap de locuitor” şi-ar fi bine să-mi justific afirmaţia, înainte de a se apuca o angajată de editură turistică să actualizeze ghidurile de călătorie de pe Transiberian. În mod oficial, la Perm au domiciliul stabil sau flotant o grămadă de cetățeni. În mod real, situaţia este cam ca şi în paradisurile fiscale, unde sunt înregistrate milioane de firme şi holding-uri, dar găseşti abia o mână de funcţionari, un ministru, ceva şefi de stat şi patru chelneri angajaţi sezonier, dacă e să faci un recensământ.

Controlaţi la bani mărunţi, oficialii oraşului Perm abia s-ar putea scotoci de vreo 10.000 de oameni, asta punând la socoteală şi călătorii în tranzit. Sunt aşa puţini locuitori în Perm încât nu există mai deloc cerşetori. Automatele pentru cafea funcţionează absolut nesupravegheate şi dacă s-ar face lucrări de reparaţii la

vreo șosea, pariez că ar participa doar doi oameni, amândoi muncind, fără ca nimeni să-i îndrume sau să bea bere pe margine. În așa situație disperată se află Perm. Dintr-o tradiție ce dictează neasumarea și ascunderea pe cât posibil a realității crude, lucrurile-s mușamalizate.

Încercările acestea de dosire a adevărului crunt iau uneori dimensiuni amuzante. Spre exemplu, am tot tras ochiade unei femei frumoase cu un bagaj de călătorie marca Samsonite, ce stătea pe peronul 3 al gării, dar fără succes. Fermecat de figura-i ce trăda înclinații spre tehnologie și arta conversației filozofice de compartiment, am insistat, doar spre a descoperi cu stupefacție că este confecționată din carton. Am și defectat montajul, încercând în zadar să-mi fac o fotografie cu el. L-am dosit după un chioșc abandonat de ziare, găsind cu această ocazie alte patru femei stricate, probabil din colecția de toamnă.

De aceea, când am intrat în singurul taxi ce se odihnea la ieșirea din clădirea gării, am verificat autenticitatea șoferului printr-un bobârnac. Acesta era foarte real, ușor morocănos și deloc poliglot. L-am rugat pe îndelete să mă ducă la Poliție, ceea ce mi-a dezmorțit brațele și fața.

Se poate face o observaţie aici: dacă atunci când râdem folosim o grămadă de muşchi, când comunicăm cu taximetrişti ce nu ne înţeleg limba, îi folosim categoric pe toţi. E chiar mai bun ca înotul acest exerciţiu.

În această intreprindere nu mi-a folosit aproape deloc bileţelul cu care m-a dotat simpaticul conductor Valeri Priekin atunci când m-a asigurat că singura formă de poliţie la care se poate apela pentru furturi din tren este cea din oraşe. Îl rugasem totuşi, pe el care cunoştea şi fragmente din limba română, să-mi scrie jalba cu care să reclam dispariţia bobocilor *mei* din chiuvetă. Se conformase, după ce lămurisem cu greu care era de fapt problema.

Cu Priekin am rămas prieten bun. Chiar zilele trecute am primit un email de la el, care are ataşată o frumoasă fotografie cu fiică-sa, făcută la el acasă, pe terasă. Fotografia, nu fetiţa. Ba, poate şi fetiţa, cine ştie. Emailul zice:

Drag prieten,

Uite pfoto cu Maria frumoasă. Datoria nostru oricând ce mai faci. Speer. Că sănătos

Tot bine, Priekin.

Fermecătoare şi delicată forţare a gramaticii, nu-i aşa? Se trage, aflasem eu, din locuirea Republicii Moldova pentru 6 luni, cât să-şi termine Priekin la Chişinău ceva stagiu de pregătire în ştiinţa compostării de bilete. Acolo deprinsese cuvinte şi sintagme simple, majoritatea înjurături, pe care mi le declamase serios ca un şcolar la Serbarea Abecedarului, făcându-mă să mustăcesc, în ciuda surescitării mele privind furtul. Dacă la sintaxă era praf şi pulbere apoi despre folosirea verbelor la timpul potrivit ştia cu mult mai puţin decât mine, iar eu sunt un evident începător.

Valeri rămăsese de asemenea cu impresia trăznită că ”furt” era sinonim cu ceea ce noi am numi ”cazare, acomodare” şi anglo-saxonii ”check-in”. De aci pornise o confuzie de vreo 5 minute, în care îmi declama serios că prietenii mei fuseseră ”furaţi” chiar de el, care se ocupase personal ca orice pasager să fie pus la locul lui ”în vederea experimentării optime a serviciilor de transport”. La afirmaţia asta, eu am belit ochii din multiple motive:

A. Dacă era adevărat, şi el îmi furase prietenii boboci pentru că ”asta era datoria lui”, tocmai intrasem într-o

ţară cu susul în jos şi urma să joc de voie de nevoie după regulile aplicate aici încă ceva săptămâni;

B. Prinsesem hoţul, dar ce mama naibii să-i fac? Puteam eu să arestez singurul braţ al legii prezent în vehicol şi să justiţiez cauza? Nu;

C. Se punea problema recuperării bobocilor. Priekin insista că sunt la locurile lor, cele înscrise pe bilet. Ce bilet, ce locuri?

S-a dovedit că înţelesesem greşit. Conductorul confundase cuvântul. Am rămas siderat:

D. Care era şansa ca un clişeu modest al literaturii – comicul rezultat din înţelegerea greşită a unui cuvânt de către partenerii unei conversaţii (de care făcusem, nu-i aşa?, cronica batjocurii de atâtea ori cu colegii) să mi se întâmple în realitate tocmai mie, tocmai acum? În text mai treacă-meargă, toţi avem accidente literare, dar în viaţa reală?

Taximetrul m-a dus la Poliţie pentru mărunţiş, că nu era departe. Acolo, doi oameni drăguţi mi-au luat biletul scris de Priekin, au râs ca de un banc bun şi m-au pus să aştept pe o canapea cam desfundată, pe hol. Nici ţipenie de om în afară de noi în toată secţia de poliţie, ceea ce

mi-a întărit convingerea că locuitorii de pe hârtie sunt nişte fictivi neobrăzaţi, căci nu-i oraş fără criminalitate. Hai, că era luni, ceea ce acordă circumstanţe atenuante hoţilor de buzunare şi infractorilor mărunţi. Dar un violator proaspăt săltat după seara de duminică, o crimă pasională săvârşită după filmul artistic de la ora 8, măcar o prostituată ageamie... nimic? Era o făcătură. Piesa de teatru a continuat în faţa mea, prin uşa întredeschisă am observat cum poliţiştii îşi jucau cu zel rolul, confecţionând ad-hoc conversaţii telefonice cu colegi sau şefi imaginari, cărora le raportau cazul. Norocul nostru este că aceasta nu e o istorisire de groază şi vom lăsa această spumoasă intrigă profesioniştilor în tremurici.

Am stat pe canapea suficient cât să inspectez tavanul în detaliu. Patru fresce pictate în stilul realist-socialist împodobeau cu culori o suprafaţă de altfel anostă şi puţin afumată. Prima pictură, care mi-a reţinut privirea cel mai mult, arăta un tractor roşu, în a cărui schiţare autorul se depăşise pe el însuşi – arăta ca un tractor voios.

Cum arată un utilaj agricol voios? Ei bine da, asta era şi întrebarea mea înainte să-l văd pe ăsta. Aşezat

convenabil în profil şi-nconjurat de o serie de ţărani, tractorul cu pricina nu era condus de nimeni. Era parcat într-o rână, lângă o grămadă inofensivă de cartofi, ceea ce nu-l împiedica să scoată un fuior alburiu pe ţeava de eşapament. Pare-se că motorul cam consuma ulei. Două faruri uriaşe, ca nişte ochişori agreabili, priveau ţintă la ogorul ce se desfăşura-n zare, până-n nişte fabrici ocupate şi ele cu scosul de fum. O lumină blândă era aşezată în spatele privitorului, deranjant de convenabil – cam ca şi întrebările servite în timpul unui interviu la CNN. Din apărătorile dolofane, de un roşu aprins şi atât de lucioase că-ţi lăsau gura apă, răsăreau bulgări de pământ a căror culoare arăta cât de bogat în nutrienţi naturali e solul agricol al Rusiei, dacă mă urmăriţi. Toată scena-i desenată ca şi imaginile din populara revistă Turnul de Veghere. Fascinantă imagine pentru noi, cei crescuţi cu opere de propagandă la principalele mese. În scenă mai intră un iepuraş cenuşiu, lângă un tufiş din stânga tractorului, şi chiar în spate se deslușesc oameni aplecaţi pe ogor. În marginea picturii troneaz-un curcubeu cam strâmb, ce dovedeşte că pe final şi desenatorii o cam luaseră pe ulei.

Poate aş fi găsit elemente inetersante şi-n celelalte imagini, dacă n-aş fi fost atunci întrerupt din delectare

de către unul dintre poliţişti, care mi-a cerut în limbajul internaţional: Pasport!

L-am predat, gata deschis la pagina cu viza diplomatică de la Ajica. I-am mulţumit încă odată lui Petcu şi soartei când poliţistul mi l-a înapoiat ca şi cum s-ar fi fript cu o tigaie proaspăt scoasă din cuptor. Viza asta îmi aducea numai bucurii. Deocamdată.

Surpriza emisiunii a fost atunci când poliţistul a ridicat din nou receptorul, formând un număr la care cineva chiar a răspuns. A vorbit o vreme concentrat, după care mi-a întins aparatul, din care se revărsa deja o melodică limbă engleză ce mi-a desfătat urechile.

Doamna cu care-am vorbit era din Sankt-Petersburg şi cunoştea limba lui Shakespeare chiar mai bine decât mine. A vrut să se asigure că vorbeam într-adevăr despre animale de curte când reclamam un furt şi apoi m-a făcut şah-mat cu cel mai vechi truc din lume: m-a pus să justific proveniența bunului pe care-l declaram dispărut. N-am reuşit. Certat corespunzător că pun organul de aplicare al legii pe drumuri pentru probleme false, m-am întors la gară pe jos. Ar fi trebuit să plouă ca imaginea de melodramă să fie completă: mergeam cu umerii lăsaţi, ca un om învins de-un obstacol uriaş, gândindu-mă

obsesiv că spaţiul rusesc mă privase deja de două grupe de prieteni; unii vechi de-o viaţă, alţii noi şi mult mai interesanţi.

La gară – pustiu. M-am dus la un ghişeu să văd când şi cum îmi reiau călătoria. Era nelocuit.

Al doilea, la fel. Ultimul avea lumina aprinsă şi era posedat de-un motan ce se încolăcise pe scaunul cu pernuţă ce păstra încă un imprimeu de şolduri generoase. Un radiator electric clipea din beculeţe roşii, pocnind molcolm de cum se încălzea, ceea ce-i deranja somnul pisicii care ciulea periodic urechile, la pândă. Plictisit, m-am dus să ocup o bancă din sala de aşteptare care era – aţi ghicit – cam goală.

Cred c-am aţipit câteva secunde, după nedormirea specifică acomodării cu cuşeta, în prima noapte. Când m-am trezit, în sala de aşteptare mai luase loc cineva, spate în spate cu mine. Mânca mere. Până să identific sursa zgomotului, m-am speriat groaznic.

Aţi stat vreodată foarte aproape de cineva care mănâncă mere? Dacă da, şi n-aveţi o problemă cu asta, pregătiţi-vă să vă stric eu ploile. (Printre realizările mele din acest domeniu, enumerăm ca aperitiv: conştientizarea acută că în serialul de televiziune Gilmore Girls toată lumea

vorbeşte neverosimil de repede, tot timpul; atenţionarea prietenilor că actorul-lup din seria de cărţi Amurg seamănă cu o specie de lamă şi, în sfârşit, că brandul de apă plată Evian citit invers este Naive. În general lucruri care odată văzute, nu le poţi *ne-vedea*.)

Glandele mele salivare reacţionează cel mai puternic în două feluri de situaţii. Una e banală, dacă banal poate fi numit ceea ce e normal, unde ”normal” înseamnă că toată lumea o face. Deci salivez de poftă. Fie că e vorba de un cârnat sfârâitor sau o carte poliţistă, glandele îşi fac treaba corect, să nu cumva să-nghită domnişoru-n sec.

Când însă cineva mănâncă mere-n apropierea mea, un sentiment de turbare se infiltrează-n toate fibrele nervoase a sistemului simpatic si parasimpatic, stimulând în mod anormal secreţia de salivă. Nu-i corect a spune că-mi plouă în gură, pentru că asta desemnează de obicei o manifestare sănătoasă şi plăcută. Mie îmi efectiv sare în aer un baraj ce zăgăzuieşte revărsarea unui fluviu. Mă doare rădăcina limbii din pricina efortului fiziologic şi înghit tot la câteva secunde, ca un peşte pe uscat. În urechi îmi troznește ritmic un ciocan

şi sinusurile se gâdilă singure, ducând la un sentiment insuportabil de mâncărime ce n-o poţi scărpina.

E pe fond psihic, mi s-a spus, deci s-ar putea ca voi să nu fiţi afectaţi. La fel cum un prieten nu poate suporta atingerea unei bluze de mătase, ba chiar se înăbuşe doar la vederea cuiva care atinge o ţesătură din acest material, la fel cum alt amic urăşte fizic zgomotul de cretă pe tablă, un altul senzaţia unghiilor proaspăt tăiate ș.a.m.d., toţi trebuie să avem măcar o ciudăţenie de acest tip. Sunt frici şi obsesii dobândite cine-ştie-cum-şi-unde, care ne fac să avem subiecte de discuţie pe la ieşiri în public sau ocupă fericit spaţiul primei nopţi de conversaţie furibundă cu o iubire abia descoperită.

L-am rugat pe om să înceteze cu mâncatul de mere – era un tânăr turist ce mi-a înţeles repede nevoia şi m-a servit şi pe mine. Parcă dacă aveam şi eu de ronţăit, nu mai era aşa de rău. Mi-a spus că vine de la Poliţie, pentru că îşi pierduse paşaportul. I-am explicat ce coincidenţă: şi eu tocmai veneam de acolo.

Astfel am aflat că mai există cel puţin două secţii de funcţionari cu ochi albaştri şi privire tăioasă în oraş. Le vizitase colegul, pentru a-şi putea continua călătoria. În rest am discutat câteva nimicuri legate de călătorie, şi

mi-a indicat un ghișeu deschis. Am plecat să mă privesc tabela de afișaj și să mă interesez de bilete.

Să citești în Rusia un tablou de Sosiri/Plecări, în condițiile în care nu te-ai mai întâlnit cu exprimarea chirilică, este exact așa:

[redacted] 10.000 [redacted] la [redacted] la [redacted] 20:14, [redacted] în [redacted], [redacted], [redacted] și [redacted] la [redacted] la 13:10, [redacted] 4.

[redacted] la [redacted] 4.

[redacted] 12.100 [redacted] la [redacted] la [redacted] 11:12, [redacted] în [redacted], [redacted], [redacted] și [redacted] la [redacted] la 19:10, [redacted] 2.

[redacted] la [redacted] 2.

, și așa mai departe.

Lămurit beton de exprimarea în caractere în mare parte necunoscute mie, m-am consultat cu o doamnă de la ghișeu (alta, nu cel cu pisica. Pisica era în continuare bine-mersi).

M-a îndrumat spre hotelul de peste drum, următorul tren Transiberian fiind abia în ziua următoare.

***

Capitolul 12. Tandreţe şi vise.

Fata râde uşor:

-Tu ştii că te iubesc. Ştii tu oare?

-Vorbeşti din cărţi.

-Şi tu de pe coperte. Mă duc.

-Du-te.

Ea deschise de tot uşa compartimentului, ieşind pe culoar. O secundă îşi aranjă cochetă pălăriuţa multicoloră. El o privi cum pleacă, cu pasul uşor săltat şi nesigur, de parcă ar fi mers printre flori.

M-am ruşinat că fusesem martor la un moment intim, la fel cum ne ruşinăm când vedem o mamă alăptând. Clipele delicate să rămână ascunse.

Trenul avansează printr-un defileu împădurit, şerpuind în paralel cu râul acoperit încă de ceaţă. E foarte dimineaţă, imediat după ivirea zorilor. Abia câteva raze de soare trec prin vârfurile copacilor, desenând umbre pe versantul opus.

Mă sprijin în rama ferestrei, trăind melancolie. Zgomotele din preajmă îmi sunt familiare – scârţâitul

agasant al uşii de la capătul vagonului la fiecare frână şi zbatere a trenului, conversaţiile înăbuşite ce răzbat din compartimente prin uşile între-deschise. Dincolo de geam, priveliştea e foarte românească. Macaze ruginite, clădiri ce aparţin căilor ferate ce mustesc de paragină, uneori oameni care petrec acceleratul cu priviri lungi. Peste toate, natură revărsată, puternică şi verde. În astfel de situaţii poţi să imaginezi viaţa ta doar ca un film romantic sau o tragedie. Comedia nu cadrează.

Ca la comandă, cobor cu o palmă din real. Se deschide în dreapta mea o fractură a imaginii coridorului, ca şi cum s-ar deshide un fermoar. După el e un întuneric gri ce mă cheamă irezistibil. Privesc pe furiş de-a lungul vagonului, să nu fiu văzut şi catalogat ca nebun sau vrăjitor. Nu-i nimeni. Tiptil, strecor un picior, mai privesc odată în jur şi-apoi dispar cu totul. Fermoarul se închide în urmă şi mă trezesc pe acelaşi coridor, în acelaşi tren, în acelaşi moment.

Doar că ceva e schimbat, totuşi. Cred că sunt invizibil pentru ceilalţi. Dacă nu mă înşel, am scăpat şi de regulile stricte ale realităţii fizice. Sar uşurel, precaut, ca un astronaut pe o planetă necunoscută. Am dreptate. Plutesc dintr-odată deasupra podelei, rămânând

suspendat. Îmi iau avânt şi zbor prin acoperişul de metal, înălţându-mă peste vagon, peste trenul care pleacă mai departe, peste valea ceţoasă. Întru în lumina solară, care trece prin mine fără obiecţii, fără refracţie şi fără reflecţie. Nu mai exist. Şi totuşi mă mai simt.

Mă simt puţin înfricoşat, ca un copil abandonat de părinţi pe care îi consideră răi. Sunt liber, tare liber, dar cam singurel. Dar cât de liber sunt, totuşi? Mă întorc asupra lumii de mai jos şi-o binecuvântez, maimuţărind imagini din icoane cu sfinţi, aşteptând să văd dacă mă trăzneşte din senin pentru gestul acesta blasfemic. Nu mă trăzneşte nimic, nici măcar vre-un sentiment de vinovăţie. În schimb, sunt amuzat. Prind curaj şi strig nebuneşte: Mergeţi la vot, dragi enoriaşi. Aerul refuză să se comporte. Sunetul nu se transmite. Proastă treabă, aveam de gând să fac nişte farse *ieftine* cât timp sunt invizibil.

Mă duc să-mi verific corpul. După toate regulile decorporalizării, ar trebui să-l găsesc rezemat de geam, în vagonul de clasa a doua a trenului pe care tocmai l-am părăsit. Înot ca un delfin prin aerul strălucitor, urmărind linia, până prind trenul din urmă şi trec prin acoperiş pe coridor. Nu-s acolo. Deci sunt dus cu totul. În

compartimentul din care a plecat fata mai devreme, tânărul scrie ceva pe o foaie A4, sprijinită de-o carte. Curios, trec prin uşă şi mă îmbrac cu el, capul meu în capul lui, mâna mea în mâna lui, mintea *mea* în mintea *mea*, mintea lui în continuare în mintea lui. Ca pe-o haină. Scrie în engleză, la fel cum conversa mai devreme. Şi scrie o declaraţie apăsată, ca şi cum ar redacta constituţia statelor unite ale lumii. Bănuiesc că aşa se şi simte, dar nu ştiu precis, căci mintea lui e în continuare în mintea lui.

Ce-mi văd ochii, ce-mi citeşte creierul:

”Nu pot veni cu tine. Chiar acum, când ai plecat doar pentru câteva minute, mi-am dat seama. Nu voi veni cu tine.

Voi rămâne plecat în altă parte, unde tu nu eşti, şi n-am speranţe să apari. Uite de ce: cândva, mergeam cu maşina pe un drum şi m-am oprit într-o parcare slab luminată. Am ieşit să mă dezmorţesc. Din întuneric a venit o ţigancă îmbrăcată subţire, adunată de spate şi tânără, cu faţa chinuită de o întrebare. S-a oprit la trei metri şi-a şoptit, ca şi cum s-ar fi temut să nu mă deranjeze: e mai mult decât 10?

I-am răspuns, după ce m-am uitat la ceas, că e abia 7 şi jumătate. S-a îndreptat de spate şi s-a uitat în lateral, încercând să înţeleagă. Apoi a revenit cu privirea rugătoare la mine, stând acolo nemişcată. Am ignorat-o, aşteptând să-mi ceară bani, hotărât să-i rezist. După câteva secunde am privit-o din nou. Aştepta umilă, cu privirea ţintă la mine. Am privit iarăşi în altă parte. Nu s-a mişcat.

Incomodat, mi-am schimbat piciorul de sprijin şi-am privit-o drept în ochi, înfruntând-o. Şi-a lăsat ochii în pământ şi-a repetat, mai încet: e mai mult decât 10? Am făcut un pas mic spre ea, şi-am spus tare, crezând că nu m-a auzit: E 8. Nu-i mai mult decât 10. S-a dat un pas mai aproape, cu capul plecat, privindu-mă pe sub gene, ca un căţel bătut. A continuat să tacă. Tăceam şi eu. Deja reconsideram partea cu banii. Instinctiv, mi-am dus mâna la buzunar, pipăind bancnotele, întrebându-mă dacă aveam ceva mărunt.

-Mai doriţi ceva? am întrebat după alte secunde de nemişcare.

-E mai mult decât 10?

-E opt, nu înţelegeţi? Ora 8.

S-a dat mai aproape, scoţând de undeva două palme cu degetele strânse şi arătându-mi-le:

-E mai mult decât 10? Unu, doi, trei... şi număra pe degete, ridicându-le pe rând din pumnul strâns al mâinii stângi.

-Ah, da, patru, cinci, şase...

-Şase?

-Nu, şase, şapte, opt, am făcut eu, numărând pe degetele mele.

-Nouă, a continuat ea.

-Nu nouă, nu nouă. Opt. Destul.

Acum, dacă mi-ar fi cerut, i-şi fi dat şi maşina, nu toţi banii din buzunar. Dar nu mi-a cerut nimic. A rămas acolo, cu opt degete ridicate, gârbovită, umilă. Când am mai făcut un pas spre ea, s-a întors repede şi s-a pierdut în întuneric, traversând şoseaua, lăsându-mă singur în parcare, lângă maşină. Mi-a rupt sufletul.

În virtutea inerţiei, m-am urcat şi-am demarat, continuându-mi drumul, sfâşiat de dorinţa de a mă întoarce şi a o ajuta cumva, căci mi s-a părut că e cel mai neajutorat om de pe pământ şi nu va supravieţui până

dimineaţa. Dar am condus mai departe, am dat radioul mai tare şi m-am forţat să cânt.

Acum, tu eşti pentru mine femeia aceea. ”

În acest moment am fost deranjaţi de fata care se întorcea. M-am dezbrăcat de tânăr şi m-am strecurat pe bancheta goală, curios de cum evoluează lucrurile.

-Am venit. Te iubesc.

-Replică de film.

-Ce scrii?

-Nimic. Scenarii.

Tânărul mototoli hârtia şi-o puse în buzunar.

Eu am plutit spre vagonul de dormit, căutând compartimentul din care plecasem cu câteva ore înainte prin tren la plimbare. Atunci mă oprisem pe coridorul clasei a doua, venind de la vagonul restaurant, pentru că trenul trecea printr-un tunel. Deşi trenul este luminat, mă opresc mereu din ceea ce fac atunci când intrăm în tuneluri.

Îmi regăsesc corpul sforăind într-o poziţie dezarticulată, ocupând patul de sus. În celelate dorm Radu şi Cosmin, unul este plin de bagaje. N-am chef să mă opresc.

Plutesc mai departe prin pereţi, prin compartimente în care oameni dorm sau discută în pijamale, sau mănâncă sau fac dragoste sau citesc sau ascultă muzică sau lucrează furibund pe laptopuri deschise. Ca în scene diverse de film se perindă prin faţa mea acest decameron comprimat, şi dacă nu visez sau nu e totul o plăsmuire a minţii mele obosite, îmi găsesc bobocii de raţă într-un coşuleţ ce stă pe caloriferul ultimului compartiment. Cum nu mi-a trecut prin cap să-i caut cel mai aproape de unde îi văzusem ultima dată!

Merg mai departe, trecând prin locomotivă, câştigând viteză cu fiecare secundă. Zbor ca un avion supersonic acum, pe deasupra unor localităţi ce arată ca un ciopor de ciuperci otrăvitoare, colorate pestriţ. Intuiesc că le-aş putea zugrăvi diferit dacă aş vrea, şi-o fac cu un gest al minţii – pac – sunt gri-cafenii acum. Mă înalţ mult, vertical, tăind atmosfera, fentând printre sateliţi şi staţia orbitală internaţională, şi pictez un turn albastru-deschis de treisutecinzecişişasedemii de kilometri a cărui vârf zgârie Luna ca şi acul unui patefon discul, lăsând şanţuri rock pe suprafaţă, chiar dacă Luna nu se roteşte faţă de Pământ. Din şanţuri izbucneşte apă limpede, bolborosind, şi luna se face încet verde, ca şi o câmpie primăvara.

Merg mai departe, trecând prin vântul solar ce mă gâdilă ca şi senzaţia de saţietate după o salată Cezar, merg mai departe trăgând după mine patru sateliţi a lui Jupiter, aruncându-i în centura Kuiper ca pe-o masă de biliard, merg mai departe printr-o gaură neagră ce scuipă după mine cu radiaţii gama, merg mereu mai departe, superluminic.

Salut absent un trecător pe care-l recunosc vag populez optim două galaxii cu forme de viaţă auto-reproductive şi adaptative, doar gândindu-mă o fracţiune de secundă la asta, plec, pa, tâşnesc prin margine ca un actor printr-un geam de zahăr într-un film de acţiune, împăştiind cioburi în afara acestui univers.

Merg mai departe şi mai repede, printre big-bang-uri încremenite spectaculos, căci am depăşit de mult timpul, printre colapsuri şi energie în stare de violenţă, merg mai repede şi mai departe, curios până unde se întinde imaginaţia, care fabrică acum lucruri mai repede decât le pot parcurge.

Depăşesc graniţa unui multivers, apoi încă unul şi încă unul mai infinit decât precedentul şi cad în sfârşit, peste marginea totului, într-un întuneric ce se mişcă repede de tot, dar fără să existe.

Privesc buimac în toate părțile, surprins că nu-l văd pe Dumnezeu. Întotdeauna am intuit că la capătul imaginației mele am să-l găsesc, personificat, cu barbă și haine albe, memorie fotografică a copilăriei. Dar constat că m-am înșelat, nu-i nicăieri și nimeni. Nu-i nicăieri, fulgeră prin mintea mea, *nicăieri*, deci...

Mă trezesc ușor prost dispus, cu gust de căpșuni.

Radu mă privește supărat: nu-mi găsesc ciorapii, zice, întorcându-se spre Cosmin și trăgându-i un ghiont în coaste. Bă, nu mi-ai văzut ciorapii?

***